

VAKNING GETUR GERST HVAR SEM ER

Á meðan 30 dagar af áframhaldandi bæn var í Kirkju Drottins í So Incheon, Kóreu, Pastor Yong-Doo Kim og hans söfnuður upplifðu vakningu sem breytti lífum þeirra. Undirbúandi sjálfa sig með bæn og lofgjörð, fékk söfnuðurinn andleg augun opin og þeir upplifðu lækningar, sýnir, ákaft andlegt stríð, og umbreytingar mót með Jesú.

Innblásinn af þessum ótrúlegu atburðum, Pastor Kim skrifaði Skíra með Logandi Eldi, fyrstu bókina í seríunni, sem ráðlegging í andlegt stríð og sýna fram á það sem er yfirnáttúrulegt. Berandi saman persónulegar frásagnir við biblíulegar skilgreiningar og skýrar útskýringar, lýsir hann:

- Kraftaverka lækningar
- Heimsóknir til himnaríkis og helvítis
- Himneskar heimsóknir og afhjúpanir á djöflum
- Eiginleiki og brögð djöfulsins, og meira!

Skíra með Logandi Eldi gefur þér verkfærin sem þú þarft til að þekkja verk Guðs, afreka sigur yfir Satan, og viðhalda trú sem er kraftmikil og öflug.

PASTOR YONG-DOO KIM var fæddur í Soonchun, Korea, og lærði guðfræði í háskólanum í Anyang árið 1991. Sem pastor í Kirkju Drottins í So Incheon, Pastor Kim ferðast alþjóðlega og deilir vitnisburðunum frá hans kirkju varðandi kraft Guðs.

***Þessi bók skráir sannar andlegar reynslur
meðlima Kirkju Drottins í So Incheon,
Kóreu, á meðan þrjátíu-daga samfelldur
bænafundur var í Janúar 2005.***

Biblíutilvitnanirnar eru úr 1981 útgáfunni nema að það sé annað tekið fram.

INNIHALD

Formáli.....	v
Galdranorn Trúir á Jesú.....	1
Kynning.....	7
Bæna Hermennirnir úr Kirkju Drottins.....	11
Dagur Eitt.....	13
Dagur Tvö.....	15
Dagur Þrjú.....	20
Dagur Fjögur.....	21
Dagur Fimm.....	23
Dagur Sex.....	27
Dagur Sjö.....	34
Dagur Átta.....	37
Dagur Níu.....	41
Dagur Tíu.....	49
Dagur Ellefu.....	60
Dagur Tólf.....	66
Dagur Þrettán.....	74
Dagur Fjórtán.....	85
Dagur Fimmtán.....	105

FORMÁLI

Hvernig fáum vér þá undan komist, ef vér vanrækjum slíkt hjálpræði sem Drottinn flutti fyrst og var staðfest fyrir oss af þeim, er heyrðu? Guð ber jafnframt vitni með þeim með táknum og undrum og margskonar kraftaverkum og gjöfum heilags anda, sem hann útbýtti að vild sinni.

-HEBREABRÉFIÐ 2:3-4

HVADA KRISTNI MINISTER SEM ER ætti að dreyma um mikilfenglega vakningu verða viðurkenningar. Eins, þjó ég yfir sterkri tilhneigingu til að ná risavakningum, og án þess að hugleiða yfirstandandi ástand míns eigin safnaðar, lét ég í hégóma sjá andlitið mitt á vakningarmannasamkomum.

En þegar ég fór að ákveða þjónustuáætlunina mína, heyrði ég Drottinn segja við mig, „Þjónn minn, Pastor Kim, þinn hæfileiki er ekki að leiða vakningu, heldur að skrifa bækur. Héðan í frá, hvaða upplifanir sem þú og safnaðarmeðlimir þínir sjá, verður þú að skrá nákvæmlega það sem þú sérð og heyrir. Í gegnum þetta langar mig að allar kirkjur í Kóreu og alls staðar í heiminum vakni upp. Þetta er ástæðan fyrir því að þú varst færður í þennan heim,“ sagði Drottinn. Ég hélt að þetta væri vitleysa, svo ég var á móti og flutti mitt mál, „Drottinn. Að skrifa bækur er bara ekki það sem ég er góður í. Ég hef heldur ekkert öryggi í minni ónægri skólamenntun og þekkingu.“ En Drottinn endurtók enn aftur, „Nei. Þetta er ástæðan fyrir því að þú varst færður í þennan heim.“

Ég sagði við Drottinn, „Afhverju, Drottinn? Það er svo mikið af fólki fyrir utan mig sem geta og eru þegar að gera það, en afhverju ég? Hver er ég, að ég verði að gera þetta gríðarstóra verkefni? Ég er sviplítill. Og enn fremur, veist þú ekki að ég er ekki týpan sem get setið í langann tíma og skrifað?“ Ég reyndi að streitast á móti, en Drottinn sagði, „Nei. Þú getur gert þetta. Ég mun gefa þér getuna. Ég mun gefa þér styrkinn. Ekki vera hræddur. Ég er með þér.“ Á endanum gafst ég upp.

Drottinn skipaði mér að ákvarða greinilega tilgang bókarinnar. „Á þessum núverandi tíma eru Kóresku kirkjurnar og innra og ytra trúa lífsviðurværi safnaðanna að stangast á við það sem ég ætlaði fyrir þá,“ Hann sagði. „Pastora leiðtogarnir og kirkjumeðlimirnir tilbiðja Mig í formfestu og þekkja mig bara í skrifaðri kenningu.“

„Hvað á ég að gera?“ Svaraði ég.

„Mig langar að þú hafir brennandi hjarta og mót með mér.“ Þetta er það sem Drottinn sagði, og það er greinilega skrifað í Obinberunarbók Jóhannesar 3:15:

Ég þekki verkin þín, að þú ert hvorki kaldur né heitur. Betur að þú værir kaldur eða heitur.

Í öðru lagi, gerði Drottinn athugasemd við hina sönnu skapgerð og brögð djöfulsins. Hann hélt áfram með því að kannast við það að það eru margar bækur með kenningar um það hver og hvað illi andlegi heraflinn er. Jesús vildi fletta ofan af og skrá raunveruleikann um það hvað það að ljúka upp andlegri sjón snérist allt um, og eins að skrá allar persónulegu frásögur þessarar trúaðra upplifandi raunveruleg átök við illu öflin.

Próaðar andlegu reynslurnar af meðlimum Kirkju Drottins, opnuð andleg sjón og taka þátt í andlegum baráttum eru í öllu mjög sjaldgæf atvik. Þó að kirkjan okkar er lítil og smávægilega ný kirkja, valdi Guð okkur af því að Hann þráir að endurreisa óbreytanlegu trúna hjá trúuðum allstaðar.

Í þriðja lagi, bara í gegnum orð Drottins okkar Jesú getum við upplifað sigur yfir brögðum djöfulsins og getum við séð hina sönnu mynd af trúnni okkar.

Og engli safnaðarins í Sardes skalt þú rita: Þetta segir sá sem hefur sjö anda Guðs og stjörnurnar sjö. Ég þekki verkin þín, að þú lifir að nafninu, en ert dauður. Vakna þú og styrk það sem eftir er og að dauða komið. Því margt hef ég fundið í fari þínu, sem ekki stenst fyrir Guði mínum. Minnst þú því, hvernig þú tókst á móti og heyrðir, og varðveit það og gjör iðrun. Ef þú vakir ekki, mun ég koma eins og þjófur, og þú munt alls ekki vita, á hverri stundu ég kem yfir þig.

-OBINBERUNARBÓK JÓHANNSEAR 3:1-3

Mig grunar að margir leiðtogar munu hafa spurningar, og fyrir útskýringar hef ég skrifað niður fáeina hluti.

FERLIÐ AÐ UPPLJÚKA ANDLEGU SJÓNINNI

(FERLI AÐ OPNA ANDLEGU AUGUN)

I. Biðja í tungum

Okkar söfnuður trúir á kraftinn af því að tala í tungum, svo við vorum fær um að biðja lengur, í meiri einlægni, og miklu dýpra. Að biðja í tungum hjálpaði okkur líka að einbeita okkur, og með því kom mögnuð geta til að opna upp okkar andlegu sjón. Þannig, að tala í tungum er ekki til að tala við menn, heldur er það sálin okkar að tala leyndarmál hjartna okkar beint til Guðs.

II. Púka andar munu vitja þín

Ferlið að uppljúka andlegri sjón hjá einstaklingi er ekki bara erfitt, heldur verður sá að komast yfir margar hindranir. Á meðal margra hindranna, er stærsta vandamálið Satan, sem hefur það verkefni að trufla það og hindra það ferli. Þessi djöfull hefur enga samúð með ungum í aldri eða líkamlega sjúkum. Í staðinn mun hann stöðuglega klóra og rífa okkur niður þangað til við erum örmagna af viðbjóði.

Þess vegna, ef þú ert kæruleysislega annars hugar og ónægilega undirbúinn, muntu gjalda innilega fyrir það. Mörg skipti byrjuðum við á bænum okkar með óljósa bardagaáætlun, og þegar grimmilegu árásirnar komu þjáðumst við mikið tjón. Núna erum við, líka, vandlega undirbúin til að gera gagnárás með því að vandlega undirbúa okkur sjálf með lofgjörð, fylla hjörtun okkar með orðum Jesú, og leita í einlægni með því að hrópa út til Drottins. Samkvæmt því, mikilvægið í því að sigra baráttunnar á móti andlega illa heraflinu var nauðsynleg forsenda til að uppljúka andlegu sjóninni (Efesusbréfið 6:12)

Margir safnaðarmeðlimir og prestar hafa tilhneigingu til að tala léttvægt um mikilvægi þess að opna gjöf andlegu sjónarinnar, þannig að ég spurði Jesú um þá sem fullyrða að þeir hafi opin andleg augu. Drottinn útskýrði að andlegur innblástur, eins og margt fólk upplifir það, er tilfinningalega hækkað ástand leitt af Heilögum Anda. En þetta er ekki það sama og persóna með gjöf andlegrar sjónar sem er líkamlega fær til að sjá sjónrænt með þeirra augum.

III. Púkalegu andarnir og þeirra áætlanir

Miðað við grimmar og ákafar orrustur sem berjast fyrir lönd, andlegu baráttunnar við illu andlega herafllann fara langt fram úr öllum okkar ímyndunum. Satans undirþjónar koma einir. Svo þegar einn mistekst, koma tveir fleirri; svo ráðast þeir tíu í hópum, þrjátíu, fimmtíu, eitt hundrað, og jafnvel stærri tölum. Hóparnir endurtaka það að sundrast og koma koma saman aftur og gera árás samkvæmt ástandinu. Svo þegar einn er rekinn í burtu með bæn, færir illi andinn sig til næsta skotmarks með því að stríða, pota, freista, og stundum með því að hvísla blítt-tal. Að lokum, þegar eiginleikinn þeirra er opinberaður, þá hlaupa þeir fljótt í burtu.

IV. Púkalegu andarnir birtast umbreyttir hvenar sem er

Undirþjónar Satans birtast okkur í ýmsum myndum. Stundum mundu þeir reyna að tæla okkur með því að herma eftir frægum skemmtikrafti, og saklaust lítið barn, Jesú, eða með því að dulbúa sig sem fallegan ljósengil (2 Korintubríf 11:14). Það sem verra er, einn daginn í kirkjuþjónustu sviðetti Satan sjálfan sig sem okkar himnseki Faðir sitjandi í Sínu dýrðilega háseti, sem blekkti okkur næstum því. Þar að auki, komu þeir sem snákar, dreka höfuð,

leðurblökur, og hests höfuð, teningur, hauskúpur og beinagrindur, og í fleiri óteljandi myndum. Þeir létu okkur jafnvel ruglast með því að birtast falslega dulbúnir sem mín eigin dóttir.

V. Aðferð Drottins af átökum

Við börðumst og unnum, en töpuðum líka, mörgum baráttum á móti illu öndunum. Með ósigrunum okkar kom þjakandi kvöl í holdið okkar. Kvölin var svo áköf að við rúlluðum og veltumst á jörðinni mörgum sinnum. Það lét okkur líða eins og við værum komin að dauðanum. Í byrjun, varði Drottinn okkur fyrir öllum árásunum; þess vegna, báðum við mjúkt og án truflanna. Þegar trúin okkar óx, leyfði Jesús okkur að berjast ein og varð þögull Áhorfandi. Þrátt fyrir yfirvofandi hættuna, báðum við áriðandi um Hans aðstoð. Jesús horfði þögull á okkur á meðan við veltumst. Ástæðan fyrir því að hann var þögull var til að þjálfva okkur til að verða sjálfstæð í staðinn fyrir að verða eins og hjálparlaus börn. Eftir að hafa skilið ástæðu Drottins, börðumst við endalaust við illu andana. Þegar við horfðumst í augu við hræðilega óviðráðanlega púka, kallaði Drottinn okkar til starfa Erkiengilinn Míkael og himnesku englanna til að aðstoða okkur. Í gegnum þetta kenndi Drottinn okkur og hjálpaði okkur að skilja viðeigandi bardagaaðferðirnar. Að lokum, einn af örðum, afrekuðum við sigur. Jesús vildi að við skildum og lærðum það að okkar náttúrulega eðlisfar tengt saman við trú á Hann gæti sigrað okkar ægilega óvinn.

EFTIR AÐ UPPLÚKA OKKAR ANDLEGU SJÓN

Líkamlega baráttan milli púkanna og okkar sem var á meðan hönd-í-hönd baráttan var leiddi til líkamlegra meiðsla. Jafnvel þótt við upplifðum bæði himnaríki og helvíti, gerðu djöfla herafllinn árás í hvert sinn sem þeir sáu tækifæri. Þess vegna, var hver dagur spenntur og alvarleg barátta í sjálfu sér. Ég velti fyrir mér afhverju djöfullinn og hans herafll héldu áfram að gera árás, þrátt fyrir stöðuga vernd Drottins okkar. Ég mundi núna segja að það er undir vali hvers trúaðra komið að annað hvort gefast undir syndina eða Jesús.

Vitið þér ekki, að ef þér bjóðið öðrum sjálfa yður fyrir þjóna og hlýðið honum, þá eruð þér þjónar þess, sem þér hlýðið, hvort heldur er syndar til dauða eða hlýðni til réttlætis?

-RÓMVERJABRÉFIÐ 6:16

Okkar elskandi Drottinn fullvissar okkur um það að við erum ekki ein þegar við köllum á himnesku englana til að styðja okkur eftir að við hrynjum af örmögnun eftir baráttuna.

ILLI ANDLEGI HERAFLINN GERIR ÁRÁS

Illi andlegi herafllinn er stöðugt leitandi að tækifæri til að gera árás, en Jesús minnti okkur alltaf á að undirbúa sjálfa okkur með daglegri bæn (Mark 9:29). Það er nauðsynlegt að hafa reglulegar bænir. Jesús útskýrði mikilvægið í því að biðja í samkomulagi með tveimur eða fleiri vitnum (Matteusarguðspjall 18:19). Til dæmis þegar við meðtókum sérstakt loforð eða svar, réðust illu heröflin á okkur, og mikil þjáning fylgdi því. Kvölin og þjáningin varði yfir langt tímabil. Illu öflin fara ekki blíðlega. Í staðinn, skilja þeir eftir ör, og þjáningin heldur áfram.

MÁLEFNIÐ AÐ NEFNA SATANS ILLA HERAFLA

Satan og hans hlýðnu undirþjónar hafa mörg nöfn eins og er minnst á í biblíunni. Satan er merktur sem „Beelsebúl, prins púkanna“ (Matteusarguðspjall 12:24); „Lúsifer, morgunstjarnan“ (Jesaja 14:12); „Satan“ (Sakaría 3:1; Opinberunarbók Jóhannesar 12:9); „Djöfullinn“ (Lúkasarguðspjall 4:2, 13); „forni höggormur“ (Opinberunarbók Jóhannesar 12:9); „mikli dreki“ (Opinberunarbók Jóhannesar 12:3, 7-9); „púki“ (Matteusarguðspjall 7:22; 9:34); „andlegt herafll af illu“ (Efesusbréfið 6:12); og „illir andar“ (Lúkasarguðspjall 7:21; 8:2). Í vitnisburðunum sem eru sagðir í þessari bók, börðumst við endalausum stækkuðum bardögum, og við lýstum einfaldlega þessum illa andlega heraflla sem djöfullinn, Satan, púki, eða höfuð púkinn. Við biðjum þess að lesandinn verði minnugur þess veruleika að taugarnar okkar og orka var einbeitt í að berjast orrustunum; þess vegna, gætu nöfn fyrir hvern illan anda sem við stóðum andspænis ekki verið nægilega útskýrð.

MÁLEFNIÐ MEÐ MARGT NIÐRANDI TAL NOTAÐ Á

MEÐAN BARÁTTAN VAR VIÐ ÞJÓNA DJÖFULSINS

Prófið allt, haldið því, sem gott er. En forðist allt illt, í hvaða mynd sem er.

-1 PESSALONÍKUBRÉF 5:21-22

Á meðan þessi bók er skrifuð, einn af erfiðleikunum sem við mættum var að vitna í ókurteisa málfarið sem var notað í blóðugum orrustunum við illu andana. Í andlega ferðalagi dóttur minnar með öðrum biðjandi meðlimum, byrjaði bardaginn stundum við dyrabrepið til helvítis. Í bardaganum, komu mörg meiðyrði villt út frá munninum á okkur, en Drottinn skipaði mér að skrá hvert smáatriði, þar með taldar bölvánirnar sem voru talaðar. Með áhyggjufullt hjarta spurði ég, „Drottinn, þú ert heilagur, en þú skipar mér að taka með óhugsanlegu bölvánirnar í bókina. Hvernig á ég, rithöfundurinn, ekki að minnast á það að lesendurnir, fara að dæma karakter þessarrar bókar?“ Jesús svaraði, „Það er á meðan

baráttan var sem þetta gerðist, hafðu ekki áhyggjur sjálfur.“ Á endanum hlýddi ég leiðbeiningum Drottins.

Mig mundi langa að viðurkenna og einlæglega þakka öllu Yae-Chan-Sa bókaútgáfustarfsfólkinu, jafnt sem Lee, Whan-Oh, fyrir þeirra stuðning í gegnum okkar upp og niður eftir ferðalaginu okkar.

Ég verð líka að tjá þakklæti mitt til konunnar minnar, þrátt fyrir að vera slegin fátæku lífi og mörgum erfiðum kringumstæðum. Þú uppörvaðir mig með þínu stöðuga brosi og skilningi. Ég get ekki þakkað þér nóg. Ég bið lesendurna að lesa þessa bók með umburðarlyndi og ríkulega skilningsríkum huga.

GALDRANORN TRÚIR Á JESÚ

Vitnisburður Systur Beak, Bong-Nyo

RAUÐUR OG HVÍTUR FÁNI er flöktandi í framdyrunum. Þegar þú sérð þennan fána í nágrenninu þínu, gætiru þegar vitað hvað þeir tákna og hvað gegnur á á þessum heimilum. Bara tveimur mánuðum áður en ég hitti Pastor Kim, var það þetta sem ég gerði. Galdrar og fjölkynngi var mín leið til að lifa og líka mitt daglega líf. Ég var ekki elskuð þegar ég þurfti ást, og óvenjulega fjölskyldulífið mitt íþyngdi mér. Ég var að segja öðrum þeirra örlög, en ég horfðist í augu við óvissa framtíð með sársaukafullt krabbamein að ráðast inní líkamann minn.

Ég á einn son, tvær dætur, og ömmudóttur. Sonur minn Haak-Seung (tuttugu og sjö ára gamall), er með hugræna fötlun á stigi 3. Elsta dóttir mín, Yoo-Me (tuttugu og sex ára gömul), og yngsta dóttir, Yoo Kyung, eru með 2. stigs hugræna fötlun. Ég var gift með börn, en ég var undir áhrifum þúkanna til að flýja oft að heiman. Eiginmaðurinn minn fór og líf barnanna minna urðu svipuð og mitt. Þegar ég fór að heiman, var enginn nálægt til að ala upp börnin, svo móðir mín tók það erfiða hlutverk að ala þau upp. Þegar móðir mín dó, uxu börnin upp sjálf, fáandi vonða ávana og hegðanir. Dóttir mín reykti, og sonur minn varð alkóhólisti.

Þegar fleirri sársaukafull vandamál risu, þjakaði þyngd syndanna minna okkur daglega. Á sextán ára aldri, Yoo- Me notaði brothvarfið mitt að heiman sem tækifæri til að flytja inn með fjórtíu-og-átta-ára-gömlum manni frá næsta húsi og eignaðist barn af honum. Eftir að hún aðskildi sig frá honum, hitti hún þrjátíu-og einhvað-ára-gamlann mann og lifði með og eignaðist barn með honum. Meena, núna fimm, er dótturdóttir mín. Fáum árum seinna, endaði þetta samband, og Yoo-Me fann sér enn annan mann, þessi fjörutíu-og-níu ára gamall. Út af mínu vali, voru börnin mín vanrækt. Það var móðir mín sem tók þau inn og aldi þau upp.

Ég hafði enga hugmynd hvaða hræðilegu og skeflilegu synd ég var að fremja frammi fyrir Guði með minni örlaga-spá. Áður en ég hitti Drottinn, gegnumleitaði ég hvert mikið fjall og musteri alls staðar í Kóreu í því skyni að verða haldinn af valdamesta djöflinum. Ég klifraði jafnvel stórkostlega Hanla Fjallið.

Galdranorn eða örlaga-spákona notar yfirleitt verkfæri, eins og stráskera, til að segja örlög eða framkvæma særingarþjónustu með bæn og fórnun, í skiptum fyrir pening. En ég vildi meira en það, svo ég klifraði hvert bratt og grýtt fjall, setti upp tjaldið mitt, og ásetti mér að verða haldin af þúkaforsprakkanum. Ég byrja að biðja til þúkans frá snemma um kvöldið þar

til næsta morguninn án þess að deplla einu augnhári. Púkaforsprakkinn, hrifinn af minni dyggð, studdi handleggina mína alla nótt. Án þess að sofa dúr var ég hæf til að halda handleggjum mínum uppi þangað til næsta morgun.

Ég leitaði eitt fjallið eftir öðru. Ég leitaði í örvæntungu, jafnvel þótt ég ætti fjölskyldu til að fara til-en þau skiptu mig ekki máli lengur. Ég elti mínar langanir. Með því að gera það, var það djöfullinn sem ég fylgdi án þess að hika neitt. Fjölskyldan mín var eyðilögð. Börnin flúðu að heiman og þjáðust sálrænu áfalli. Eiginmaðurinn minn fór frá mér. Tilveran mín var lifandi helvíti.

Að lokum, þegar ég var greind með fósturlegskrabbamein og var löggð inn á sjúkrahús vegna meiðsla sem urðu í bíslýsi, vitjaði Guð þennan syndara og bauð fram Sína ævarandi bjargandi náð. Óteljandi pastorar komu til að boða mér trú, en ég snéi þeim ekki bara til baka, ég úthellti móðgandi formælingum á þá: „Ef þú getur sannað fyrir mér að Guðinn sem þú þjónar er meira máttugur en minn, þá mun ég trúa þínum Guði.“ Ég hæddi hverja persónu sem kom og deildi fagnaðarerindinu. Guð, vitandi mitt stolt og þrjúsku, sendi sérstakann pastor til mín.

5. október 2004, þegar ég var meðhöndluð vegna meiðsla minna úr bíslýsinu mínu, Pastor Kim, Yong-Doo og konan hans, Kang, Hyun-Ja, frá Kirkju Drottins, komu í Herbergi 708 í Sung-Min Spítala. Ólíkt mörgum pastorum sem komu við, stóðu Pastor Kim og konan hans við sjúkrarúmið mitt bara horfandi og brosandir á mig. First vissi ég ekki að hann væri pastor.

Hann leit svo vingjarnlega og þægilega út. Ég velti fyrir mér, „Afhverju eru þau brosandir?“ Eiginkona pastorsins kom líka fyrst vel fyrir sjónir. Hann spurði mig, „Ert þú í miklum óþægindum? Þú lítur út fyrir að vera á erfiðum tímum. Hvar ertu meidd?“ Hann rétti fram hendurnar sínar og snerti mínar. Ég útskýrði að ég hafði meidd bakið á mér og var í miklum kvölum út af því. Hann deildi því að hann, líka, þjáðist af slæmu baki og hvatti mig til að batna fljótlega. Ég var viss um að hann var að fara að segja að trúa á Jesú, en hann minntist aldrey á Hann einu sinni.

Um kvöldið, Pastor Kim og konan hans komu að heimsækja mig aftur. Þetta skipti töluðu þau öðruvísi. „Guð elskar þig. Jesús er Guðs Sonur. Þegar við trúum á Jesú, mun Hann leiða okkur til himna. Jesús þráir að hitta okkur. Hann gefur okkur von, lækna sjúkleikana okkar, og huggar okkur. Þeir veiku fá sérstaklega karelika Jesú meira ríkulega,“ sagði hann mér, og bauð mér að samþykkja Jesú.

En öllum þeim, sem tóku við honum, gaf hann rétt til að verða Guðs börn, þeim, er trúa á nafn hans.

-JÓHANNESARGUÐSPJALL 1:12

Hann sagði að við getum fari til himna þegar við deyjum, en við getum líka upplifað himnaríki núna ef við lifum í hlýðni. Ég var sjokkeruð af því sem ég heyrði.

„Hvernig getur þú upplifað himnaríki á meðan þú ert enn lifandi?“ Ég furðaði mig. Ég var full að efa, og ég byrjaði að skjálfa þegar hjartað í mér byrjaði að berjast.

Pastor Kim hélt áfarm. Hann deildi því að það var tími þegar hann, líka, tilbað skurðgoð, en þegar hann hitti Jesú var hann umbreyttur og ákvað að verða pastor. Einkennilega, var vitnisburðurinn hans trúlegur fyrir mér. „Hvað er að mér?“ Krafði ég af sjálfri mér. Ég var svo reið, hrokafull og full af stolti. Ég sneiddi hjá mörgum pastorum sem komu að deila Kristi með mér af því að ég var svo örugg um að skurðgoðið sem ég tilbað væri það besta.

Allt í einu, byrjaði allt að molna. Að lokum ákvað ég að taka á móti Drottni sem mínum Frelsara og bað með Pastor Kim. Á þeirri stundu runnu tárin út og skyndilega var sál mín í friði.

Frið læt ég yður eftir, minn frið gef ég yður. Ekki gef ég yður eins og heimurinn gefur. Hjarta yðar skelfist ekki né hræðist.

-JÓHANNESARBRÉF 14:27

Næst rúminu mínu var fyrrum djákni nefnd, Lee, Kyung-Eun, sem hætti að þjóna í kirkju vegna ýmissa lífsaðstæðna. Fyrst var hún í samkomulagi með pastornum, síðan sagði hún hamingjusamlega, „Bong-Nyo, ef þú ferð í kirkju, vil ég fara með þér.“

Kirkja Drottins var mjög lítil byrjunarkirkja, og Pastor Kim og konan hans voru svo ánægð að hafa öðlast tvo nýja meðlimi. En Pastor Kim hafði aðra beiðni. Hann brýndi að öll líknsekin af skurðgoðinu verði að vera eytt um leið. Hann krafðist þess að ég tæki ákvörðunina að losa mig við gullhálsmenið mitt og hring með Búddista tákni felltu inni strax. Það var mikil neyðarskynjun. Margar skrítnar tilfinningar umkringdu mig þegar ég tók hringinn minn og hálsfestina af. Annars vegar leið mér órólega, en skringilega varð ég að gefast undir þessa sterku nærveru sem flæddi í gegn og stjórnaði mér. Þá lagði Pastor Kim hendur sínar uppá mig og bað fyrir mér. Ég lofaði að mæta í kirkju frá þessari viku, en Pastor Kim kom að heimsækja mig aftur þetta sama kvöld um 22:00.

Þegar ég var að velta mér og snúa mér og gat ekki sofið, Pastor Kim og konan hans komu til að heimsækja og deildu mörgum fyndnum sögum. Frú. Lee, Kyung-Eun var á sjúkrarúminu næst mínu og ákvað að vera með í bænaherberginu á sjöttu hæð. Pastor Kim gaf þjónustu þar sem hann deildi sínum persónulega vitnisburði með okkur. Hann varaði okkur við því að djöfullinn gæti reynt að freista okkar. Útskýrði rækilega hvernig við ættum að undibúa okkur fyrir þessum árásum. Hann fullvissaði okkur að jáfnvel þótt við gætum ekki líkamlega séð Hann, væri Jesús alltaf með okkur og vakir yfir okkur.

Ég hef þannig gerð af persónuleika að muna ekki hætta fyrr en ég heffengið svar. Eiginkona pastorsins deildi því þegar hún var greind með þriðja-stigs berkla, allir sögðu að hún myndi deyja. En, Jesús kom á meðan hún var að biðja og læknaði hana. Mér fannst þetta

alveg undravert og skemmtilegt á sama tíma, svo ég hélt áfram að spurja ef þetta væri í alvörunni satt. Löngunin til að hitta Jesús reis snögglega innra með mér.

Óheppilega gat ég ekki haldið loforðið að mæta í kirkju þennan Sunnudag. Ég gat ekki náð því af því að svo margir hlutir komu upp á á sama tíma. Þetta Sunnudagskvöld, Frú. Lee, Kyung-Eun kallaði á mig til að deila því að eiginmaðurinn hennar og tveir synir (einn í framhaldsskóla og hinn í mentaskóla) mættu allir í þjónustu og skráðu sig formlega sem nýir meðlimir. Þeir mættu líka í kvöldþjónustuna og fengu sérstaka gjöf. Ég velti fyrir mér afhverju hún var svona ánægð svo ég spurði hvers kona gjöf það var. Hún svaraði að eftir kvöldþjónustuna snéri söfnuðurinn sér að því að biðja í samræmi. Pastor Kim hrópaði, „Ykkar kristna líf veður að vera þjálfað rétt alveg frá byrjun. Þið verðið að upplifa það frá byrjuninni.“ Síðan hélt hann Frú. Lee og fjölskylduna hennar og bað fyrir þeim. Jafnskjótt, slöknuðu tungur þeirra, og þau fengu öll gjöfina að tala í tungum.

Ég lifði um þremur til fjórum strætóstoppustöðum í burtu frá börnunum mínum. Pastorinn ráðlagði mér að yfirgefa sambandið sem ég var í og sameinast aftur börnunum mínum. Það mundi vera gott að byrja Kristnu gönguna saman með börnunum mínum. Ég frestaði því að enda sambandið, en vitandi að það var tími, fór ég frá honum og fór að vera með börnunum mínum.

Húsið sem börnin mín, Haak-Sung, Yoo-Me, og Yoo-Kyung, lifðu í hafði bara einhver hrísgrjón, sem þau fengu frá ríkisstjórninni einu sinni í mánuði, og einhvað *kimchee* (Kóreskt kryddað súrsað hvítkál) sem ég gerði sjaldan fyrir þá. Það var erfitt fyrir hvern og einn þeirra að halda venjulegri vinnu út af þeirra hugræna vandamáli. Sonur minn er latur að skapgerð, en með engum fjölskyldureglum til að koma réttum hegðunum í framkvæmd, hans byrjunar viðbrögð eru að ráðast á. Ég var taugaspennt þegar ég tók ákvörðun um að fara í kirkju trúfastlega og lifa betra lífi.

Loksins, kom Sunnudagur þegar fjölskyldan mín og ég sátum í fremstu röð í morgunþjónustunni og biðum síðan eftir kvöldþjónustunni. Frú Lee, Kyung-Eun mætti ekki í kvöldþjónustuna, svo það var bara fjölskyldan okkar. Pastor Kim talaði til mín í miðri ræðunni sinni, „Þú þarft að upplifa Guð fljótar af því að þú þjónaðir öðrum goðum. Nokku fljótlega mun djöfullinn freista þín, svo þú og fjölskyldan þín verður að undirbúa ykkur algerlega. Þar sem þú veist ekki neitt um kirkjuna, fylgdu bara minni leiðsögn og gerðu eins og ég segi. Þá muntu hafa góðan árangur. Ætlaru að gefast undir?“

Ég svarað ákveðið, „Já.“

„Systir Beak, Bong-Nyo, þú ákvaðst að fylgja Jesú og tóks börnin þín með þér. Guð mun gefa þér mjög sérstaka gjöf í nótt, af því að hann er mjög ánægður með þig. Ekki verða brugðið ef líkaminn þinn upplifir einhvað öðruvísi.“

Ég velti fyrir mér, „Hvað er að fara að gerast?“

Eftir kvöldþjónustuna, þegar söfnuðurinn undirbjó fyrir sameiningarbænastundina. Bað Pastor Kim okkur um að koma nær fremri pallinum. Hann lét hvert okkar fá púða til að krjúpa niður og bað okkur að reisa handleggina okkar þegar við báðum. Við vissum ekki nákvæmlega hvað ætti að gera, svo Pastor Kim leiddi bæn og við endurtókum eftir honum. Fimm ára-gamla dótturdóttir mín fylgdi leiðsögn pastors nokkuð vel. „Guð, ég er syndari. Ég er sorglegur syndari. Þess vegna, ákvað ég að fylgja Jesú. Drottinn, hjálpaðu okkur. Gefðu mér styrkinn. Hjálpaðu mér að upplifa þig áfram frá þessari stundu. Sama hvaða freistingar geta komið, hjálpaðu mér að sigra þær. Til þess að ég geti gert það, þarf ég Heilagann Anda til að smyrja mig með leyndum hæfileikum frá þér.“ Við báðum þessi orð hátt út í endurtekningu. Um leið og pastor setti hendurnar sínar á höfuðin okkar, fundum við eins og logandi eld í líkõmunum okkar og tungur okkar veltust, talandi ókunnugt tungumál.

„Ó, hvað er þetta?“ Hugsaði ég. „Hvaða ókunni hlutur er þetta.“ Allt í einu, opnaði ég augun mín til að sannreyna hvað var að gerast, en um leið og ég byrjaði að biðja aftur, hélt ókunna tungumálið áfram. Ég fattaði að börnin mín, sem voru að biðja við hliðina á mér, eins og litla ömmudóttir mín, voru líka biðjandi í tungum. Líkami minn var heitur, og forvitnilegt tungumál flæddi endalaust frá munnum á mér.

Líf mit var ekki alltaf auðvelt, en í gegnum þennan bænátíma gat ég beðið um fyrirgefningu. Ég hrópaði út til Drottins aftur og aftur. Ég gæti ekki trúað því að ég gæti beðið svona, miðað við að þetta var fyrsta skiptið mitt í kirkju. Á augnabliki, flugu tveir tímar framhjá. Nærri enda bænátímans, þegar Pastor Kim kveikkti á ljósinu, bað hann öll okkar að koma aftur í kirkju klukkan tvö næsta dag fyrir sérstaka kennslu. Við komum aftur heim yfirflæðandi af gleði og við vorum upptekin að deila blessunum okkar með hvoru örðu.

Næsta dag komu pastor og konan hans í húsið mitt til að leita í hverju skoti og horni að töfragripum og losuðu mig við þá. Um kvöldið fórum við í kirkju og einbeittum okkur að sérstöku kennslunni. Við lærðum um Heilögu Þrenninguna: Guð Föðurinn; Son Hans, Jesú; og hinn Heilaga Anda. Við einblíndum sérstaklega á Jesú. Við lærum að Jesús kom til Jarðar fyrir okkur og til að deyja fyrir okkar syndir. Okkur var kennt hvernig við ættum að nota nafnið Jesú á mismunandi vegu. Síðan eftir þrjár vikur af fræðslu, var fjölskyldan mín og ég skírð á Sunnudags morgun. (Okkur var sagt að okkar fjölskylda var skírð óvenjulega hratt. Þetta var líka gífurleg blessun Guðs fyrir okkur. Samt sem áður, á meðan við lærðum um skírnina í þrjár vikur, skiptust sonur minn, Haak-Sung, og dóttir, Yoo-Kyung, á því að gefa pastornum erfiðan tíma. Þeirra óstöðugleiki var alltaf til staðar sem særði hjarta pastorsins. Engu að síður, gáfust pastorinn og konan hans aldrey upp, heldur úthelltu þau ríkulega kærleika þeirra á okkur án þess að hætta. Ef hann hélt að við værum að verða búin með kimcheeið heima, mundi hann fara á veitingastað í nágrenninu og biðja um hjálp. Han kom með kimchee og annars skonar rétti til að fæða fjölskylduna.

Án allrar þagmælsku, fjölskyldan mín og ég sátum í hlýjunni heima hjá okkur og átum upp allan matinn sem pastorinn og konan hans færðu okkur. Á öðrum tímum þegar pastorinn

kom að heimsækja, neituðu börnin mín að opna dyrnar fyrir honum, af því að þau vildu ekki fara í kirkju.

Yngsta dóttir mín, Yoo-Kyung, reykti ekki lengur né drakk af því að hún varð ný persóna í Kristi. Elsta dóttir mín, Yoo-Me, er í umbreytingum, og von mín fyrir son minn, Haak-Sung, er að stoppa óstöðugleikann hans. Sem betur fer, er hann að taka framförum. Þegar ég lít til baka, skil ég hvernig Satan reyndi að eyðileggja og leika sér með fjölskilduna mína.

Fimm-ára-gamla ömmudóttir mín er með marka af mínum eiginleikum, og eins þessa frá mömmu sinni, Yoo-Me. Allt of oft talar hún til baka í fljótfærni og hagar sér óhlýðnislega. Stundum er erfitt að trúá því að hún sé bara fimm. Þrátt fyrir öll vandamálin, gafst Guð aldrey upp á okkur. Hann sendi einkennilega sérstakan pastor til að leiða okkur í Kirkju Drottins.

Ég þakka þér, Drottinn, fyrir kærleika þinn. Ég veiti sérstaklega mitt dýpsta þakklæti til pastorsins mín og eiginkonunnar hans, og ég lifi hlýðnu lífi daglega. Ég gef okkar Guði alla dýrðina og heiðurinn. Hallelújah.

KYNNING

Þrjátíu-daga Ákveðinn bænafundur:

Umbreyting Meðlima

Eftir Pastor Kim, Yong-Doo

LOKSINS BYRJUDU árásir djöfulsins. Illi andlegi heraflinn eltandi fjölskyldu Systur Beak, Bong-Nyo sem var stöðuglega ráðist á, og hún féll fyrst. Hennar stöðuga bakþjáning byrjaði að versna eftir útskrifun hennar af sjúkrahúsinu þannig að það lét hana missa af kirkju. Á degi skírnarathafnarinnar, lá hún heima í kvölum. Ég hélt henni uppi með höndunum hennar og hvatti hana að jafnvel ef henni liði eins og deyjandi, þyrfti hún að verða skírð fyrst.

Á hverjum degi forðuðust krakkarnir hennar mig og stóðu á móti því að koma í kirkju. Sá erfiðasti var Haak-Sung út af óstöðugleikanum hans. Í sjaldgæfum tilefnum þegar hann lofaði að koma í kirkju, mundi hann neyta að opna framdyrnar, þykjast verandi sofandi eða veikur. Yoo-Kyung og Yoo-Me fylgdu hans fordæmi og hunsuðu mig og meðhöndluðu mig ógestrisnilega óteljandi sinnum. Ég hugsaði um Jesú og þoldi hverja þeirra röngu meðferð. Samt sem áður, þegar börnin voru næstum því búin með matinn, án þess að bregðast opnuðu þau framhliðið og lofuðu að fara í kirkju aftur. Ég var orðlaus og gat ekki trúað því sem ég var að heyra. Ég kom með allan matinn okkar að heiman til Systur Beak's húss, og mörgum sinnum höfðum við bara kimchee eftir fyrir okkur sjálf. Ég var eins og betlari biðjandi um mat frá öllum veitingarstöðunum sem ég vissi um fyrir Systur Beak og fjölskylduna hennar.

Þegar ég fann vinnu fyrir einn af þeim, fékk málhindrunin þeirra og takmörkuð tungumálatjáning þá rekna. Þau voru varla að komast hjá sulti, komast af með eitt-hundrað-dollara-á-mánuði fjárhagsáætlun fyrir þeirra fimm-manna heimilishald. Litla kjallaraherbergið sem þau deildu var langt á eftir í legiu og þau vissu ekki hvenar þau gætu verið borin út. Allt of oft snéru börnin sér aftur að drykkju og reikingum. Ennfremur, voru þar svo margir hundar í þeirra þegar litla heimili. Fjórir eða fimm hundar rifu upp húsið. Hárin og fnykurinn þeirra var drukkinn inn í föt og teppi barnanna.

„Ó, Drottinn. Hvað viltu að ég geri?“ Hrópaði ég út. „Ég neita að vera taka þátt. Ég ætla ekki að snúa hingað aftur framar.“ Í gegnum daginn var ég í angistarbaráttu á milli andlegu samviskunnar minnar og mannlegu tilfinninganna minna. En hvert skipti sem ég bað á hjánum mínum, skipaði Drottinn mér að fara aftur: „Elskaði Pastor Kim, ef þú ferð ekki, hver mun gera þetta verk? Hvað gerum við fyrir þessar fátæku og vesælu sálir? Ég vil ekki að þú

byggir upp helgistaðinn þinn. Það er gott að hafa marga meðlimi, en það er ekki allt. Farðu. Farðu og túlkaðu kærleikann Minn í aðgerð.“ Með orðum Drottins þá hrópaði ég út í iðrun, og jafnvel þótt ég vildi ekki, fór ég aftur til þeirra.

Ég grét svo mikið fyrir þessari vonlausu fjölskyldu. Haak-Sung og Yoo-Me náðu oft að hverfa inní PC leikjaherbergið eða einhvern annan óþekktan stað mínútum fyrir kirkjuþjónustu. Heimilishald systur Beak, Bong-Nyo's var sviðmynd af greni djöfulsins. Það líktist vissulega ekki einhverju nálægt elskandi fjölskyldu.

Í miðjunni á þessu öllu, 2005 kom ég. Kirkjan okkar, og eins heimilisfólk Systur Beak, Bong-Nyo's þurfti að komast undan. Við ákváðum að biðja. Ég pantaði og hengdi viðeigandi fána til að búa til andrúmsloft. Okkar 2005 mottó var „vertu endurlífgaður gegnum bæn,“ og við byrjuðum bænafundinn okkar á 2. Janúar. Það rann í þrjátíu daga. Það voru tíu meðlimir samtals, fjórir frá minni fjölskyldu, Systur Beak, Bong-Nyo's fjórir meðlimir, Noe Sook-Ja, og annar ungur maður. Ég hélt að ræðan gæti verði leiðinleg, svo ég ákvað að gera hana eins ánægjulega og var mögulegt.

Á fyrsta daginn, eftir Sunnudags kvöld þjónustu, höfðum við bænaþjónustu. Á öðrum deginum (3. Jan) upplifðum við eldheita nærveru Heilags Anda. Sameiningarbænin sem og einstaklingsbænin sprangu óstjórnlega og héldu áfram þangað til 7:30 næsta morguninn. Það var góð ástæða afhverju þetta varði svona lengi.

Drottinn leyfði Yoo-Kyung og Systur Beak, Bong-Nyo að upplifa vakningu á þeirra andlegu sjón. Eftir að bænaþjónustan endaði, komum við saman í hring til að heyra vitnisburðina þeirra og nákvæmlega hverju það er líkt að hitta Jesú. Hinum meðlimunum langaði að upplifa þvílíka himneska gjöf og gátu ekki beðið eftir næstu næturþjónustu. Hver meðlimur helgaði hjartað sitt í bæn, og ég, líka, þráði þetta með þeim.

Tímabil bænaþjónustunnar okkar varð lengra og lengra. Miðvikudags kvöldþjónustan byrjaði 19:30, en naumlega endaði um 8:00 næsta morguninn. Fimmtudags næturþjónustan byrjaði 21:00, en endaði ekki fyrr en 10:00 Föstudagsmorgun.

Guð snéri fullkomnlega hugsunum okkar við. Því meira sem við báðum, því meira hafði Drottinn áhrif á okkur með undraverðum hlutum. Drottinn hefur undirbúið að koma okkur á óvart með mörgum af Hans leyndardómum og náð og var að bíða eftir okkur. „Svo segir Drottinn, sá er framkvæmir það, Drottinn, sá er upphugsar það, til þess að koma því til vegar – Drottinn er nafn hans: Kalla þú á mig og mun ég svara þér og kunngjöra þér mikla hluti og óskiljanlega, er þú hefir eigi þekkt.“ (Jer 33:2-3).

Í gegnum alla nóttina sungum við lofgjörð með brennandi hjarta, heyrðum smurð skilaboð, og hrópuðum með öllum okkar styrk til Drottins í bæn. Jafnvel þótt þjónustan okkar varði í gegnum nóttina, kvartaði enginn. Í staðinn, langaði þeim í meiri andlega fæðu. Þrettándi dagurinn, Föstudagsnótt, kom hinn Heilagi Andi uppá okkur máttuglega þannig að þjónustan varði þangað til 11:30 þann næsta morgunn. Á Laugardagsnótt, síðan næsti dagur

var Drottins dagur, skipulögðum við að enda þjónustuna snemma. En á móti okkar skipulagi, hélt þjónustan áfram þangað til 8:30 þann næsta morgun. Við höfðum ekki nægann tíma til að fara aftur heim, þannig að bænaliðið hvíldi sig heima hjá okkur nálægt í um klukkutíma. Við fórum aftur í kirkju og mættum í Sunnudagsþjónustuna og svo fórum við aftur heim til okkar.

Dag eftir dag miðaði bænaþjónustan áfram á þennan hátt. Við vorum að reyna harðlega að enda ekki seinna en sjö þann næsta morgun. Þessar sálir, sem vissu ekkert um Jesú, gerðu tilraun til að yfirbuga líkamlegu fötlunina þeirra og hungrið. (Þau komust varla af á einni máltíð á dag.) Okkar himneski faðir úthellti Sinni miklu meðaumkun fyrir þá.

Bæði fjölskyldan mín og heimilisfólk Systur Beak's voru í heilmikilli skuld, svo það var ekki hægt að segja hvenær við mættum þurfa að fara frá heimilum okkar. Þrátt fyrir okkar slæmu aðstæður, báðum við og sárþændum þrjúsklega. Drottinn vitjaði okkar til að þvo burtu tárin okkar. Ég veit ekki hvernig ég var fær um að leiða þennan hóp til að biðja í gegnum nóttina án þess að sofa. Þau voru undrandi á sjálfum sér, og ég sjálfur, pastor, var lotningu yfir þessu öllu.

Drottinn kom og vitjaði okkar þegar við báðum. Við sáum Hann í gegnum okkar andlegu augu, en stundum sáum við Hann greinilega með okkar líkamlegu augum. Einu sinni í sjónvarpsþætti hrofði ég á tvö prógrömm nefnd *25. Klukkutíma Atvik og Raunverulegt Ástand*-það sem er að gerast í kirkjunni okkar var raunverulegt atvik og raunverulegt ástand.

Þegar þjónustan byrjaði, féllum við öll í spennu og djúpan tilfinningalegan innblástur. Þegar börnin upplifðu Jesú, voru þau frelsuð frá óhlýðni og umbreytt í undirgefna, trúfasta þjóna. Svæðin sem þeim skorti voru rólega breytt í visku. Sonur minn, Joseph, og Dóttir mín, Joo-Eun, hættu að mæta í þeirra áætlun eftir skóla, og einbeittu sér að því að biðja. Þau iðruðust fyrir öll skiptin sem þau særðu okkur með þeirra óhlýðni. Hvort sem þau voru heima eða í kirkju, þau kölluðu mig „Pastor“ virðingarfullt í staðinn fyrir „Pabbi.“ Líka, sama hvað ég sagði, brugðust þau við með áköfu „Amen.“

Haak-Sung og Yoo-Kyung, eftir að hafa séð himnaríki og helvíti, grétu á hnjúnum sínum og báðu um fyrirgefningu fyrir öll skiptin sem þau komu illa fram við mig. Þau sóru að missa aldrey af Sunnudagsþjónustu sama hvað væri að gerast, og mynduðu eiðsistkyna samband á milli þeirra. Undir frostmarki fóru þau út að deila fagnaðarerindinu á meðan þau blésu heitum blástri í lófa þeirra og hendur. Þau fóru út um klukkan fjögur síðdegis og snéru ekki aftur fyrr en eftir 8:30 með hendur þeirra og fætur frjósandi kaldar. Þau staðhæfðu að þau þyrftu að gera meira. Þau vissu að þau þyrftu að vera dugleg af því að þau sáu fjarsjóðana geymda uppi á himnum.

Fyrst þá töluðu mín börn ekki við Haak-Sung og Yoo-Kyung, en nýlega hafa þau orðið nánari en nokkurn tímann. Þau sjá heimilið mitt sem þeirra og koma og fara sem þannig. Meena, fimm-ára-gamla stelpa, biður í tungum haldandi höndum sínum hátt í tvo til þrjá tíma, og það er svo hrósunarvert að sjá hana.

Á meðal safnaðarins, Systir Beak, Bong-Nyo; Lee, Haak-Sung; Lee, Yoo-Kyung; og Kim, Joo-Eun fengu himneskar gjafir spádóms, andlega greiningu, tala í tungum, þekkingu, visku, og himneska trú. Kang, Hyun-Ja, konan mín, og Joseph fengu líka spádomsgjöf í miðjum Febrúar.

Það er ekkert falsað efni í þessari bók, bara persónulegu reynslurnar frá meðlimum sem voru með á bænafundinum. Þeirra frásögn af því að hitta Jesú voru vandlega skráðar. Það var erfitt verk að setja í orð öll smáatriðin af upplifunum þeirra. Líka, hinn sanni almenningur í gegnum þessa bók, sem kom með gríðarlega ofsókn og ýmsar raunir. Vegna ítarlegrar afskipta Drottins fögnuðum við sigri, og hann lét okkur geta komist hjá raunum sem við gátum ekki höndlað í okkar eigin mætti. Mín var freistað mörgum sinnum til að hætta að skrifa, en það var á þeim tímum sem ég upplifði sérstaka huggun Drottins þrátt fyrir minn ófullkornleika.

BÆNA HERMENNIRNIR ÚR

KIRKJU DROTTINS

Pastor Kim, Yong-Doo: fjörutíu-og-fimm ára gamall; er að byrja að missa hárið sitt meir og meir og sýnir einkenni skalla

Kang, Hyun-Ja: fjörutíu-og-þriggja ára gömul; eiginkona Pastor Kim's; fyrrum ríkisstjórnarstarfsmaður með tengsl í löggjafarþing; vinsamleg skapgerð stóð út

Kim, Joseph: sextán ára gamall; í áttunda bekk í gagnfræðiskóla; innblásinn til að verða pastor; þrjóscur eins og uxi og kærulaus.

Kim, Joo-Eun: fjórtán ára gömul; í sjötta bekk í gagnfræðiskóla; mjög sæt og snjöll; sömuleiðis, hefur hún sterka þrjósku og gefst ekki upp auðveldlega.

Systir Beak, Bong-Nyo: fimmtíu ára gömul; hefur sterka festu; Drottinn staðfestir hennar „enginn getur stoppað hana“ persónuleika

Lee, Haak-Sung: tuttugu-og-sjö ára gamall; sonur Systur Beak, Bong-Nyo's; sálfræðilega áskoraður á stigi 3; hefur takmörkun í að tjá nægilega hugsanir í orð. En hugarfarslega er hann venjulegur fyrir sinn aldur; hann er líkamlega veikur

Lee, Yoo-Kyung: tuttugu-og-fjögurra ára gömul; seinni dóttir Systur Beak Bong-Nyo's; Stig 2 sálfræðilega áskoruð; að einhverju marki er hún hæg í að tala skýrt, en viðræðurnar hennar eru fínar

Meena: fimm ára gömul; ömmudóttir Systur Beak, Bong-Nyo's; fæðingarskráning hennar er ófullkomin vegna ónægilega undirbúnum skjölum

Oh, Jong-Suk: þrjátíu-og-þriggja ára gamall; hann skrifaði undir ábyrgðarskjal fyrir lánapappír vinar síns, sem fór illa, og honum var sparkað út af heimilinu sínu; hann var heimilislau og svaf á brún tjarnargarðsins, þar sem hann hitti Pastor Kim, sem fór með hann í kirkju og fann vinnu handa honum; hann hætti að koma í kirkju eftir að hann fékk vinnu

Djákna Shin, Sung-Kyung: þrjátíu-og-þriggja ára gömul; hún mætti bara í Sunnudags morgun þjónustur, en byrjaði að breytast þegar hún varð með á bænafundinn á fimmtánda deginum; hennar níu-ára-gömul dóttir hennar er með barnakrabbamein

Oh, Jung-Min: átta ára gömul; sonur Djákna Shin, Sung-Kyung's; áhugamálin hans þar með talið að horfa á sjónvarpið og spila tölvuleiki, en eftir að mæta á bænafundinn sór hann að verða pastor; frá fyrsta deginum sem hann fékk gjöf tungutalsins

DAGUR 1 EITT

Guð Hjálpar Okkur frá Hans Mest Heilaga Stað

Drottinn bænheyri þig á degi neyðarinnar, nafn Jakobs Guðs bjargi þér.
Hann sendi þér hjálp frá helgidóminum, styðji þig frá Síon. Hann minnst allra fórnargjafa þinna og taki brennifórn þína gilda. Hann veiti þér það er hjarta þitt þráir, og veiti framgang öllum áformum þínum.

-SÁLMUR 20:1-4

I. Vandamál eru okkar tækifæri til að hitta Guð

Manneskjur leita Guð í gegnum erfiliega og hugsa um Drottinn Skaparann þegar við lítum aftur á sjálf okkur. Þess vegna, gefa erfiðleikar okkur tímann til að athuga sjálf okkur og geta komið að gagni sem styttri leið til Guðs. Í vandamálum okkar, þegar við komum fram fyrir Hann og köllum til Hans, mun Hann í miðjunni á Sínum sérstaka tilgangi koma á milli til þess að leysa okkur. Í biblíunni er tilgreint að þegar við förum í gegnum erfiðleika verðum við að kalla út til Guðs í gegnum bæn, og Hann mun svara okkur (Sálmur 50:15).

II. Hann svarar í Musterinu (Mest Heilagi Staður)

Abraham, okkar trúarfaðir, byggði alltaf altari til að brenna fórnir fyrir Guð, þegar hann var að ferðast og lifandi í tjöldum. Þess vegna, var hann fær um að heyra rödd okkar Guðs Jehovah (Genesis 12:7-9; 13:4, 18). Guð elskar þegar við byggjum altari í kirkju. Það eru margar frásagnir af bænum sem urðu svaraðar þegar var beðið í kirkju. Það fyrsta sem Jesús gerði þegar Hann kom í Jerúsalem var að fara í musteri (Markús 11:11). Hanna fékk svar við bænum sínum þegar hún bað í musteri (1 Samúelsbók 1:9-10). Spámaðurinn Jesaja vitnaði um okkar Guð sitjandi í háseti í sinni sýn þegar hann bað í musteri (Jesaja 6:1). Samúel heyrði líka rödd Guðs í musteri síðan hann var ungt barn (1 Sam 3:3-4).

Heilagleiki og helgun eru frumskilyrði kirkjunnar.

III. Í gegnum bæn mun Guð ljúka við Sinn vilja

Þegar Guð gefur okkur einhvað, gerir hann það fyrir ástæðu. Einn erfiðar og fær umbun fyrir lokið verk. Á sama hátt þráir Guð að við fáum svarið sem Hann heldur í Sinni hendi, til að vera kafið af okkur í gegnum bæn. Bænir okkar ættu að vera einlægar. Guð vill að við fáum svör við bænum okkar meira en við. Það er hægt að hugsa um bæn sem andlegt strit, sem fyrir kemur svar við bænum okkar. Bæn er ekki byrgði. Þegar við reiðum okkur á Drottinn, er það sagt, Hann „svarar honum frá sínum helga himni, í máttarverkum kemur fulltingi hægri handar hans fram.“ (Sálmur 20:7). Þess vegna, verðum við alltaf að gefa nafni okkar Guðs lof, og vera fyllt trausti. Drottinn okkar tekur við dýrð og heiðri í gegnum bænir okkar. Hallelújah.

DAGUR²TVÖ

En síðar meir mun ég úthella anda mínum yfir allt hold. Synir yðar og dætur yðar munu spá, gamalmenni yðar mun drauma dreyma, ungmenni yðar munu sjá sjónir. Já, einnig yfir þræla og ambáttir mun ég á þeim dögum úthella anda mínum.

-JÓEL 3:1-2

Pastor Kim, Yong-Doo: Ég prédikaði nákvæm skilaboð um óvenjulega sýn sem mætti byrtast í bæn, hvernig djöfull með ráðabrukk gæti gert árás, og um aðferð til að greina á milli djöfuls og Jesú. Við sungum lofgjörð í um tvo tíma, og ræðan sjálf tók aðra þjrá tíma. Það var eftir eitt um morguninn sem við byrjuðum andlega bardagann í bænum okkar. Með sérstöku inngrípi Heilags Anda, var það eins og við værum brennandi þegar við báðum. Jafnvel þótt það endaði eftir sjö þann morgun, fannst okkur við ekki fá nóg.

LEE, YOO-KYUNG HITTIR JESÚ Í

FYRSTA SINN OG HEIMSÆKIR HIMININN

Lee, Yoo-Kyung: Ræða Pastors Kim's talaðu um aðferð til að reka djöfulinn burt, og eins möguleikann á heimsókn Jesú, svo ég þræði djúpt og með öllum mínum mætti kallaði út til Drottins, „Jesús, Jesús, ég elska þig. Láttu mig sjá þig. Birstu mér.“ Ég hrópaði og bað duglega í tungum. Um klukkutími hafði liðið þegar bjart ljós skein allt í einu, og einhver stóð inní ljósinu. Ég opnaði augun mín og var full sjokki, en sá ekki neitt. Þegar ég lokaði augunum mínum aftur, gat ég séð skýrt, en ég hélt augunum mínum lokuðum. Jesús stóð fyrir framan mig og var í skær glóandi klæðum, og það leit út fyrir að hann væri að kalla nafnið mitt.

„Yoo-Kyung, Ég elska þig.“ Jesús sagði þessi orð, svo dró hann sig nær mér og sast fyrir framan mig. Ég hafði bara heyrt um Jesú, en í gegnum bæn var ég fær um að hitta Hann. Ég gat ekki trúað þessu. Sá Jesús sem ég sá nálægt var svo myndarlegur. Ég held ég hafi aldrei séð neinn eins fallegann og Hann.

Hár Jesú var gullið og Hann var með falleg, stór augu. Augun mín eru lítil. Jesús strauk blíðlega hárið á mér og sagði aftur, „Yoo-Kyung, Ég elska þig.“ Þegar Jesús endurtók þessi orð, byrjaði ég að gráta og hjartað mitt bráðnaði. Jesús rétti fram hendur Síнар til mín,

segjandi, „Ég vil sína þér hvernig himininn er,“ og þegar hann tók hönd mína, fannst mér líkaminn minn allt í einu vera eins léttur og bómull.

Jesús sagði, „Haltu þétt í hendur mínar.“ Um leið og þessi orð voru töluð opnaðist veggurinn upp, fyrir aftann pallinn þar sem krossinn var hengdur, og mér fannst líkaminn minn vera að sogast að opnuninni. Svo fór ég að fljúga eins og fugl með Drottni. Ég var fljúgandi í loftinu og var í hvítum klæðum líkum toga. Ég sá margar stjörnur og plánetuna okkar Jörð. Hún varð fjarlægðari, bara til að verða ósýnileg seinna.

Þegar ég var að fljúga með Drottni, haldandi í höndina Hans, var þar skínandi ljós svo bjart að ég gat ekki opnað augun mín. Ég hugsaði, „Þetta hlýtur að vera himininn.“ Þá útskýrði Jesús að við værum á himnum. Þegar við komum, tóku óteljandi englar með vængi vel á mótí okkur, og Jesús fór með mig í kring, að kynna mig fyrir mörgum englum.

Jesús fór með mig í herbergi þar sem voru margar bækur. Á meðal þeirra, náði stór gullin bók augunum á mér. Ég varð forvitin. Ég spurðu Jesú hvort ég gæti litið á bókina, og Jesús gaf mér Sitt leyfi.

Ég kláraði bara grunnskóla. Ég hef svo mikinn skort að ég er ekki fær um að lesa Kóresku rétt. Þegar ég var í skóla gerðu vinir mínir og krakkar úr skólanum stöðugt grín að mér. Það voru mörg orð skrifuð í gullnu bókina, en ég gat ekki lesið það vel. En mig langaði virkilega að fá þessa bók, svo ég spurði Jesú, „Mundi það vera í lagi fyrir þig að gefa mér hana?“ Þá svaraði Jesús, „Yoo-Kyung, þessi bók er ekki einhvað sem þú getur fengið bara af því að þú vilt það,“ og Hann náðarsamlega brosti til mín. Jesús spurði mig, „Yoo-Kyung, ert þú ánægð að vera að heimsækja himininn?“ og ég svaraði fljótt, „Já, Jesús. Mjög, mjög ánægð.“ Jesús sagði, „Biddu duglega, hlýddu Pastori Kim og mættu líka í kirkjuþjónustu, þá mun ég taka þig til að heimsækja himininn oft, svo vertu kappsöm.“ Með þessu tók hann hönd mína og sagði, „Þú fékkst nóg í dag, svo förum til baka núna.“ Um leið og hann hélt í hendina mína vorum við fljúgandi í loftinu og komum aftur inn í kirkjuna í gegnum opnunina á veggnum nálægt krossinum fyrir aftan pallinn.

BEAK, BONG-NYO VEKUR SÍNA ANDLEGU SJÓN

Systir Beak, Bong-Nyo: Þegar við báðum í einingu í Kirkju Drottins, kveiktum við bara á einu neyðarljósi, og hver einstaklingur safnaðist nær pallinum, kraup niður á sinn púða til að biðja. Pastor Kim gaf ræðuna sína, og við fórum inní bæn í einingu. Þrátt fyrir frjósandi veðrið þurftum við að taka af okkur ytri klæðin.

Næst mér var eiginkona pastor's, sem var dansandi, fyllt með Heilögum Anda. Dansinn hennar var mjúkur, eins og flæðandi vatn. Það var fullkomnlega grípandi og fallett. Hún sagðist aldrey hafa tekið neina dans eða ballet kennslu, en hún var glóandi og dansandi

fallega um leið og Heilagur Andi leiddi hana. Þegar ég horfði á eiginkonu pastor's, vildi ég einlæglega dansa eins og hún.

Ég hélt áfram að biðja í tungum. Skyndilega skein dýrðlegt gullið ljós, og þar stóð Jesús klæddur í skínandi hvít klæði, kallandi út nafnið mitt: „Bong-Nyo. Ég elska þig.“ Hljóga og þægilega rödd Drottins hrærði sálina mína. Orð gætu ekki lýst yfirflæðandi gleðinni af því að hitta Drottinn.

Ég spurði spurningar um himinn og hel, trú, og önnur málefni, og hann svaraði þeim skjótt. Drottinn beið, teljandi dagana fyrir daginn í dag að koma. Hann var að leita að kirkju fyrir mig til að mæta í og rakst á Pastor Kim, Yong-Doo og eiginkonuna hans, Kang, Hyun-Ja, biðjandi alla nóttina. Hann var djúplega hreyfður og á þeirri stundu ákvað hann að senda mig þeirra veg.

Jafnvel þótt ég hafi bara verið að mæta í kirkju í tvo mánuði, fulgdi ég í hlýðni leiðsögn Pastor's. Ég spurði Drottinn aftur, „Drottinn, afhverju hefur þú komið til að hitta einhvern eins og mig, og svona persónulega?“ Hann svaraði, „Þú hefur þegið fagnaðarerindið sem þjónn minn deildi.“ Líka, Drottinn sagði mér að ég mundi verða notuð sem verkfæri til að boða trú og margir munu frelsast. Hann spáði að það muni verða mikil vakning í Kirkju Drottins.

Ég hugsaði hljóðlega, „Hvernig get ég verið notuð á þann hátt með svo mikla synd í mínu lífi?“ Þá svaraði Drottinn, þegar vitandi allar mínar hugsanir, „Hafðu ekki áhyggjur. Ég er með þér.“ Eftir bænafundinn, deildi ég mínu móti með Jesú með pastor og eiginkonuna hans, og þau hrópuðu með miklum spenningi, „Hallelújah.“ Pastor Kim sagði að Jesús sagði honum að skrá málefnið um himnaríki og helvíti eins og þau eru opinberuð og gefa gögnin út sem bók. Hann vildi að ég staðfesti það með Jesú einu sinni enn, ég varð sammála.

Blessandi þjónustur, brennandi bænir, og dreymandi mót með Drottni. Einhver tími hafði lífið og morgun kom, en ég gat ekki beðið þangað til næstu bænþjónustu. Ég vildi hitta Drottinn einu sinni enn.

HINN HEILAGI ANDI LEIDDI BRENNANDI BÆNA STUND

Kim, Joseph: Ég var að kalla út til Drottins á einingarbænastundinni, þegar líkaminn minn byrjaði að hitna upp. Á botninum á hægri fótinum mínum þar eru um fimmtíu vörtur, og ég hafði ekki gengið rétt síðan síðasta sumar. Ég for að hitta húðsjúkdómafræðing með mömmu minni, og mér var sagt að fá þrjár meðferðir til að frysta fótinn minn og grafa með skurðaðgerð allar vörturnar út. Það var engin trygging um að þetta mundi lækna vörtu vandamálið mitt. Ég var mjög hræddur. Ég hugsaði, „Ég er byrjandi í framhaldsskóla núna. Ég þarf að mæta í eftir-skóla kennslu og læra aukalega hart, en hvað á ég að gera? Við eigum ekki pening fyrir skurðaðgerðinni.“

Móðir mín bað mig að biðja um hvort ég ætti að fara í skurðaðgerð. Þess vegna, ákvað ég að mæta í bænafundinn, biðja trúfastlega og vitandi að Guð mundi lækna mig. Ég hætti að mæta í eftir-skóla dagskráarliðinn minn og einbeitti á beiðni í alvöru fyrir Guðs lækningu. Mín rödd var næsthæðst í kirkjunni okkar, næst við pastorinn með ómandi öskur. Notandi þetta mér til gagns, skilaði ég brennandi bænum til Jesú. Það var sársaukafullt að krjúpa út af fætinum mínum, en ég varð að áskora sjálfan mig ef ég vildi fá Hans lækningu.

Kim, Joo-Eun: Allir voru að biðja út hátt með öllum þeirra mætti. Pastor prédikaði í ræðunni sinni að til þess að hitta Drottinn, er þar engin önnur leið heldur en að biðja út hátt og með einlægni. Ég er í sjötta bekk og er yngsti meðlimur fjölskyldu minnar, en ég einlæglega bað til að hitta Jesú. Þegar ég bað í tungum, gægðist ég til að sjá ef þar væri einhver sem var fær um að hitta Jesú.

Lee, Haak-Sung: Fyrst, endurspilaði ég ræðuna í hausnum á mér og einbeitti á að biðja í tungum, eins og pastor leiðbeindi okkur að gera. Án minnar vitundar, var bæn mín fyllt með valdi á meðan röddin mín varð kröftug. Líkaminn minn var að brenna upp eins og eldur, og ég varð að taka af mér ytri klæðin. Seinna var skyrtan mín rennblaut í svita. Ég hef aldrei í lífinu mínu upplifað þennan logandi eld hins Heilaga Anda komandi yfir mig. Ég var glaður og ánægður að biðja. Svo ég bað með beygð hné og með sársaukafulla lömun, urðu fætur mínir dofdir. Pastor Kim nuddaði fæturna á mér með höndunum sínum og létti lömuninni minni.

Oh, Jong-Suk: Eftir að hafa skrifað undir skuldaábyrgðarskjal fyrir vin minn, sem fór skelfilega rangt, sparkaði eldri bróðir minn mér út úr húsinu án þess að ég hafði stað til að fara á. æl frjósandi vetrinum, hvert átti ég að fara? Ég var sofandi í kringum nágrennagarðinn, sveltandi og skjálfandi óstjórnlega, þegar ég hitti Pastor Kim, Yong-Doo. Hann var pastor kirkjunnar sem kunningi minn úr vinnunni mætti í. Þegar ég var ráfandi um strætin, hitti ég fyrir tilviljun Hee-Young, og í gegnum hann hitti ég Pastor Kim. Í tvær vikur át ég og svaf í pastor's búsetu, og þar var ég þjálfður andlega og var fær um að mæta á bænafundinn.

Með háu hrópi af „Drottinn, Drottinn,“ burjuðum við bænafundinn okkar, og fljótlega sýndist rýmið vera fyllt með þoku. Inn í þokunna sá ég einhvern hreyfast um. Á augabragði, greip ég í öklann Hans, og mér leið eins og ég væri að fljúga einhvert. Ég var í sjokki, svo ég opnaði augun mín. Ég byrjaði að biðja aftur, og þetta skiptið leiddi persónan mig að stórum, bjartlega skínandi stað. Mér leið eins og ég væri í ljósaveröld.

Þetta var eins og draumur. Ég hafði ekki verið að mæta í kirkjuna það lengi, en í fyrsta skiptið bað ég og kallaði til Guðs á hnjánum mínum með hendurna hátt haldnar. Eftir bænþjónustuna spurðist ég fyrir um við pastor um mitt mót. Hann kenndi mér að það var Jesús sem birtist mér og að ég heimsótti stuttlega himnaríki, svo þegar ég bið duglega mun Hann sýna mér fleirri undraverða hluta af himnaríki næsta skipti. Ég hef aldrei áður upplifað neitt þessu líkt. Við báðum á hnjánum okkar, og þess vegna voru lappirnar mínar dofdir í sársauka. En, upplifunin mín var frábær.

Eiginkona pastor's, Kang, Hyun-Ja: Ég hafði ekki beðið sæmandi bæn í langann tíma, svo ég fann áköfu löngunina. Pastor ákavaði að fara ekki á bænafjallið á nýja árinu, en í staðinn vildi hann hafa staðfastann bænafund í kirkjunni okkar. Ég var svo ánægð. Síðan margir aðrir meðlimir urðu með í bæninni, var styrkur hins Heilaga Anda svo miklu kröftugri. Ef að óvenjulegt andlegt umhverfi reis upp, þegar við báðum, átti Drottinn við pastorinn og hvern meðlim einstaklingslega með eldheitu yfirvaldi. Andlegi dansinn sem Frú Choo Thomas var smurð með, þráði ég heitt að fá. Og seinna, í fyrsta sinn var ég fær um að dansa heilaga dansinn án þess að hika.

Um tíma hafði ég þessa gjöf, og það var að kæfa mig þegar ég dansaði leynilega, hafandi áhyggjur af því hvað söfnuðurinn gæti skynjað frá dansinum mínum. Haldandi að þau mundu líta á mig með skritinni störu, hikaði ég; en núna er ég leist, þegar ég gaf sjálfa mig fullkomlega hinum Heilaga Anda til að leiða dansinn minn. Ég get ekki lengur hlaupið frá hinum leiðandi öflum hins Heilaga Anda. Líkaminn minn var smurður eins og með eldi þegar hendur mínar hreyfðust frjálst eftir tónlistinni eins og Drottinn leiddi mig. Frá munninum mínum flæddi kröftug bæn í tungum, bæn iðrunar.

DAGUR 3 ÞRJÚ

Svo segir Drottinn, sá er framkvæmir það, Drottinn, sá er upphugsar það, til þess að koma því til vegar – Drottinn er nafn hans: Kalla þú á mig og mun ég svara þér og kunngjöra þér mikla hluti og óskiljanlega, er þú hefir eigi þekkt.

-JEREMÍA 33:2-3

YOO-KYUNG BER

ÞRÁR HJARTNA SÍNS FYRIR JESÚ

Lee, Yoo-Kyung: Eins og venjulega, eftir ræðuna í dag það ég í tungum. Jesús kallaði nafnið mitt, „Yoo-Kyung.“ og byrtist mér. Ég hrópaði út til Jesús, „Jesús, Jesús, Jesús, munt þú alltaf byrtast mér?“ Jesús svaraði með brosi, „auðvitað.“ Ég hafði beiðni fyrir Jesús. „Jesús. Gefðu okkur fjárhagslega hjálp. Við höfum erfiðann tíma. Systir mín og bróðir eru atvinnulaus og eru heima. Vinsamlegast gerðu mömmu mína heila svo hún verði ekki veik lengur.“ Svo Jesús svaraði, „Já, allt í lagi. Ertu með einhverjar fleirri beiðnir?“ Ég svaraði fljótt, „Pastor im, Yong-Doo er stressaður yfir þynnandi hárinu sínu, svo láttu hárið hans vaxa ríkulega.“ Jesús skellihló. Svo svaraði hann, „Hann er einn um það,“ og leit undan. Jesús var upptekinn að færa sig héðan og þangað hittandi hvern biðjandi einstakling.

DAGUR 4 FJÖGUR

Auðmýkjið yður því undir Guðs voldugu hönd, til þess að hann á sínum tíma upphefji yður. Varpið allri áhyggju yðar á hann, því að hann ber umhyggju fyrir yður. Verið algáðir, vakið. Óvinur yðar, djöfullinn, gengur um sem öskrandi ljón, leitandi að þeim, sem hann geti gleypt. Standið gegn honum, stöðugir í trúnni, og vitið, að bræður yðar um allan heim verða fyrir sömu þjáningum.

-1 PÉTURSBRÉF 5:6-9

YOO-KYUNG HITTIR DJÖFUL KLÆDDAN Í HVÍTU

Lee, Yoo-Kyung: Á meðan ræðan hans var, hvatti Pastor okkur til að vera á verði í bæn. Hann sagði okkur að ef við værum hrædd eða óviss á einhverjum tíma að kalla þá út til Jesú. Þegar við sjáum þessa hræðilegu illkvittnu púka nálgast okkur, verðum við án þess að láta undan að reka púkana burt í nafninu Jesú og hrópa út um Hans dýrmæta blóð.

Á efa, þegar ég var að biðja út með öllum mínum mætti og með skyndilegri orkusprenginu, sá ég djöful sem leit út eins og hann kæmi út úr bíómynd. Verandi í hvítum klæðum og með langt hár, dansandi og talandi með drungalegri rödd, „Hahahahaha. Hehehehe.“ Á því augnabliki varð líkaminn minn lamaður af ótta. Skyndilega man ég eftir ræðu pastor's. Og ég byrjaði að hrópa, „Þú illkvittni og bölvaði djöfull. Ég skipa þér í nafninu Jesú að flýja frá mér.“ En djöfullinn nálgadist mig nær hrópandi „Hehehehe“ og opnaði munninn á sér til að tala. Munnurinn á honum var svo forljótur að hann sendi hroll niður hrygginn á mér. Bæði efst og á botninum á báðum hliðunum á munninum á honum voru beittar vígtennur, og umhverfis munnin á honum var blóð. Djöfullinn endurtók, „Afhverju ætti ég að flýja? Ég er ekki bara hérna til að hindra þig í að biðja, heldur mun ég gefa þér líkamlegan lasleika.“ Hann umkringdi mig stöðugt.

Nákvæmlega á þeirri stundu, Ég veit ekki hvernig Pastor Kim vissi, en hann lagði hendurnar sínar á höfuðið mitt og bað, hrópandi, „Þú skítugi djöfull. Ég skipa þér í nafni Jesú Krists að flýja.“

Djöfullinn var farinn.

Ég var skelfd. Pastor sagði okkur alltaf, „Jesús er alltaf með okkur, svo við þurfum ekki að hafa áhyggjur. Ef við erum áfram full ótta, kemur hann aftur. Svo ekki hafa áhyggjur og verið örugg þegar við byðjum.“ Ég sneri fór aftur að biðja, kallandi út nafn Jesú: „Jesús, hjálpaðu

mér. Hjálpaðu mér.“ Ég var kallandi út til Hans í alveg einhvern tíma þegar Jesús birtist í björtu ljósi. Hann talaði til mín, „Yoo-Kyung, hafði ekki áhyggjur. Ég mun vernda þig.“ Jesús huggaði mig með klappi á bakið á mér og sagði, „Yoo-Kyung. Sama hvaða gerð af þúkum ráðast á þig, vertu ekki hrædd og hafðu ekki áhyggjur. Með öllum þínum styrk kallaðu út til mín og ég mun koma og kasta þúkunum burt. Svo, ekki vera hrædd og vertu sterk.“ Ég var hugguð með af orðunum Hans.

Þegar ég gat ekki beðið út hátt eða sofnaði þegar ég var að biðja, nýttu þúkarnir alltaf tækifærið til að gera árás. Þetta er ástæðan fyrir því að pastor þjálfaði okkur alltaf til að biðja á hnjónum okkar, haldandi höndum okkar beint uppi, og með réttri líkamsstöðu. Fyrst var þetta erfitt, en núna með náð Guðs getum við beðið tvo til þrjá tíma léttilega.

DAGUR 5 FIMM

Þá er líkt um himnaríki og tíu meyjar, sem fóru til móts við brúðgumann með lampa sína.

-MATTEUSARGUÐSPJALL 25:1

BRÚÐKAUP JESÚ OG

SYSTUR BEAK, BONG-NYO'S

Athugasemd rífhöfundar: Brúðkaupið milli systur Beak, Bong-Nyo og Jesú tákna sambandið milli Frelsarans og syndarans sem Hann frelsaði. Hann vildi sýna nýja trúbreytingnum Systur Beak, þetta.

Gleðjumst og fögnum og gefum honum dýrðina, því að komið er að brúðkaupi lambsins og brúður hans hefur búið sig.

-OBINBERUNARBÓK JÓHANNESAR 19:7

Beak, Bong-Nyo: Pastor gaf eldheita, Andans-fyllta ræðu um fimm vitrar og fimm fávísar brúðir. Eftir þjónustu byrjaði ég að biðja duglega í tungum þegar Drottinn birtist mér og sagði, „Bong-Nyo, förum til himna.“ Hann hélt í höndina mína og leiddi mig. Fljótlega var ég standandi við fæturna á heilaga hásæti okkar himneska Föðurs. Jesús útskýrði ástríðufullt ástæðuna fyrir því að ég var færð til himna: „Bong-Nyo, mig langar til að hafa fallett brúðkaup á himnum með þér í dag, og það er þess vegna sem við erum hér.“ Um leið og þetta var sagt, byrjuðu englarnir að undirbúa kjólinn minn og skreyttu mig með mörgum gimsteinum. Ég hafði aldrei séð neitt líkt gullna kjólnum sem var undirbúinn fyrir mig. Ég varð full af gleði og var ekki með sjálfri mér. Ég gat bara farið með því sem englarnir voru að gera. Ég spurði sjálfa mig, „Hef ég einhverntímann upplifað viðeigandi brúðkaup áður?“ Ég var svo yfirbuguð með djúpum tilfinningum. Ég var að upplifa yfirflæðandi hamingju, sem ég hafði aldrei dreymt um, né get ég núna útskýrt.

Margir englar og ríkisborgarar himnaríkis samfögnuðu hjónavígslunni okkar, og ég mun aldrei gleyma þessu atriði. Einmitt þá sýndist heilaga hásæti okkar himneska Föðurs sveiflast mjög lítilsháttar fram og aftur. Í hvert skipti sem Hans heilaga hásæti hreyfðist, af því að Guð var svo ánægður, geisluðu fimm ljómandi litir út í gegn. Eftir athöfnina, ferðaðist ég haldandi í hönd Drottins um allan himininn. Ég var á toppi hamingjunnar minnar.

LEE, HAAK-SUNG HITTIR MÓÐUR ÖMMU SÍNA Í HELVÍTI

Lee, Haak-Sung: Á meðan ræðan var, minntist Pastor Kim á, „Það er persóna sem mun heimsækja helvíti í dag. Vertu ekki hræddur, en treystu á Jesú. Sama hvað Jesús sýnir þér í helvíti, hafðu ekki áhyggjur.“ Hann hélt áfram með yfirlýsingar, „Biðjum öll einlæglega svo við getum séð ömurlegu sviðsmyndina sem er að gerast í helvíti.“

Með ákveðni einbeitni, byrjaði ég að biðja í tungum, þegar krossinn fyrir aftann pallinn geislaði allt í einu með björtu ljósi, og hringlada dyr byrtist. Littlu síðar, birtist Jesús haldandi á tveim lömbum í Sínum höndum. Þá hurfu lömbin þegar Jesús dró sig nær mér, kallandi blíðlega út nafnið mitt. „Haak-Sung. Ég elska þig.“

Þetta var mitt fyrsta mót með Jesú, sem ég hafði bara heyrt um. Skyndilega var ég fylltur spenningi, og líkaminn minn byrjaði að brenna. Ég gat ekki haft hemil á hamingjunni sem yfirgnæfði mig. Jesús var í geislandi hvítum klæðum. Hann talaði mjúklega til mín, „Haak-Sung, það er nokkur staður sem þú þarft að koma með Mér á, svo förum.“ Ég spurði forvitnislega, „Hvert erum við að fara?“ Jesús svaraði án þess að opinbera áfangastaðinn, Þú munt vita það þegar þú kemur þangað.“ Um leið og Jesús tók í höndina á mér, flaut líkaminn minn í loftinu eins léttur og fiður, og hendur mínar teygðust út fyrir framan mig. Þá á augnarblikki var ég klæddur í hvít klæði, og það leit út fyrir að við værum að dragast inni dyrnar fyrir aftan pallinn. Ég var þegar fljúgandi upp í loftinu með Jesú.

Í fjarðlægð gat ég séð jörðina og andrúmsloftið umhverfis hana. Eftir að hafa farið fram úr, var þar alheimurinn, þar sem stjörnurnar skreyttu næturhimininn. Svo fórum við fram úr vetrarbrautinni, og eftir það kom algjört myrkur. Skyndilegur ótti sló mig, svo ég hélt þétt í hönd Jesú. Jesús leiddi mig, segjandi, „förum svolítið lengra.“ Þegar við komum, var þar skríttinn fnykur, og það var mjög skítugt. Ég gar varla andað út af óþægilegu lyktinni alls staðar í kringum mig.

„Jesús, minn elskað Jesús. Hvar erum við? Ég get ekki séð mjög vel fyrir framan mig.“ hrópaði ég, en Jesús sagði, „Haak-Sung, ekki vera hræddur. Þetta er hel. Ég mun vernda þig, svo ekki hafa áhyggjur. En líttu nálægt.“

Eldurinn hitaði hlið helvítis bjart rautt, og jafnvel áður en að fara inn var óbærilega heitt. Ég varð að snúa burt frá brennheita eldinum og ákafa hitanum. Ég spurði, „Jesús, hvernig getum við stigið inni þessa eldsgrýfju? Ég held ég geti ekki gert þetta.“ Ef ég gæti reynt að gera samanburð, leit þetta út líkt og sviðsmynd úr sjónvarpsþætti þar sem járnframleiðslufyrirtæki var bræðandi og samrennandi málma fyrir hafnar byggingar efni. Hitinn við inngang helvítis var verri en hola málmbæðslugryfjan í sjónvarpinu. Það var miklu ákafari hiti.

Jesús rétti fram hendina Sína og sagði, „Haltu þétt í hendina mína,“ og óbærilegi brennandi hitinn hvarf. En þar svo heitt að ég gat ennþá fundið ákafann af hitanum umhverfis mig. Þar sem ég fór með Jesú var koldimmt, og ég gat ekki séð neitt. Mér leið eins og ég væri í herbergi. Þá, um leið og Jesús snerti augun mín, gat ég séð mjög skýrt. Þar var gömul kona með örvæntingarsvip sitjandi hreyfingarlaus og var í hvítum hefðbundnum Kóreskum klæðnað. Jesús leiðbeindi, „Haak-Sung, líttu nær,“ svo ég gekk nær gömlu konunni. Það var móðuramma mín, sem hafði farið frá nokkrum árum áður.

Þegar móðir mín fór að heiman, tók móðuramma mín inn Yoo-Kyung, Yoo-Me, og mig, og ól okkur. Amma mín elskaði okkur. Það var ekki rétt að amma mín var í helvíti. Með undrun hrópaði ég, „Amma, þetta er ég, Haak-Sung. Hvernig getur blíð og vingjarnleg manneskja endað hérna? Flýttu þér, komdu héðan út.“ Amma mín þekkti mig fljótt, og hissa, spurði hún, „Haak-Sung, afhverju ertu hérna? Hvernig komstu hingað?“ Ég svaraði, „Jesús kom með mig hingað. Amma, flýttu þér og komdu þaðan út.“ Amma mín grét og hrópaði, „Haak-Sung, eins mikið og ég vil komast út, getur þú ekki gert það sem þú vilt hérna. Þú verður að enda ekki hérna. Yfirgefðu strax.“

Í tárur sárþændaði ég Jesú, „Jesús, plís hjálpaðu ömmu minni að koma út. Amma mín lifði sorglegu lífi.“ Og í skyndi, byrtist stór snákur fyrir neðan lappir ömmu minnar vefjandi sig og hlykkjast upp líkamann hennar. Ég öskraði hátt, „Ahh.“ Amma mín hrópaði óttafull, „Bjargaðu mér, plís,“ en það gerði ekkert gagn.

„Jesús, minn elskaði Jesús, ég er sá sem gerði svo margt illt,“ Hjartað Hans var að brotna þegar Hann horfði. Ég grét og grét þegar ég bað, en það gerði ekkert gagn. Jafnvel í miðju brjálæðinu, spurði hún um velferð fjölskyldunnar og hafði áhyggjur af þeim. „Haak-Sung, hvernig eru systur þínar? Hvað um móður þína? Ég svaraði, „Allir eru í góðu lagi,“ og þegar 'g var að svara henni, vafði snákurinn utan um hana þéttar. Angistaröskur ömmu minnar urðu hærri og hærri.

„Oh, nei. Amma, ég veit ekki hvað á að gera.“ Ég gat ekki hætt að gráta. Jesús tók í hendina mína og leiddi mig, segjandi, „Haak-Sung, það er tími til að fara núna.“ Ég yfirgaf óp ömmu minnar fyrir aftan mig og kom út úr helju. Jesús staðhæfði, „Í helju, miðað við efnislega heiminn, eru öll skilningarvitin meira vissulega og skýrlega lifandi.“ Ég mundi að pastorinn okkar hafði minnst á þetta líka.

Heimsóknir til helvítis, sem ég hafði bara heyrt um annars, eru hræðilega sjokkerandi, til að segja það minnsta. Með svo margar skelfilegar sviðsmyndir og viðbjóðslegri fýlu, gat ég ekki verið þarna, ekki einu sinni í stutta stund. Þegar ég kom í kirkju, hugsaði ég um ömmu mína og snökkti. Jesús minnti mig á að taka vitra ákvörðun með því að segja, „Haak-Sung, ekki gráta. Þú sást það skýrt, svo farðu og þjónaðu Drottni trúfastlega. Skilur þú?“

HAAK-SUNG'S FYRSTA HEIMSÓKN TIL HIMNARÍKIS

Jesús kallaði til mín, „Haak-Sung. Hel var hrylliegt, ekki satt? Ég vil sýna þér himininn í dag.“ Á stuttum tíma, vorum við á himnum. Hópur af englum og margt fólk sem kom á himnum fram fyrir mig komu til að bjóða mig velkominn. Umkringjandi englarnir og Jesús sameinuðu hendur til að dansa glaðlega saman. Allt á himnum var fullkominn andstæða við sviðsmyndina úr helju. Það sem ég sá leit út frumlegt undravert og ótrúlegt.

Á himnum gerði ég beiðni til Jesú. „Jesús, sonur pastor's, Joseph-fóturinn hans er hulinn kvalarfullum vörtum og hann getur erfiðlega labbað. Plís læknaðu hann. Og mamma mín þjáistmeð backkvöl. Hjálpaði henni að vera ekki í kvöl. Hjálpaðu bróður Oh, Jong-Suk, sem lifir í kirkjuskrifstofunni, að finna vinnu fljótt. Og að síðustu, hjálpaðu okkur að hafa vakningu í kirkjunni okkar.“ Jesús svaraði hamingjusamlega, „Já, allt í lagi.“ Jesús leit á mig og sagði, „Haak-Sung, þetta er nóg í dag. Förum.“ Þegar Jesús hélt í höndina mína, flugum við í gegnum loftið og komum aftur í kirkju.

Ég fór aftur að biðja duglega. Ég gat ekki hætt að hugsa um móðurömmu mína sem var að þjást í helvíti, og ég brast í grát. Ég var í svo mikilli hryggð og kvöl, ég hrópaði út sparkandi og öskrandi, „Drottinn, hvað á ég að gera? Amma mín dó út af mér. Þetta kvelur hjartað mitt svo illa. Amma. Vesalings amma mín.“ Ég grét þangað til ég var örmagna. Þá byrjaði ég aftur. Ég kallaði út til Drottins. Ég græt sjaldan, en ég gat ekki trúað tárunum sem flæddu um tvo tíma, þrjá tíma, og síðan fjóra tíma. Fyrsti bænafundurinn var búinn, en ég gat ekki haft hemil á sorginni minni.

Ég deildi vitnisburðinum mínum um að heimsækja himnaríki og helvíti með öðrum. Þá um fimm um morguninn byrjuðum við okkar aðra bænþjónustu, sem endaði fimm tímum seinna. Á meðan pastor gaf ræðuna sína, sá ég Jesú. Einmitt þá, varð ræða pastors kröftugri. Englar komu niður frá himni, og fóru í línu við hliðina á pallinum, og sumir voru með skál með stuðningi. Þeir fönguðu og fluttu með sér hverja bæn, lofgjörð, og syngjandi, „Amen. Amen.“

Jafnvel eftir að allar þjónusturnar enduðu seinna þann morgun, gat ég ekki hætt að hugsa um og kveljast yfir ömmu minni, sem var í helvíti.

DAGUR 6 SEX

Svo segir Drottinn, sá er framkvæmir það, Drottinn, sá er upphugsar það, til þess að koma því til vegar – Drottinn er nafn hans: Kalla þú á mig og mun ég svara þér og kunngjöra þér mikla hluti og óskiljanlega, er þú hefir eigi þekkt.

-JEREMÍA 33:2-3

NÍU SAUÐIR

Beak, Bong-Nyo: Fjórir tímar höfðu liðið síðan pastor byrjaði ræðuna sína. Hann var spúandi út hinum heilaga eldi á okkur. Þar voru níu meðlimir, en að undanskilinni fjölskyldunni hans, voru bara fimm kirkjumeðlimir eftir. Að hann hafði hóp með byrjenda trúuðum hindraði hann ekki, heldur prédikaði hann af hugrekki og afburðarvel. Hann hélt á míkrafóninum í hendinni sinni og labbaði fram og aftur þegar hann prédikaði. Ekki eitt okkar deplaði augnhárum okkar, og jafnvel þótt það væri þegar 2:00 um morguninn, brugðumst við öll við með, „Amen.“ Fimm-ára-gamla Meena var líka hlustandi einbeitt á ræðuna.

Þegar ég festi augun mín á pastornum, birtist Jesús með þyrpingu engla í gegnum dyrnar á krossinum. Eftir einhvern tíma heyrði ég óp mismunandi dýra, þá leiddi Jesús níu sauði með Sér. „Hvað er í gangi hérna?“ Hugsaði ég með sjálfri mér. „Þetta eru alvöru skepnur.“ Á meðal sauðanna voru fjórar minni, og sá á endanum var lamb. Hvíti og krullaði feldurinn þeirra var svo laglegur. Ég fattaði að tala sauðanna sem Jesús kom með og tala þeirra sem mættu í bænafundinn voru í samræmi.

Yoo-Kyung, Joseph, Joo-Eun, og Meena eru ung, en jafnvel á meðal krakkanna, er Menna bara fimm ára gömul. Mér fannst það vera undravert að tölurnar voru í samræmi, og Jesús sagði, „Þið eruð öll Mínir sauðir. Ég er alltaf vakandi yfir ykkur, svo hafði ekki áhyggjur.“

Því sagði Jesús aftur: „Sannlega, sannlega segi ég yður: Ég er dyr sauðanna....Ég er dyrnar. Sá sem kemur inn um mig, mun frelsast, og hann mun ganga inn og út og finna haga.

-JÓHANNESARGUÐSPJALL 10:7, 9

Sauðirnir níu krupu niður frammi fyrir Jesú. Á meðan, var ræða pastors Kims brennandi upp, og hann talaði með hinum heilaga eldi. Í huga mínum var ég áhyggjufull, hugsandi, „Neðra bak pastors er stöðugt að gefa honum kvöl. Ég vona að hann vinni sjálfan sig ekki til dauða.“ Þegar ég var að hugsa, fór Jesús snögglega frá því að sitja næst sauðunum og byrjaði að

snerta neðra bak Pastors Kims. Jesús var djúplega flæktur í ræðu pastors, og hrópaði af kæti „Stórkostlega gert, Pastor Kim. Þú ert að gera stórkostlega.“ Jesús gekk við hliðina á pastor með stöðugu, glaðlegu brosi.

Pastor kallaði hratt og hátt aftur og aftur. Hvert skipti var fyllt og skilað með hinum logandi heilaga eldi. Þegar pastor færði sig til vinstri, færðist Jesús til vinstri; þegar hann færðist til hægri, færðist Jesús líka til hægri. Þá byrtust tíu englar. Á neðal þeirra, stóðu tveir rétt við pallinn, tveir til vinstri, og við vegginn þar sem krossinn hékk, annar engill stóð með opna bók að skrá einhvað í flýti. Restin af englunum umkringdu pastorinn berandi skálarnar sínar, safna saman ræðunni. Þegar enn fyllti skálina, fyllti næsti engill sínar, og þetta hélt áfram þegar þeir báru hana upp til himna. Jesús gladdist, og englarnir glöddust líka. Fáum dögum áður, gat ég bara séð Jesús þegar ég bað. En andlega sjónin mín er án efa vöknuð, þegar ég get séð Drottinn með augunum mínum opnum.

Eftir ræðuna, var loksins tími til að biðja í einingu. Þegar við báðum, litu níu meðlimirnir úr bænaliðinu eins og við værum að bejast orrustu. Þegar við hrópuðum út til Drottins í iðrun, komu tárin og svitin og helltust fram. Í þessu alda vetrarveðri, slökktum við á hitaranum þegar við báðum.

Þá dróst Jesús nær, kallandi nafnið mitt. Drottinn talaði með því að bera saman ýmsar kirkjur, „Bong-Nyo, margar kirkjur sofa og hafa þeirra rauðu krossa lísta upp á vikunæturnar, en meðlimir úr Kirkju Drottins biðja svo duglega. Ég er svo ánægjulega hamingjusamur núna.“ Hann brosti. Þá komu englar niður, í gegnum dyrnar á krossinum fyrir aftan prédikunarstólinn, þrír í hverjum hóp. Vængir þeirra voru dregnir aftur með annan fótinn réttann fram, og hinn fóturinn var smávegis beygt niður þegar þeir nálguðust. Ég var forviða og byrjaði að telja þá.

Einn, tveir, þrír, fjórir, fimm; Ég taldi um tíma, en ég gat ekki séð endann á fylkingunni þeirra, svo ég hætti. Þeir héldu áfram niður endalaust og stóðu fyrir framan altarið það sem við níu báðum. Þeir tóku bænirnar okkar í gullna skál og tóku þær up og komu aftur. Sviðsmyndin minnti mig á þegar fólk var í línu með vatnsfötur í þurrki bíðandi eftir neyðaraðstoðartruksnum; og uppá að sjá það, hversu ánægðir þeir voru að fá vatn í föturnar þeirra.

Englarnir tóku bænirnar aftur til Guðs. En seinna, með meðlimina í Kirkju Drottins tilbíðjandi alla löngu nóttina og á afsakanna henda sjálfum okkur í bæn, þökkuðu þessir englar okkur fyrir að gefa þeim svona mikið að gera. Þeir voru svo ánægðir að þeir vissu ekki hvað átti að gera.

SÉRSTAKT MÓT MEÐ PRENNINGUNNI

Jesús leit út eins og Hann hefði komið aftur frá heimsókn einhverstaðar. Ég spurði, „Jesús, hvaðan komst þú?“ Jesús útskýrði, „Með duglega kallinu ykkar til Drottins og tilbeiðslunni dag og nótt, hinn himneski Faðir, Ég sjálfur, og hinn Heilagi Andi höfum undrast af dyggð ykkar. Það er sjaldgæft að finna kirkju eins og ykkar á Jörðinni.“

Himneski Faðirinn spurði okkur, „Hvað get ég gefið ykkur?“ Hann spurði Jesú, „Sonur Minn, hvað heldur þú að Ég ætti að gera?“ Jesús svaraði, „Faðir, gerðu eins og þú vilt.“ Hinn Heilagi Andi smurði okkur með hinum heilaga eldi, olíu, og himneskum gjöfum. Faðirinn sagði, „Fyrir eiginkonu pastor's, Kang, Hyun-Ja, vil Ég sérstaklega smyrja hana með hinum logandi eldi hins Heilaga Anda og getuna til að lækna hina sjúku, og Ég vil að hún dansi andlega dansinn með djörfung.“

HIN GJÖF ANDLEGS DANS FENGINN

Þegar eiginkona pastors byrjaði andlega dansinn, horfðu allir með undrun. Andlitið hennar byrjaði að verða rautt þegar hún dansaði með leiðsögn hins Heilaga Anda.

Guð ýtti mér snögglega inní stað sem sýndist eins og ég væri undir vatni, eins og líkaminn minn og fætur hreyfðust með sínum eigin huga. Ég gat ekki hugsað rétt. Littlu síðar heyrði ég rödd Drottins einhversstaðar frá segja, „Ég mun skíra þig með hinum logandi eldi.“ Mér leið eins og mér hafði verið hent í olíuna, og mér fannst líkaminn minn um leið eins og eldbolti.

Eiginkona pastors var fyrir aftan hægri hlutann á prédikunarstólnum, og ég var vinstu megin, brennandi eins og eldbolti. Við hreyfðum bæði líkama okkar náttúrulega eins og hinn Heilagi Andi leiddi okkur. Ég þjáðist með stöðugta bakkvöl um langann tíma og var næstum því á þeim stað að vera rúmföst. Ég var að taka lyf við fyrir daglegu kvölinu sem það var að valda mér, en þegar ég var fyllt með krafti hins Heilaga Anda, var kvölin mín ekki lengur til staðar. Líka, þegar ég er að tala við Jesú, hef ég ekki kvölinu. Jafnvel þegar ég dansa með öllum mínum mætti, finnst mér bakið enn fínt.

Hinn Heilagi Andi hendir mér inní eldinn einu sinni aftur. Munnurinn minn þornaði út, og ég var svo þyrst að ég hélt áfram að drekka vatn. Hálsinn á mér var þurr og varirnar mínar blöðruðust út um allt. Nálægt mér, var eiginkona pastors að upplifa kraftinn af hinum Heilaga Anda eins og ég gerði. Pastor Kim var að biðja með handleggina sína hátt. Jesús labbaði í áttina til mín og kenndi mér einu sinni aftur að vera einblínd á Guð. Eftir bænþjónustuna, deildi ég skilaboðunum. Jesús byrjaði skyndilega að tala um kirkjuna og pastorana hennar í Kóreu. Með reiðum tóni mælti Hann, en ég vissi ekki afhverju Hann var að tala um það. Hann sagði, „Hvað góð er kirkja ef hún er bara stór og hol að innan með krossinn sinn lýstan upp? Ég valdi pastora leiðtogana til að bjarga týndu sálunum, en þeim skortir bæn, og það er brjótandi hjartað Mitt.“ Þegar ég hlustaði, gerði ég beiðni til Drottins áriðandi, „Drottinn,

taktu mig til að sjá hel.“ Jesús svaraði, „Hafðu ekki áhyggjur. Sonur þinn, Haak-Sung, fór til heljar og sá ömmu sína þar.“

„Haak-Sung fékk að sjá ömmu sína, en afhverju get ég ekki farið? Ég sakna móður minnar,“ hrópaði ég. Jesús hélt áfram, „Ef þú færir að sjá móður þína í helju einmitt núna mundi hjartað þitt örugglega brotna, og þegar þú vitnar sáskaukafullu sviðsmyndina mun það láta þig fá áfall. Ég mun sýna þér himininn fyrst til að eyða öðrum hugsunum þínum.“

HÚS SYSTUR BEAK, BONG-NYO'S Á HIMNUM

Ég var dansandi heilaga dansinn og biðjandi í tungum þegar Jesús hélt í höndina mína, segjandi, „Bong-Nyo, komdu með mér til himna.“ Á því augnabliki hélt ég í hönd Jesú og var verandi í hvítum klæðum, og við fórum inn um dyrnar nær krossinum fyrir aftan prédikunarstólinn. Um leið og ég fór inn var ég fljúgandi með Jesú inní loftið eins og fugl. Þegar ég fór hærra, varð jörðin minni og minni.

Alheimurinn var þvítík falleg sviðsmynd. Við flugum um stund, þá náðum við til vetrarbrautarinnar. Þegar við fórum fram úr vetrarbrautinni, varð það myrkt aftur, og ég sá tvo vegi uppi framundan. Við fórum í gegnum hægri veginn, svo ég spurði, „Drottinn. Hvert leiðir vinstri vegurinn til?“ Hann svaraði að hann væri leiðandi til heljar. Það sýndist eins og við værum á veginum um tíma, þegar skyndilega byrtist ljós sem var svo ákaft að ég gat ekki opnað augun mín. Himininn var fylltur með stjörnum. Fólk á jörðinni segir oft orðið *paradís* en það sem ég sá á þeirri stundu er ekki hægt að skýra frá með jarðneskum orðaforða. „Hvernig getur þetta verið? Hvernig getur þetta mögulega verið?“ Spurði ég. Manneskjur geta ekki fyllilega ímyndað sér hverju himininn er líkur.

Margir englar heilsuðu og buðu mig velkominn. Jesús sagði, „Þú hefur ákveðið að skuldbinda sjálfa þig til að mæta duglega í kirkjuna, svo ég vil sýna þér húsið þitt á himnum. Fylgdu mér.“ Ég fylgdi Jesú. Ég sá að margir englar voru flæktir í smíði á einhverju. Jesús sagði mér, „Þetta er þitt hús.“ Ég leit, en þar var ekkert hús. Ég sá bara djúpan grundvöll um leið og englarnir notuðu gull til að stýra verkinu þeirra.

Jesús var segjandi, „Í fáum dögum mun húsið þitt vera farandi upp. Ekki vera kjarklaus, heldur biddu duglega og lifðu trúfastlega. Þú dýrkaðir djöfulinn og þú hefur leitt margt fólk inní blekkingu. En, þú gerðir ákvörðun um að trúá á Mig og mæta duglega í kirkju.“ Ég svaraði Honum, „Drottinn, þakka þér. Þakka þér svo mjög mikið.“ Ég beygði höfuðið mitt, tjáandi þakklætið mitt.

Jesús sagði, „Ég hef stað sem ég vil sýna þér, svo fylgdu Mér,“ og Hann leiddi mig til annars staðar.

FJARSJÓÐS GEYMSLUHÚS PASTOR KIM OG

EIGINKONU HANS OG ÞEIRRA HÚS

Jesús hélt ljúflega í hendina mína. „Mín elskaða Bong-Nyo, Ég mun sýna þér fjarsjóðs geymsluhús og hús fólksins sem er ábyrgt fyrir að boða fagnaðarerindið til þín, þinn kirkju pastor, Kim, Yong-Doo, og eiginkonan hans, Kang, Hyun-Ja. Horfðu vandlega,“ útskýrði Jesús. „Eitt þúsund-hæða bygging jarðarinnar er sambærilegt við eins-hæða byggingu á himnum, og allt í himnum er ólýsanlegt með takmarkaðan mannlegan orðaforða.“

Ég labbaði haldandi í hönd Jesú, og það sýndist eins og við værum að stefna í áttina að miðjunni á himnum. Fyrir framan augun á mér stóð gífurlega stór bygging há, og geislandi ljósið var svo ákaft að ég gat ekki lyft hausnum á mér. „Drottinn, ljósið er svo bjart að ég get erfiðlega séð. Afhverju er það að gerast?“ Spurði ég. Jesús svaraði, „Þetta er hús Pastor Kim, Yong-Doo's.“ Jesús lyfti hægri hendinni Sinni og skyndilega gat ég séð skýrlega hvað ég gat ekki séð aðeins andartaki fyrr, fallega nýja hús Pastor's á himnum. Þá sagði Drottinn, „Núna, sjáum fjarsjóðs geymsluhús Pastor Kim's.“ Þegar ég var að labba með Jesú, fattaði ég að fjarlægðin frá húsinu að geymsluhúsinu var um þrjár til fjórar strætóstoppustöðvar í okkar jarðnesku lýsingu. Fjarsjóðs geymsluhús Pastor's var þunglega gætt með hundruðum engla, svo við gátum ekki farið inn. Þegar Jesús birtis, drógu verndandi englarnir vængina sína niður á við og stóðu uppréttir og beygðu sig fyrir framan Hann. Öll fjarsjóðs geymsluhús á himnum kröfðust leyfi Jesú til að fara inn í þau.

Geislandi litirnir streymandi út frá geymsluhúsinu var ímynd til að undrast af. „Vá, Pastor Kim mun verða svo hamingjusamur,“ sagði ég. Inni í fjarsjóðs geymsluhúsinu voru óteljandi englar uppteknir við að safna öllu efni pastor's komandi upp frá jörðinni. Fjarsjóðir pastor's héldu áfram að safnast. Ég spurði Jesú, „Afhverju er hús Pastor Kim's svo stórt, og afhverju hefur hann svo mikinn fjarsjóð?“ Drottinn svaraði mér, „Pastor Kim, Yong-Doo byrjaði sína trúföstu göngu snemma, og hann bað alltaf og þjónaði Mér duglega.“

Pastorinn okkar og eiginkonan hans þræta oft, en Pastor Kim mun snögglega leysa ágreininginn og mun fara í kirkju til að iðrast. Jesús vildi að pastor og eiginkonan hans hætti að þræta, og Hann sagði mér að flytja þessi skilaboð til þeirra.

Jesús sagði, „Þetta er allur tíminn sem við höfum í dag, svo sjáum meira næsta skipti sem þú ert hérna.“ Hann færði mig aftur til kirkju. Jesús sagði einn síðasta hlut áður en Hann fór frá mér: „Þegar ég dó á krossinum, trúðu margir ekki að ég mundi lifa aftur. Þeir hættu að trúa mér, hættu að fara í kirkju, og eru núna að gera aðra, heimslega hluti.“ Jesús lofaði, „Ég get ekki sýnt þér allt af himninum í einu, en þegar þú biður duglega mun Ég alltaf færa þig aftur svo að þú getir séð.“

Pastor Kim, Yong-Doo: Eftir að heyra vitnisburð Systur Beak, Bong-Nyo um verðlaun fjölskyldu okkar á himnum, Joseph og Joo-Eun byrjuðu að söngla. Líka, þeirra venjulegu þrætur dvínuðu af sjálfum sér, og þau voru upptekinn við að byggja upp fjarsjóði á himnum. Hver meðlimur bænaliðsins var fylltur með gleði og þráði blessanir Drottins okkar.

ÖNNUR BÆNA ÞJÓNUSTAN: YOO-KYUNG HITTIR

MÓÐUR ÖMMU SÍNA AFTUR Í HELVÍTI

Frá dögum Jóhannesar skírara og til þessa er ríki himnanna valdi beitt, og árásarmenn reyna að hremma það. Spámennirnir allir og lögmálið, allt fram að Jóhannesi, sögðu fyrir um þetta.

-MATTEUSARGUÐSPJALL 11:12-13 (úr 2007 útgáfaunni)

Lee, Yoo-Kyung: Ég var að biðja í tungum í þrjátíu mínútur þegar Jesús kom til mín. Jesús er alltaf í gljáandi hvítum klæðum. Jesús tók hönd mína segjandi, „Yoo-Kyung. Ég hef einhversstaðar að taka þig á.“ Svo ég svaraði, „Já. Mig líkar að vera með þér, Jesús.“ Fljótlega vorum við fljúgandi í loftinu. Jesús spurði, „Yoo-Kyung, hlustað vel á hvað ég er að segja. Við erum að stefna til heljar núna. Ekki vera óttaslegin. Þú þarft bara að halda þétt í hendina Mína. Ég mun vera rétt við hliðina á þér, svo hafðu ekki áhyggjur. Ég mun vernda þig. Ég hef einhvern til að sýna þér, svo horfðu vandlega.“

Um leið og við komum inn í helju, gat ég lyktað af einhverri skrítnum brennandi þef. Nályktin gerði mig flökurt. Það var svo myrkt að ég gat ekki séð neitt. Jesús hristi hendina Sína, og svæðið byrjaði rólega að lýsast upp. Það var myrkt herbergi skipt í mismunandi patra. Augun mín mættu gamalli konu sitjandi og grátandi, og ég fattaði að það var engin önnur en móður amma mín. Amma mín ól fjölskylduna okkar. Ég hrópaði út þegar ég sá hana.

„Amma! Hvað ertu að gera hérna? Afhverju ertu hér? Plís komdu út úr þessu myrka og tóma herbergi,“ Ég sprakk með háu kalli. „Amma, ég saknaði þín vikrilega. Amma, ég elska þig.“ Amma mín grét, segjandi, „Ó, kæra ömmudóttir mín, Yoo-Kyung. Hvað ert þú að gera hérna? Ég saknaði þín svo mikið, líka.“ Engu fyrr en þegar við skiptumst á þessum orðum teygði ég út hendina mína til hennar, og hún vildi líka snerta hendina mína.

Einmitt þá, stóð Jesús hjá mér og togaði mig burt svo að ég gæti ekki snert hendina hennar. „Yoo-Kyung, þú getur ekki snert hendina hennar. Ekki snerta hana,“ og Hann togaði mig burt. Amma mín og ég grétum báðar. „Amma, ég saknaði virkilega svo mikið,“ sagði ég henni. Þá svaraði hún, „Já, mín kæra, ég saknaði þín mest. En, hvernig komstu hingað?“

„Amma, ég trúí á Jesú. Kirkjan mín er að hafa sérstakan bænafund einmitt núna, og ég hitti Jesú. Hann færði mig hingað.“ Amma mín hrópaði og sagði, „Það er stórkostlegt. Þú

hlýtur að vera hamingjusöm.“ Ég hélt áfram, „Amma, bróðir minn gat ekki komið með mér í dag. Hann óvirti þig, lét þig svelta, og það er þess vegna sem þú dóst. „ Þegar ég sagði þetta, svaraði hún, „Þú hefur rétt fyrir þér, Haak-Sung, þessi skelfilegi strákur neitaði að fæða mig, og þegar hann var svangur fæddi hann bara sjálfan sig.“ Þá sagði hún mér, „Með eftirsjá, er ég í helju. Mig langar til að fara til himna einmitt núna ef ég get, en þar sem ég get það ekki, gnísti ég tönnunum mínum. Eiginkona móðurbróður þíns bölvaði mér alltaf, segjandi, ‘Hvenær er þetta gamla skass að fara að deyja? Afhverju tekur það svona lengi fyrir hana að deyja?’ Alla daga bölvaði hún mér, og þegar ég fékk sýkinguna, fékk hún ekki læknismeðferð fyrir mig. Í staðinn, tróð hún pappírspurku inn í sýkta svæðið mitt, látandi mig deyja á þann hátt. Það er þess vegna sem ég er annþá bölvandi henni hér í helju.“ Hún talaði orð fyllt með hatri. Stór snákur vafði sig kringum ömmu mína umvafði hana svo þéttilega að hún gat ekki hreyfst.

„Jesús, plís bjargaðu henni,“ svaraði ég. „Hafðu miskunn á ömmu minni.“ Jesús talaði til mín á meðan ég grét, „Yoo-Kyung, ekki gráta. Þetta mun ekkert gera. Förum núna.“ Og með því, yfirgáfum við helvíti. Þá sagði hann, „Ég mun þurrka tárin þín burt, svo haltu í hendurnar mínar þéttilega.“ Um leið og ég greip hendina Hans, vorum við fljúgandi í gegnum loftið.

Himninum í himnaríki er ekki hægt að lýsa með orðum. Það er hversu fallegt það er, með mismunandi fallegum litbrigðum. Hvernig get ég lýst himninum? Jesús reyndi hart að létta upp mitt sorgarfulla hugarástand. Ég dansaði á himnum í þónokkuð einhvern tíma. Jesús og englarnir söfnuðust í kring dansandi saman í það sem leit líkt út og Kóreskur hring dans.

Líka, á himnum, bað Jesús mig að syngja lag, og ég söng lag sem ég lærði í kirkju: „Lofaðu Drottinn, Ó Sálin Mín.“ Ég söng þetta í endurtekningu þegar Jesús sagði, „Yoo-Kyung, hættum hérna í dag og förum til baka. Ég mun færa þig aftur næsta skitpi.“ Hann sagði mér síðan, „Þegar þú biður duglega, mun ég mæta þér og færa þig aftur til himna.“ Með því, skipaði Hann englunum að færa mig aftur til kirkju.

Þegar við komum í kirkju, byrjaði ég að gráta þegar ég bað. Ég var að sjá vesalings ömmu mína þjást í helvíti, svo ég grét óendanlega. Eftir bænabótíð, trúði ég Pastori Kim fyrir þessu, „Pastor, móður amma mín er í helju. Hvað á ég að gera? Það kvelur mig svo djúplega. Hún gæti hafa lifað lengur. Amma mín var svo væn. Hún færði mér bragðgott nammi, og hún var svo ljúf við mig. Amma mín ól okkur eins og móðir okkar þegar við höfðum enga mömmu, en hún er í helvíti. Pastor, ég veit ekki hvað á að gera. Ég mun aldrei missa af að mæta í kirkju. Ég mun hlýða þér sama hvað.“ Ég grét hátt.

Pastor svaraði, grátandi, „Já, ég veit þú munt.“ Fólk sitjandi næst mér hlustaði og grét saman á meðan þau endurdygðu þeirra eigin trú.

DAGUR 7 SJÖ

Þá sagði hann þeim dæmisögu um það, hvernig þeir skyldu stöðugt biðja og eigi þreytast: „Í borg einni var dómari, sem hvorki óttaðist Guð né skeytti um nokkurn mann...

-LÚKASARGUÐSPJALL 18:1-2

JOO-EUN VEKUR HENNA ANDLEGU SJÓN

Kim, Joo-Eun: Vinir mínir Yoo-Kyung og Haak-Sung eru að njóta bænarlífsins síns eftir að hafa þeirra andlegu sjón vaknaða, og ég var mjög öfundsjúk út í þau. Ég bað einlæglega til að vekja mína andlegu sjón. Ég bað í tungum í um klukkutíma, þegar skyndilega bjart ljós skein. Þegar Jesús, verandi í hvítum klæðum, byrtist fyrir framan augun mín. Jesús hafði brúnt hár og var verandi í hvítum, glansandi klæðum líkum toga.

Hann kallaði nafnið mitt. „Joo-Kyung, mín elskaða Joo-Eun, Ég elska þig.“ Jesús dróst nær á meðan Hann talaði til mín. Ég var hissa og sagði, „Ertu raunverulega Jesús? Vá, Jesús, ég elska þig raunverulega. Þú ert dásamlegur,“ og ég hrópaði, fyllt af spenningi af því að ég vissi ekki hvað átti að gera. Jesús sat fyrir framan mig segjandi að Hann elskaði mig, Ég sagði himinlifandi, „Jesús, ég raunverulega elska þig,“ og Hann svaraði, „Já,Ég elska þig mjög mikið líka.“ Jesús sagði mér, „Biddu duglega, og Ég mun opinbera sjálfan Mig fyrir þér. Ég mun taka þig til himna og sýna þér í kring. Svo, biddu duglega,“ og Hann hvarf.

SJÁANDI ILLU ANDANA

Þegar ég sá ekki Jesú, byrjaði ég að biðja í tungum með öllum mínum mætti. Skyndilega, byrtist skríttinn hlutur fyrir framan mig, og hann var hlaupandi í áttina að mér fljótt. „Uh-oh. Hvað er þetta?“ Velti ég fyrir mér. Bæði hornin af augum þess voru smávegis rifin, og hægra augað var eins og krossfiskurinn og hafði X form á sér. Djöfullinn var hulinn með örum. Ég mundi eftir ræðu pastor's fyrr um að reka út púkana í nafninu Jesú, svo ég hrópaði, „Í nafninu Jesú, farðu frá mér.“ Djöfullinn hvarf.

Ég hélt áfram að biðja, þegar einhvað með augu þrengri en á ketti með sjáaldinn í lóðréttri línu byrtist mér þá. Það hafði vængi eins og leðurblaka, og þegar það opnaði munninn sinn

voru þar beittar tennur rekandi fram hryllilega frá toppinum og botninum. Það flýtti sér í áttina til mín með munninn sinn vítt opinn til að hræða mig, en ég sigraði það í nafninu Jesú.

Á þessum tíma byrtist einhverskonar kunnuglegur púki, og ég velti fyrir mér hvar ég hafði séð þennan áður. Ég fattaði að það var persóna sem ég sá frá tölvuleiknum *Starcraft*. Þessi kvenkyns púki hljóp til mín. Hún reyndi að líta skelfandi út með því að stara mig niður. Dálitlu síðar reyndi hún að líta jafnvel hræðilegri með því að láta hárið sitt niður.

Ólíkt öðrum illum öndum sem flýðu fljótt þegar ég minntist á nafnið Jesús, fór þessi kvenkyns púki ekki burt svo auðveldlega. Jafnvel eftir að ég hrópaði það með endurtekningu haggadist það ekki, og ég var að verða virkilega hrædd. Ég flýtti mér við hlið Pastor Kim's næst prédikunarstólnum og hélt áfram að biðja. Pastor tók hendina mína og reisti hana upp, biðjandi með mér, og bara þá yfiringaf djöfullinn.

YOO-KYUNG HITTIR MÓÐUR

ÖMMU SÍNA AFTUR Í HELVÍTI

Lee, Yoo-Kyung: Þegar ég var biðjandi í tungum, kom Jesús til mín. Hann sagði að við hefðum einhvert að fara á, svo ég fylgdi Honum. Jesús tók mig aftur til heljar. Hel var svo myrkt, og logarnir voru skýrt rauðir. Einhver kallaði nafnið mitt, „Yoo-Kyung.“ Svo ég leit, og þar var amma mín. Hissa, kallaði ég, „Amma, Amma, afhverju ertu þarna? Þú varst í myrku herbergi áður. Afhverju ertu þarna? Flýttu þér og komdu út þaðan.“ Á þeirri stundu, bráðnaði líkami ömmu minnar í burtu, og hún umbreyttist í hausnúpu og beinagrind. Beinagrind ömmu minnar var ennþá teygjandi út hendurnar sínar hrópandi, „Yoo-Kyung. Ahh, það er svo heitt. Plís bjargaðu mér. Biddu Drottinn um að taka mig hédan út. Plís, ég sárbæni þig.“ Áriðandi spurði ég Jesú, „Jesús, þú elskar mig. Plís hjálpaðu ömmu minni. Plís?“ og ég teygði út hendina mína til að reyna og halda í beinagrindar hönd ömmu minnar. Jesús svaraði, „Nei, þú getur ekki. Þú getur ekki snert hana,“ og hamlaði veginn minn. Við hliðina á okkur var stór snákur hlykkjandi líkamanum sínum og haldandi vakt. Það voru aðrir minni snákar staflaðir upp, líka haldandi vakt yfir fólkinu.

Ég var skjálfandi af ótta þegar Jesús hélt í hendina mína þétt, hughreistandi mig, „Yoo-Kyung, Ég er rétt við hliðina á þér, svo hafðu ekki áhyggjur.“ Staðurinn sem amma mín var að þjást á var svo hryllilegur. Vatnið í bottinum sauð upp bjart rautt, og í miðjum slíkum pyndingum byrjaði hún að gremjast og bölvva eiginkonu móður bróður míns aftur. Þá sagði hún við mig, „Yoo-Kyung, komdu aldrey aftur á þennan stað. Þú verður að fara til himna. Ég get ekki borið þennan hita. Mig langar til að deyja og losa mig burt við þessar pyndingar. Ahh, það er svo heitt.“

FARA ÚT FRÁ HELVÍTI OG INNÍ HIMNARÍKI

Ég yfirgaf angistar öskur ömmu minnar fyrir aftan og fór með Jesú. Þá tók Jesús mig til himna. Á himnum, dansaði ég í hringi með englum singjandi lofgjörð, og Jesús sýndi mér margar bækur. Það var ein frekar stór bók, svo ég spurði, „Jesús, hvers konar bók er þetta?“ Hann sagði mér ekki, en sagði, „Þú ættir að halda á henni.“ Bókin var svo þung að ég gat ekki haldið á henni almennilega.

Himininn í himnaríki, vetrarbrautin, útgeymurinn, og stjörnurnar í alheiminum voru svo falleg. Himininn í himnaríki var stærri en vetrarbrautin og útgeymurinn og miklu fallegri og meira geislandi. Jesús sagði, „Stöðvum skoðunarferðina í dag og spörum hana þangað til næsta skipti.“ Og, haldandi í hendi Jesú, sneri ég aftur í kikjurna okkar.

DAGUR 8 ÁTTA

Rís þú upp, helga þú lýðinn og seg: „Helgið yður til morgundagsins,“
því að svo segir Drottinn, Ísraels Guð: „Bannfærðir hlutir eru hjá þér,
Ísrael! Þú munt eigi fá staðist fyrir óvinum þínum, uns þér hafði
komið hinum bannfærðu hlutum burt frá yður.“

-JÓSÚABÓK 7:13

PRÓF SATANS

Pastor Kim, Yong-Doo: Það hafði verið um vika síðan við byrjuðum ákveðna bænafundinn. Andlega orrustan okkar varð ákafari, og okkar líkamlegu raunir héldu daglega áfram. Andleg sjón bæna hermanna opnaðist upp einn af örðum og þau voru fyllt með Andanum. Þúkalegi herafliinn gerði þá árásgjarnt særandi hreyfingu.

Mörg persónuleg ástönd risu, reynandi reiðipröskuldinn okkar. Á fyrsta deginum hafði eitt dekkið á bílnum mínum skelfilega rifu eftir hliðinni fyrir neðan hjólkoppinn. Það var erfitt viðgerðar verk, en þann næsta dag hafði fremra dekkið aðra stóra rifu á hægri hliðinni á sér.

Ég leit eins og einhver hafði gert skaðann í tilgangi. Þegar þetta gerðist, var það bara tveimur mánuðum áður sem ég hafði skipt um útrunna dekkið fyrir glænýjtt dekk. Og ég var svo argur með ástandið. Engu að síður, kvartaði ég ekki til Guðs, heldur í staðinn hrópaði ég „Hallelújah“ á meðan ég bað með þakklátu hjarta. Þá þann næsta morgun þegar ég kom að bílastæðinu, hafði dráttartrúkkur tekið bílinn mín burt. Þetta var raunverulega nálægt því að ýta mér yfir brúnina, en eiginkonan mín og safnaðarmeðlimirnir minntu mig á, „Pastor, þú verður að þrauka í gegnum þetta.“

Þegar ég fór að sækja bílinn minn frá dráttarbílskúrnum og með brosi sagði, „Þið gæar eruð sannarlega morgunhanar. Vinnið þið svo duglega jafnvel snemma á morgnanna? Ég er mjög hrifinn.“ Með þessum orðum, snéri ég við og kom aftur heim. Ég þvaðraði við sjáfan mig hljóðlætt, „Vá Pastor Kim. Hvað er komið inni þig? Þú varðst ekki reiður heldur bældir það niður í staðinn. Þú ert raunverulega að verða viðeigandi manneskja,“ og ég hló hátt.

Þegar ég kom aftur heim, bað ég, „Drottinn, ef þetta eru hlutirnir sem djöfullinn er að gera, plís hjálpaði mér að vera sigrandi og fagnandi þangað til enda.“ Næsta daginn, hafði einhver brotið bílabremsluþósið, og síðan daginn eftir það skrpaði einhver hliðina á bílnum

með beittum hlut frá einum endanum til hins. Ég hafði ekkert annað að segja en, „Ó, Drottinn,“ og þoldi þessar raunir daglega.

Kim, Joo-Eun: Á meðan Sunnudags morgun einingarþjónustan var, sat ég á píanóstólnum með augun mín lokuð. Ég bað út hátt þegar ég sá myrkan skugga. Þegar ég opnaði augun mín, gat ég ekki séð illu andana, en þegar augun mín voru lokuð, höfðu svo margir byrst fyrir framan mig. Þegar púkarnir hurfu, birtist Jesús í björtu ljósi. Um leið og Hann birtist, stakkst sæt lykt í nefið á mér með ilmandi ilm sem orð geta ekki tjáð. Ég vildi að kvöld þjónustan kæmi fljótt svo að ég gæti beðið.

HEILAGUR ANDI LEIDDI ÓFORMLEGA OG SLAKANDI ÞJÓNUSTU

Pastor Kim, Yong-Doo: Systir Beakm Bong-Nyo; Lee, Haak-Sung; Lee, Yoo-Kyung; og Kim, Joo-Eun voru áframhaldandi vitjuð af Jesú á meðan Hann einblíndi á að sýna þeim bæði himnaríki og helvíti. Fylgjandi vakningunni á þeirra andlegu sjón, var talandi í tungum fylgt með gjöfunum að spá, þekkingu, visku, og trú. Líka, lækningarkraftur og kastandi út púkum komu fram smátt og smátt.

Kirkjuþjónustan miðaði áfram á þann hátt sem hinn Heilagi Andi leiddi. Þangað til þá, var lesning titilsins í kirkjufréttatilkynningunni, „Hins Heilaga Anda-fyllti hápunkts tími,“ en það var endurgert með, „Raunveruleg Heilags Anda-leidd þjónusta.“ Tilbeiðslan, bænin, ræðan, og fórnfæringar formfesturnar voru fjarlægðar, og við reiddum okkur á leiðsögn hins Heilaga Anda til að leiða og miða áfram með tilbeiðslu, bæn, og ræðuyfirlýsingar.

Sunnudags morgun þjónustan byrjaði 11:00 um morguninn og endaði síðdegis 13:30. Ræðan gat verið á eftir áætlun, og þar sem þar voru engar fyrsta eða önnur þjónustur er þar engin pressa till að klára innan við tímarammans. Þannig, gat ræðan verið frjállega borin út. Meðlimirnir sem biðja alla-nótt bænavökuna kvörtuðu oft að Sunnudags þjónustan ein fyllti ekki þeirra andlegu matarlyst. Þetta var óhjákvæmilega hjá þeim bænahermonnum sem byrjuðu bænahernaðinn sinn hvert kvöld um 21:00 eða 22:00 og héldu áfram þangað til næsta morguninn. Þeir eru algjörlega sökktir niður í lofgjörð, ræðuna, og bæn. Ég trúi að þeirra trú fari úr fyrir þeirra meðlima sem mæta bara í Sunnudags þjónustu. Munurinn á vextinum á trú þeirra bar fram alvarlegt áhyggjuefni.

Í öllu ferlinu, frá þjónustum og bænafundum, mætti Jesús og fylgdist með ánægjuna í hverri ræðu, lofgjörðar, bænar, og viðhorf hjá hverjum trúuðum. Hver bænahernaður sér nærveru Jesú á meðan okkar alla-nótt bænavakan er, svo þeim finnst þeir ekki vera þreyttir, jafnvel þótt að þjónustan fari áfram þangað til næsta morguninn. Við erum alltaf á varðbergi, og það er enginn tími til að leggja niður okkar vörð þar sem djöfullinn gerir áras án þess að stöðvast.

SUNNUDAGS NÆTUR ÞJÓNUSTAN (POSTULLASAGAN 2:17-21)

Kim, Joo-Eun: Ég var biðjandi í tungum þegar Jesús nálgast mig segjandi, „Joo-Eun, Ég elska þig.“ Hann hélt áfram, „Joo-Eun, biddu duglega, og ég mun taka höndina þína og leiða þig til himna. Biddu án þess að stöðvast. Ég mun sýna þér himininn. Skilur þú?“ Hann sagði þessi orð og fór yfir að prédikunarstólnum þar sem Pastor Kim var að prédika.

DJÖFLAR TAKANDI BEYGIJUR GERANDI ÁRAS OG

TRUFLANDI OKKUR Á MEÐAN VIÐ BÁÐUM

Djöflarnir birtust í hópum af því að Jesús var ekki með okkur. Einn birtist blakandi vængjunum sínum eins og leðurblaka með tvö lítil horn á hausnum og augu eins og köttur. Inni í hvoru auga var annað beitt horn. Þessi djöfull flaug í áttina til mín með munninn sinn opinn vítt, og inni í munnum voru beittar tennur eins og á Drakúla. Neglur þess og táneglur voru svo beittar, það leit út eins og hvað sem það snerti mundi vera sneitt dautt. Augun voru blóðhlaupin. Með klístrað slím seytlendi frá munnum þess, vildi það gleypa mig heila. Ég hrópaði, „Í nafninu Jesús, skipa ég þér skítugi og óhreini djöfull: flýðu frá mér.“ Með því, hvarf það.

Littlum tíma síðar, blá-andlita djöfull með augu á stærð við hnefa nálgast mig. Jafnvel þótt ég væri hrædd og hafði gæsaþing allstaðar á líkamanum mínum, öskraði ég út, „Í nafninu Jesús, flýðu frá mér.“ En þessi djöfull haggast ekki. Í staðinn, hélt það áfram að hvesa augun á mig. Ég öskraði út hátt og var fyllt með ótta þegar Systir Beak, Bong-Nyo, sem var sitjandi við hliðina á mér, varð með í að hrópa, „Í nafninu Jesús, flýðu frá okkur!“ Bara þá flýði djöfullinn.

Ég fór aftur að byðja þegar gífurlegur rauður dreki byrjaði að fljúga í áttina til mín Augu þess voru græn. Löng, beitt horn ráku út frá hausnum á því. Þar voru langar beittar tennur þéttilega raðaðar í munn þess. Það var reykur í nösunum á því. Vígtennur þessa rauða dreka voru sérstaklega skelfilegar. Það stökk fram til mín eins og það væri að fara að gleypa mig lifandi. Ég haggast ekki. Ég stóð stöðug, biðjandi duglega í tungum í nafninu Jesús, og skyndilega flýði það. Það var mest seðjandi tilfinningin. Ég skildi ekki kraftinn og umfangið af Jesú nafni á undan þessari reynslu.

Næsta skipti, flissaði skelfilega illkvittinn, og hausnúpu-andlitaður púki fyrir framan andlitið á mér eins og það væri að hæðast að mér. Í miðjunni á hausnúpu þess, stingdust þrjú horn út á meðan það hélt áfram að gera gys að mér. Einu sinni enn það ég í tungum notandi nafnið Jesús til að reka burt púkann. Ég var að hugsa um Jesú hangandi á krossinum á meðan ég bað þegar Jesús birtist, mætandi mér og segjandi, „Joo-Eun, bara smá meira, biddu bara um stund lengur.“

LÆKNA VÖRTURNAR Á BOTNINUM Á FÓTUNUM MÍNUM

Kim, Joseph: Á botninum á fótunum mínum voru þar um fimmtíu vörtur, sem komu í veg fyrir að ég labbaði réttilega af því að kvölin er svo harkaleg. Ég bað duglega fyrir Jesús að lækna mig, og ég bað vini mín Haak-Sung og Yoo-Kyung að biðja með mér líka. Pastor Kim lagði líka hendurnar á fæturna og bað fyrir mér. Móðir mín bað líka duglega fyrir mér. Ég fattaði að mínar eigin bænir eru mikilvægastar, svo ég bað sterklega í tungum, kallandi út til Drottins.

Systir Beak, Bong-Nyo; Haak-Sung; Yoo-Kyung; og systir mín, Joo-Eun, hittu öll Jesú og fengu margar himneskar gjafir.

DAGUR 9 NÍU

Þá er upp var runninn hvítasunnudagur, voru þeir allir saman komnir. Varð þá skyndilega gnýr af himni eins og aðdýnjanda sterkviðris og fyllti allt húsið, þar sem þeir voru. Þeim birtust tungur, eins og af eldi væru, er hvísluðust og settust á hvern og einn þeirra. Þeir fylltust allir heilögum anda og tóku að tala öðrum tungum, eins og andinn gaf þeim að mæla. Í Jerúsalem dvöldust gyðingar, guðræknir menn, frá öllum löndum undir himninum.

-POSTULASAGAN 2:1-5

Lee, Haak-Sung: Einbeittar árásir djöfulsins byrjuðu. Rauði drekinn sem Joo-Eun sagði mér frá í gær birtist fyrir mér. Gífurlega stærð þess hræddi mig. Það hafði græn augu, og svartan reyk spúandi úr nösunum þess. Tennur þess voru beittar eins og horn, klærnar þess miðuðu út, og hali þess var óttalega langur. Engu að síður, það ég með djörfung, og það hvarf burt.

Littlu síðar byrtist kvenkyns djöfull öskrandi, „Hee-hee-hee!“ Munnur hennar var fylltur með tönnum eins og á úlfi. Líka, ég byrjaði að heyra her gangandi í bardagastígvélum, stappandi hátt fyrir aftan mig. Þessar eftirmyndir snérust í myrkva skugga og umkringdu mig.

Hávaði djöfulsins og myrku herstígvéla stöppin hræddu mig, svo ég byrjaði að hrópa, „Drottinn, hjálpaðu mér. Plís hjálpaðu mér!“ Ég var kallandi út til Drottins þegar Hann birtist í ljósinu. Illu andarnir hurfu burt um leið og Jesús birtist. Jesús hélt í hendina mína, og ég söng og dansaði umhverfis og í kring með Honum. Ég sagði hikandi, „Jesús, ég hef einhvað að segja,“ og Hann leyfði mér að halda áfram. „Pastor Kim er að þjást með harkalega bakkvöl, svo hjálpaðu honum að verða betri. Líka, bak mömmu minnar er ekki svo gott, svo plís hjálpaðu mömmu að vera ekki í svona mikilli kvöl. Líka, Joseph og Joo-Eun hættu að fara í þeirra einkakennslutíma til að tileinka meiri tíma í bæn, svo hjálpaðu þeim að gera vel í skólanum. Fætur Joseph's þurfa lækningu, líka,“ bætti ég við. Og Jesús sagði, „Já, barnið mitt.“

LEE, HAAK-SUNG DJÚPLEGA DEKRANDI Í SINNI FERÐ TIL HIMNA

Jesús kallaði til mín, „Minn kæri Haak-Sung, vilt þú heimsækja himininn?“ Um leið og Hann tók hendina mína, var líkaminn minn klæddur í hvítan slopp. Ég flaut í loftinu, og við flugum í áttina til himnesku englanna sem biðu okkar. Þegar við í fórum í gegn fram úr

næturhimninum, komum við að mjög svo geislandi ljósi frammi fyrir augunum á mér. Ég gat ekki haldið hausnum mínum uppi réttilega í nærverunni af ljómanum. Himnaríki gat bara verið lýst sem stað fylltum með stjörnum. Ég hélt að ég væri að dreyma, en himnaríki var raunverulegri á þeirri stundu heldur en jarðneska veröldin.

Allt af himninum var hulið með gulli frá einum endanum til annars. Þar var enginn staður sem ljós geislaði ekki frá. Margir englar og hólpnir himneskir bræður hreyfðust um uppteknislega. Allir englarnir heilsuðu mér gleðilega. Ég spurði Jesú, „Jesús, ég vil vita ef það er hús fyrir mig hérna.“ Þá sendi Jesús tvo engla til að fylgja mér til þar sem húsið mitt var. Húsið mitt var ekki stórt, en veggirnir voru gerðir úr gullnum múrsteinum.

Ég sá gífurlegan blóma garð, og ég gat ekki séð hvar hann byrjaði eða endaði. Mismunandi blóm fylltu garðinn. Um leið og ég sá garðinn, hafði ég skyndilega hvöt til að hoppa inn og rúlla um í honum. Þegar ég lyktaði sæta ilminn af blómunum var ég fylltur með gleði og hoppaði upp og niður eins og krakki.

Ég vildi ekki snúa aftur til míns heims. Mér fannst ég vera kvíðinn af því að ég vildi ekki að Jesús segði að við yrðum að snúa atur. Og sannarlega, sagði Jesús við mig, „Haak-Sung, við erum búinn með tímann í dag, svo látum þig aftur til baka.“ Ég gat ekki mótmælt Hans föstu rödd, og ég snéri aftur. Ég hélt áfram að biðja þegar ég snéri aftur til kirkju og þangað til bænámótið var endað. Eftir á átum við hrísbolta með kimchee, sem eiginkona Pastor Kim's gerði. Það var sætt eins og hunang.

JESÚS, LÆKNAÐU SÁRIN OKKAR

Lee, Yoo-Kyung: Ég var biðjandi í tungum þegar djöfull nálgast mig. Það var rimpað upp X-laga ör á hægri auga þess og vinstri augað leit út eins og leppur svarts auga þvottabjarnar. Það leit út eins og karkynsdjöfull, og ég kallaði út. „Í nafninu Jesús, flýðu frá mér.“ Á augnarblikki flýði djöfullinn. Þá birtist beinagrindarpúki með þrjú horn á höfðinu sínu, og líkaminn var án nokkurs holds. Þessi púki hvarf líka burt í nafninu Jesús, enn kom annar einkennilega útlítandi púki nálgast. Líkami þessa þriðja púka var hulið með leðurblökuvængjum, og nef þess var fullkomlega bogið til einnar hliðar. Með hundsskott og sinn brotna væng, blakaði það vængnum sínum eins og það ætlaði að byrja samræður við mig. Það kraup niður fyrir framan mig og kvartaði, „Hvað rangt hef ég einhverntímann gert þér að þú verðir að pirra mig líkt og þetta?“ Beittu klærnar þess komu út til að sneiða mig. Það sárþændi, „Hey, ég mun aldrey koma aftur ef þú lætur mig fara inni þig og koma út bara einu sinni.“ Ég svaraði, „Þú-þú skítugi djöfull. Í nafninu Jesús, farðu út úr minni sjón!“ Með því, hvarf það burt.

Eftir það barðist ég við þrjá eða fjóra mismunandi púka, þegar allt í einu skynjaði ég sætlyktandi ilm í kringum mig. Jesús kom og kallaði nafnið mitt. Jesús sagði, „Mín kæra Yoo-Kyung, gefðu mér hendina þína.“ Svo ég rétti fram hendurnar mínar, og Jesús hélt í

hendurnar mínar með Sínum hlýju og blíðu höndum. Ég sagði, „Jesús, öxlin mín er illa meidd,“ og þegar Jesús lagði hendurnar sínar uppá axlirnar mínar, dvínaði sársaukinn. Hönd Jesú var lækningarmeðal. Ég gerði beiðni til Jesú, „Jesús, plís farðu og láttu Joo-Eun geta hitt þig og haltu í hendina hennar. Hann snéri þá til mín segjandi, „Mín kæra Yoo-Kyung, haltu í hendina mína.“ Um leið og ég greip í hendina hans var ég klædd í slopp, og við flugum burt á meðan ég söng lofgjörð haldandi í hönd Jesú. Jesús hvatti mig til að halda áfram að syngja, en ég sagði við Jesú, „Ég er ekki mjög góður söngvari.“ En, Jesús hélt áfram að krefjast, svo ég söng treglega „Lof til Hans, Ó Sálin Mín.“ Ég söng það tvisvar.

JESÚS GEFUR OKKUR VIÐURNÖFN

Jesús gaf hverjum bæna hermannameðlimi kirkjunnar viðurnöfn. Það var mjög gaman. Jesús kallaði mig „Doppu andlit“ af því að ég hafði marga punkta á andlitinu mínu. Joo-Eun's nafn var „Sesama“ eða „Frekna“ af því að hún er þakin freknum. Yoo-Eun krafðist, „Drottinn, afhverju gefur þú bara okkur stelpunum viðurnöfn og ekki eldri bræðrum okkar? Gefðu þeim viðurnöfn, líka.“ Þá svaraði Jesús, „Mín kæra Yoo-Kyung, Sesama, eruð þið báðar hamingjusamar?“ Mér var að líða smá illa, svo ég svaraði, „Nei.“ Þá svaraði Jesús, „Ó, í alvöru? Ég var bara að reyna að láta þig hlægja. Skaltu ekki brosa?“

Þá hughreysti Jesús mig. Hann hafði djúplega áhyggjur af mér, „Mín kæra Yoo-Kyung, þú grést svo mikið eftir að hitta ömmu þína í helju.“ Drottinn minnti mig, „Yoo-Kyung, þegar ég tek þig til að heimsækja helju, verður þú að ekki lána hendina þína til neins, jafnvel ef það er þín elskaða amma. Þú mátt aldrei halda í hendi neins á þessum stað.“ Hann sagði mér líka, „Ég vil ekki sjá þig gráta. Jafnvel þótt það sé erfitt, brostu alltaf fyrir Mig.“

Ég deildi viðurnöfnunum sem Jesús gaf okkur með Pastor Kim seinna, og síðan þá kallar pastor okkur eftir viðurnöfnunum okkar án þess að stöðvast, jafnvel á meðan ræðurnar hans eru. Í hvert skiptið sem þetta gerist, getum við ekki hamið það að breyta í hlátur. Pastor Kim er svo góður í því að líkja eftir hverju og einu okkar. Ræðurnar hans eru hómorslegar og myndnar; hann er eins og grínisti. Pastorinn minn er mjög myndinn. Jafnvel þegar hann notar bara hluta af viðurnöfnunum okkar til að kalla á okkur, svörum við einfaldlega djarflega með „Amen“. „Kringi, Grísi, Sesama, Frekna,“ er það sem pastor mundi segja, þá munum fjögur okkar einfaldlega hrópa í einingu, „Amen.“

SYSTIR BEAK HEIMSÆKIR HELVÍTI

Systir Beak, Bong-Nyo: Ég var dansandi andlega dansinn þegar Jesús kom og tók blíðlega hendina mína. „Mín elskaða Bong-Nyo,“ sagði Hann, „þú verður að koma með Mér einhvert. Föllum saman.“ Um leið og ég hélt í hendi Jesú, eins og áður, var eg fljúgandi í gegnum

næturhímininn. Ég fann skyndilegann hroll og varð taugaspennt. Jesús var meðvitaður um taugaóróleikann minn og huggaði mig með orðunum Sínum, „Hafðu ekki áhyggjur. Ég er rétt hérna við hliðina á þér haldandi í hendina þína, svo vertu í friði.“

Uppá að koma í helvíti, gat ég ekki séð neitt fyrir framan mig, og ég gat lyktað fýlu af rotnandi holdi. Það snéri maganum mínum. Ég gat ekki séð neitt, en Jesús var labbandi og haldandi í hendina mína. Það eina sem róaði taugarnar mínar og gaf mér von var sú staðreind að ég var haldandi í hendina á Jesú.

Jesús og ég komum að mjög þröngum vegi, og það sýndist eins og við værum að labba eftir göngustíg á milli rúmgóðs opins hrísgrjónaakurs í landsbyggðinni. Vegurinn var allt of þröngur fyrir tvær manneskjur. Ég gat ekki séð endann á þessum vegi. Á hvorum endanum á þrönga veginum voru brattir klettaveggir þúsundum feta djúpir. Jafnvel lítil truflun mundi leiða þig til að falla þér til lífláts. Það voru óteljandi snákar hrúgaðir upp hátt á hvorri hliðinni á veginum og þeir litu ásetnislega á mig.

Allt það sem var í þessum djúpa dal var á sjónarsvæðinu mínu. Ég var svo kvíðin og hrædd. Ég kallaði út, „Drottinn, ég er svo skelfd.“ Þá hughreysti Jesús mig, „Ég er hérna með þér, svo ekki vera hrædd.“ Hann færðist framur þegar ég snérist til hægra megin við mig. Dýptin var svo gríðarleg að ég var í áfalli. Í þessu hyldýpi sá ég hauskúpur og beinagrindur flæktar saman, allar hrópandi út í angist. Þau kölluðu út og sárþændu hátt, „Bjargaðu mér!“

Ég setti óp þeirra fyrir aftan mig og labbaði áfram. Þetta skipti var þar gífurlegur dreki fyrir augunum á mér. Stærð dregans var ómælanleg. Búkur þess var blár, og það hafði nokkurn veginn fjórtíu til fimmtíu lappir. Andlit dregans var mennskt, og þar voru fjórtíu til fimmtíu höfuð. Tennurnar voru skelfilegar, og fætturnir voru með sundfit eins og á froski. Þessi eðlu-líki hlutur skreið um með horn sem stungust út frá ýmsum stöðum af hausnum þess.

Tunga dregans teygðist frá munninum þess, grípandi og vefjandi utan um fólk til að henda þeim inni eldinn. Þessa hrottalegu og hryllilegu sviðsmynd var mannlega ómögulegt að ímynda sér. Jesús sagði mér, „Gjaltu nálæga athygli,“ svo ég leit nær. Ég sá næst stærsta djöfulinn í helju vefja fólkið með tungunni sinni og hendandi þeim inn í eldinn. Einn kvenmaður á meðal þeirra greip augað mitt.

HITTANDI MÓÐUR MÍNA Í HELVÍTI

Ég velti fyrir sjálfri mér, „Hver er þessi dama?“ Ég var djúpt í hugsun þegar ég horfði, en þegar augun hennar mættu mínum, fraus líkaminn minn. Það var engin önnur en persónan sem ég saknaði og elskaði svo innilega, móðir mín. Mig landaði svo illa að sjá hana aftur. Þegar ég hljóp frá, skiljandi líf mitt fyrir aftan, tók hún minn stað og ól börnin mín. Líkami móður minnar var að vera vafður upp þéttilega af púkanum. Ég öskraði út til hennar um leið

og ég sá hana. „Mamma! Mamma, afhverju ertu hér?“ Á þeirri stundu leit móðir mín á mig og hrópaði, „Mín kæra dóttir, Bong-Nyo, hvað ertu að gera hérna?“

Áður en hún gat klárað spurninguna sína, tók næst-hæðst setti púkinn móður mína til bullandi heits potts af vatni og henti henni inn. Vatnið var bullandi óendanlega, og þegar hold var látið falla inn, bráðnaði holdið, ásamt beinunum, í burt. Móður minni var hent inn þangað og þegar hún sökk dýpra öskraði hún út í angistar ópi, „Ahh! Það er heitt. Bong-Nyo, plís biðu Drottinn um að taka mig héðan út. Bjargaðu mér plís. Ég sárbæni þig.“ Þegar hún sárbændi, opnaði djöfullinn annan munn sinn, og með annarri tungu vafði það utan um munn móður minnar. Djöfullinn leyfði augunum hennar ekki að sökkva. Í staðinn, var móðir mín lítandi beinlínis á mig.

Ég öskraði út til Jesú eins og óð kona, „Jesús! Jesús minn! Bjargaðu móður minni, plís. Ég sárbæni þig. Drottinn, plís bjargaðu henni.“ Ég grét og sárbændi Jesú í örvæntingu, en Hann svaraði staðráðið, „Nei.“ Ég hrópaði út aftur, „Jesús, ég mun taka hennar stað, svo plís láttu hana út. Hún hefur enga synd. Ég hef svo miklu meiri synd. Plís!“ Jesús sagði, „Það er of seint.“

Þetta er hvað Jesús sagði af móður minni, „Mín kæra Bong-Nyo, þegar móðir þín var lifandi á jörðinni, ef hún hefði samþykkt Mig, hefði hún orðið hólpin. Ég mundi hafa elskað að færa hana með Mér til himna, en hún samþykkti Mig ekki, né hafðu hún einhverja trú. Ég get ekki hjálpað henni núna.“ Einu sinni aftur, var Jesús með brotið hjarta þegar hann talaði. Ég gat ekki borið sársaukann í hjartanu mínu lengur.

HITTANDI FÖÐUR MINN OG YNGRI BRÓÐUR Í HELVÍTI

Enn eitt kunnuglegt andlit birtist á meðal fólksins sem var flækt í tungu djöfulsins. Ég leit nálægt, bara til að finna látinn föður minn og tuttugu-og-sex-ára yngri bróður, sem framdi sjálfsmorð með því að neyta eiturs. Augu þeirra mættu mínum. „Eldri systir mín, Bong-Nyo, hvernig komstu hingað? Þetta er ekki staður fyrir þig. Áts. Plís láttu mig fara. Slepptu.“ Heyrandi sársaukafull öskur bróður míns voru að lama mig. Bæði bróðir minn og faðir minn voru naktir. Bróðir minn sárbændi við mig þegar hann var um það að verða hentur inn í bullandi vatnið. „Stóra systa, biðu til Drottins. Flýttu þér og sárbændu við Hann til að koma mér út. Hjálpaðu mér að komast til himna. Núna!“ Með grátinum hans og beiðni, var bróður mínum hent inn í pott af bullandi vatni. Ég gat heyrt vatnið bulla.

Síðan ég var ungt barn, fyrirleit farið minn mig, og það hatur miklaðist yfir árin. Þessi faðir minn reyndi líka að tala til mín. „Bong-Nyo, þegar ég var lifandi gerði ég marga svo fyrirlitlega hluti sem ég sé svo mikið eftir núna. Ég giska á að það er þess vegna sem ég er hérna núna. Ég er einlæglega miður mín. Ég var ungur, en faðir minn sérstaklega fékk engin kærleiksorð eða bendingu frá sínum föður. Ef ég var ekki laminn af honum, var ég heppinn.“ Ég mundi eftir öllum hlutunum frá fortíðinni og gat ekki sagt neitt til föður míns. Ég horfði bara á hann

og grét. „Er hann virkilega líffræðilegur faðir minn?“ Ég hélt áfram að velta fyrir sjálfri mér um fortíðina mína. Ég gat ekki átt við það.

Ég spurði Jesú, „Drottinn, afhverju kom faðir minn hingað?“ Hann svaraði, „Faðir þinn hefur syndgað stórlega. Hann trúði ekki á Mig, en hann spilaði líka fjárhættuspil án þess að missa úr degi. Þegar móðir þín var ólétt af systkini þínu og átti eingöngu einn meiri mánuð áður en barnið átti að fæðast heilbriggt og náttúrulega, tók faðir þinn þetta dýrmæta líf í kviðnum með því að kýla móður þína í magann hennar. Barnið þjáðist áverka í kviðnum og dó. Faðir þinn neyddi þig líka til að jarða barnið sem var ennþá lifandi uppi á fjalli. Veistu ekki nú þegar um þetta? Eftir að fremja svona illkvittna synd, játaði hann aldrey eða það um fyrirgefningu. Það er rétt að hann tilheyri hér í helju,“ sagði Jesús. Tóninn í röddinni hans var fyllt með reiði. Um leið og Jesús kláraði útskýringuna, var föður mínum hent inn í sjóðandi vatnið.

BEIÐNIN MÍNS TENGÐAR- Í HELVÍTI

Ég sá annað andlit sem ég þekkti, og það var tengdar-móðir littlu systur minnar. Systir mín var nýlega gift, og tengdar-móðir hennar var að þjást með þessari sömu refsingu. Hún bað beiðni einlæglega að þegar ég snéri aftur til Jarðar, vildi hún að tengdar-dóttir hennar og hennar fjölskylda trúi á Jesú Krist, biðu duglega, og sjá hel svo að þau mundu öll fara til himna. Þá hélt hún áfram, segjandi, „Ég vissi raunverulega ekki að það væri hel, eða hversu heitt og ömurlegt það er hérna. Ég hélt einu sinni titli sem djákni í kirkju, en ég þjónaði aldrey í kirkju. Ég hafði of mörg skurðgoð í heiminum, og það spillti mér. Þetta er afhverju ég er hérna. Ég sé svo mjög mikið eftir því,“ hrópaði hún.

Rekið þennan ónýta þjón út í ystu myrkur. Þar verður grátur og gnístran tanna.’

-MATTEUSARGUÐSPJALL 25:30

Mín tengdar- var hent inn í heitt vatn á sama veg. Ég var svo hrædd og döpur, ég gat ekki tekið það neitt lengur. Andlitið mitt var þakið með tárur, og brennandi þefurinn gerði andardráttinn minn erfiðann. Hvert horn í helvíti var lokað af. Mér leið flökurt, og ég vildi bara komast þaðan út.

Við vorum fyrir framan gryfu með nægilegu magni af plássi fyrir um tíu manns til að labba gegn, en inni var einhvað að hreyfast um. Nokkurn vegin tíu menn og konur voru ofbeldislega sneiðandi á hvers annars holdi. Þar voru maðkar á stærð við hýðis millet fræ farandi inn og út af augunum þeirra, nefi, munn og eyrum. Augu maðkanna glóðu bjart. Alls konar pöddur ferðuðust inn og út, pínandi þá. Hvert skipti sem pöddurnar fór inn, hrópaði fólk út í angist þegar þeir hoppuðu ofbeldislega um. „Ahh! Stop! Plís láttu mig vera.“

Ég spurði Drottinn, „Drottinn, þessar pöddur hafa skínandi augu, en deyja þær einhverntímann?“ Hann minnti mig, „Það er ritað í Biblíunni, mannstu? Þessir maðkar munu

aldrey deyja“ (Markúsarguðspjall 9:48). Þegar ég var að tala við Jesú, voru maðkarnir safnaðir saman eins hátt og hæð persónu, og ég sagði, „Drottinn, það er svo ógeðslegt og hræðilegt. Ég vil yfirgefa fljótt. Ég vil ekki koma aftur til heljar neitt meira.“ Jesús svaraði, „Ég veit, barnið Mitt.“

Þar var risastór járn pottur þar sem ég fór með Jesú. Inni í pottinum, var einhverskonar vökvi bullandi, en bullandi hljóðið var mjög hjátt. Fyrir neðan járn pottinn var feykilegur eldur hitandi upp pottinn svo ákaflega að potturinn glóaði bjart rauður. Í pottinum voru margir líkamar, en á meðan í var lítandi sá ég púka sem voru að undirbúa móður mína, bróður, og tengdar- til að vera hent inn næst. Augu mömmu minnar og mín mættust einu sinni aftur. „Bong-Nyo, afhvaerju ertu hérna aftur? Ég sagði þér að snúa aldrey aftur hingað, svo afhverju ertu hér? Líkar þér sjáandi móður þína í angistar kvöl? Flýttu þér og yfirgefðu,“ sagði hún. Mín tengdar- var standandi við hliðina á móður minni hrópandi, „Þegar þú snýrð aftur til Jarðar, gleymdu ekki að segja börnunum mínum að trúa á Jesú og fara til himna. Plís gerðu þennan greiða fyrir mig.“ Áður en hún gat klárað hugsanirnar sínar hrópaði púkinn reiðilega, „Hvað eruð þið lúserar gjammandi um?“ Þá lyftu þeir móður minni og minni tengdar- og hentu þeim inn í pottinn. Um leið bráðnaði hold mömmu minnar og tengdar- af, skiljandi bara beinagrindina eftir. Þau umbreyttust í herfilega, formlausa hluti. Þegar ég vitnaði þennan hrylling, skalf líkaminn minn með hrolli og ég gnísti tönnunum mínum. Ég hrópaði út, „Drottinn, plís gerðu einhvað fyrir móður mína, skalt þú ekki? Bjargaðu henni, plís! Ég sárbæni þig.“ Sama hvað mikið ég grét, sárbað, og loðaði mig við Hann, svaraði Jesús bara, „Það er of seint.“

Ég veit ekki ef það var út af því að ég var óendanlega grátandi, en Jesús hélt áfram að úthella tárunum sínum. Drottinn hafði mikilvæga lexíu fyrir mig: „Þú hefur bara einn möguleika til himna, og það er á meðan þú ert ennþá líkamlega lifandi.“ Ég gat ekkert gert nema horfa hjálparlaust á móður mína og mína tengdar-.

Þegar ég horfði á móður mína pyndaða, leyftraði ég til baka til tíma þegar móðir mín og ég fórum á veitingarstað að borða nautarrifja súpu og kartöflu súpu saman. Ég get ekki lengur notið þess að borða nautarrifja súpu eftir að sjáandi móður mína í helju. Þegar ég sé nautarrifja súpu eða kartöflu súpu á veitingarstað, án þess að bregðast hugsa ég um sviðsmyndina sem ég upplifði í helju. Hvort sem að er heima eða annars staðar, þegar ég sé bjartan rauðan eld er ég minnt á hel, og það daprar mig. Eldurinn í helju getur ekki verið samanborinn við eldinn í efnislega heiminum okkar.

Jesús benti mér á að líta á aðra hliðina, og þar sá ég stóra svarta skál. Lifandi eldurinn fyrir neðan skálina hitaði skálina svo ákaflega að skálin breyttist frá rauð í gullin gul. Margri naktir líkamar hrópuðu, „Það er heitt! Ég get ekki þolað þetta,“ þegar þau hoppuðu um inni skálinni. Þegar þau rákust í hvort annað, spúðu þau út blótsyrðum. Sviðsmyndin minnti mig á margt fólk að vera flækt í rifrildi á markaði.

En einu sinni aftur var minn elskaði litli bróðir á þessari staðsetningu, og augu okkar mættust. „Stóra systa, það er óbærilega heitt. Getur þú bjargað mér? Plís gerðu einhvað. Talaðu við Drottinn og komdu mér héðan út. Hefuru ekki samúð fyrir mér?“ Sama hversu mikið og hátt bróðir minn hrópaði, það var ekkert gagn. Faðir minn var næst bróður mínum, kvartandi. Hann gerði ekki tilraun til að tala við mig þetta skipti. Það var vatn bullandi í skálinni, og það vatn fyllti fólkið upp að munnri þeirra.

Ég gerði einlæga fyrirspurn til Jesú, „Ef þú varst ekki að fara að hjálpa móður minni og bróður út úr helju, afhverju færðir þú mig þá hingað til að þola þessa kvöl?“ Eftir litla stund, lyfti Hann uppgefna líkamanum mínum upp með handleggjunum sínum og leiddi mig út úr helju. Ég sagði við Hann, „Drottinn, héðan í frá plís ekki færa mig til að sjá hel aftur.“ Hann færði mig aftur öruggt til kirkju.

DJÖFULL DULBÚINN SEM JESÚS

Lee, Yoo-Kyung: Eftir að vera biðjandi þangað til 7:30 næsta morguninn, kom ég heim vonandi að fá einhvern svefn þegar ég fann nærveru í herberginu. Ég opnaði augun mín, en ég sá ekki neitt. Þegar ég lokaði augunum mínum aftur, var Jesús sitjandi við hliðina á mér. Skyndilegur ótti kom yfir mig, og líkaminn minn var þakinn með gæsahúð.

Ég bað djarflega í tungum. Skyndilega, persónan sem ég hélt að væri Jesús umbreyttist í myrkan púka, og það hafði dökk blá augu. Þegar púkinn rúllaði augunum sínum, reisti það líka hendurnar sínar þegar það endursagði Bæn Drottins. Það hrópaði, „Allir púkar rísa!“ Púkinn yfirgaf ekki, en sat milli Haak-Sung og mín. Ég var skelfd, en Haak-Sung var sofandi. Ég hélst róleg og bjó sjálfa mig undir, og með skipandi hrópi sagði ég, „Þú djöfull, í nafninu Jesús, flýðu frá mér.“ Púkinn hvarf burt undir eins.

DAGUR 10 TÍU

Ég segi yður, þótt hann fari ekki á fætur og fái honum brauð vegna vinfengis þeirra, þá fer hann samt fram úr sakir áleitni hans og fær honum eins mörg og hann þarf. Og ég segi yður: Biðjið, og yður mun gefast, leitið, og þér munuð finna, knýið á, og fyrir yður mun upp lokið verða.

-LÚKAS 11:8-9

Í NAFNINU JESÚS,

FLÝÐU FRÁ MÉR, SATAN

Kim, Joo-Eun: Þegar ég var ákaflega biðjandi í tungum, birtist rauður dreki frammi fyrir mér. Um leið og ég tók eftir nærveru dregans, var mér komið á óvart. Drekin þaut og stökk skyndilega að mér. Drekin hafði augu af ógnvekjandi krókódíl með mjög þykkar og beittar klær, og hann gerði tilraun til að skelfa mig með því að þrýsta klónum sínum að mér. Blossandi nasirnar sendu frá sér reyk sem var viðbjóðslegur og ógeðslegur. Ég kallaði út, „Satan, þú forljóta vera, flýðu frá mér í nafninu Jesús.“ Ég var hrópani eins og óð kona. Þegar ég hrópaði, snérist drekin og leit á mig með illum, stingandi augum þegar hann stefndi í áttina til Bróðurs Haak-Sung.

Ef til vill tók Bróðir Haak-Sung eftir nærveru dregans og varð bilt við. Bæn hans í tungum varð meir ákafari og há. Bróðir Haak-Sung hrópaði eins og ég gerði, „Satan, flýðu frá mér í nafninu Jesús.“ Þegar bróðir Haak-Sung hrópaði, nálgast drekin mig, og á innan við sekúndum umbreyttist rauði drekin í svartann dreka. Með illkvittinn hlátur, byrjaði drekin að tala, „Ekki biðja. Afhverju opnið þið svo áreynslulaust augun ykkar þegar þið biðjið? Ef það er málið, þá opnið augun ykkar. Afhverju verðið þið að loka augunum ykkar á meðan í bæn. Opnið augun ykkar á þessu augnarbliku. Af hverju eruð þið að biðja svona ákaflega í dag?“ Drekin þrammaði í kringum mig stöðuglega þegar hann talaði til að brjóta einbeitinguna mína í bænum. Enda þótt ég væri óttaslegin, tjáði ég það ekki. Ég hrópaði aftur, „Forljóti Satan, flýðu frá mér í nafninu Jesús.“ Samt sem áður gaf drekin ekki gaum svo auðveldlega. Þess vegna, þurfti ég að leggja áherslu á Jesú nafn meira eindregið. Með hrópi af Jesú nafni, snéri drekin einu sinni aftur til mín með illum stingandi augum, marði tennurnar sínar, og flúði.

Þegar ég reyndi að ná stillingunni minni aftur, tók ég djúpan andardrátt og byrjaði að biðja hægt í tungum aftur. Þegar ég var að biðja, tók ég eftir öðru formi birtast nær mér. Hluturinn var staðsettur í horninu á rýminu, og það virtist vera hvítt form eða andi. Skrítna formið eða andinn starði á mig, og það byrjaði að sækja fram í áttina til mín. Þegar það kom nær, fattaði ég að það var kvennkyns þúki gerður vinsæll séður í mörgum Kóreskum hryllingsmyndum og sjónvarpi. Ég varð óttaslegin og gæsaþúð rann niður handleggina mína. Ég minntist þess að ég var vön að vera óttasleginn af þessum þjóðsaga draugum þegar ég rifjaði upp einhverjar bíómyndasenu. Samt sem áður, þegar ég hélt áfram að biðja, varð ég hugrökk, og óttinn fjaraði burt.

Engu að síður, þar voru ennþá einhverjar leyfar af ótta í hjartanu mínu. Ég vissi að ef ég tjáði einhvern ótta, mundi það gefa drauginum öryggi til að ráðast á mig ofsalega. Með öllum mínum styrk, gerði ég tilraun til að tjá ekki neinn ótta þegar ég barðist við drauginn með bænum.

Frá þessari reynslu, hefur sálmurinn „Upp og Berjast á Móti Djöflinum“ og samtíma gospel lagið „Skíra með hinum Heilaga Anda“ orðið þema lög af okkar bænamótum fyrir andlegan hernað.

Ég vildi ekki að andinn truflaði bænirnar mínar. Ég þarf að gera ráð fyrir því að ef margir fullorðnirsæu þessa fígúru, mundu þeir vera mjög hræddir við hana. Tilgangur þessarar fígúru er að hræða fólk til dauða. Þess vegna, ætti maður aldrey að tjá neinn ótta til þess. Blóð draup niður á endunum á munninum hennar, og hárið hennar virtist vera flækt og ógreitt. Hún gerði vanheilagt hljóð eins og herfilegt fliss. Með öllum mínum mætti, hrópaði ég, „Flýðu frá mér í nafninu Jesús.“ Eftir að ég skipaði því að flýja, hvarf andinn. Ég tók eftir tárur streymandi frá augunum á mér. Ég fattaði ekki að ég var að gráta. Samt sem áður, voru tárarnar tár iðrunar frá því meðan ég var að biðja. Þá birtist Jesús, og í yndislegri ljúfri rödd með brosi, kallaði Hann mig með viðurnafninu mínu.

SÝNIN AF JESÚ KROSSFESTUM

Jesús talaði til mín, og fljótlega eftir, hundruðir þúsunda af fólki birtist frammi fyrir augunum á mér. Drottinn stóð á meðal þeirra og var hljóður. Í sýninni minni, á meðal fólksins voru stórar byggingar sem sýndust eins og kastalar. Það virtist eins og fólkið væri í kröfugöngu á móti einhverjum eða einhverju. Þau voru hrópandi og hendandi hlutum í áttina til Jesús.

Ég tók eftir einhverjum í fjöldanum henda hörðu hlut að Drottni, en Drottinn hafði augun sín lokuð og talaði ekki orð. Ég byrjaði að hrópa, „Af hverju eruð þið að ofsækja Jesús? Ekki gera það. Hættiði þessu.“ Ég varð sefasjúk og hljóp í áttina að fólkinu og reyndi að stöðva þau, en tilraunirnar mínar voru fánýtar. Ennfremur, sá ég einhvern gera þyrnikórónu og pressa það ákveðið inni höfuð Drottins. Blóðið gusaðist yfir höfuðið Hans, og fötin Hans voru idrukkin með blóði. Það var svo mikið blóð að það byrjaði að hellast oná gólfið. Ég sá

angistina á andliti Drottins þegar Hann reyndi að bera sársaukann. Ég kenndi svo í brjósti um Drottinn. Ég var ekki fær um að taka það lengur. Hann var líka svipaður mörg skipti. Þegar hann labbaði upp hæðina á Golgata, féll Drottinn, með Sinn brotna líkama, mörg skipti. Í hvert skipti sem Drottinn féll, hýddu Rómversku hremmennirnir Hann án miskunnar.

Jafnvel þótt laminn niður, lyfti Drottinn krossinum og hélt áfram upp hæðina. Rétt eins og ég mundi frá bíómyndunum, byrjuðu Rómversku hundaðshöfðingjarnir með fjaðrir á hjálmunum sínum að berja á Jesú. Barsmíðarnar voru svo yfirfjótandi að Hann var ekki fær um að komast aftur upp. Ég gat séð á toppinum á hæðinni að þar voru þrjár holur grafðar inní jörðina. Krossinn var staðsettur yfir holunum. Holurnar voru grafðar svo að naglarnir gætu verðir hamraðir auðveldlega inní jörðina. Þareftir, lögðu þeir Jesú oná krossinn. Þeir byrjuðu að hamra naglana inní hendur Drottins og síðan inní fætur Hans.

Naglarnir virtust þykkir og langir. Þeir voru þrjátíu til fjörutíu sentimetrar í lengd. Þegar naglarnir voru höggðir, æpti Drottinn í angist. Þegar ég sá naglana hammraða, varð ég svo hjartabrotin. Ég byrjaði að gráta sefasýkislega. Drottinn gerði máttfarið hljóð og skalf, um leið og hann var í mikilli kvöl.

Krossinum var lyft upp. Þjófarnir tveir verandi krossfestir næst við Jesú byrjuðu að missa lífin sín. Þar sem Drottinn missti svo mikið blóð, sýndist eins og Hann hefði ekkert meira blóð að gefa. Það var eins og jörðin væri máluð með blóðinu Hans. Þegar ég grét, hvarf sýnin af dauðanum Hans og Jesús birtist mér aftur. Hann sagði, „Mín elskaða dóttir, Joo-Eun, biddu undanlátslaust.“ Ég svaraði, „Já, Jesús.“ Ég hélt áfram að gráta og biðja í tungum.

Efrit stuttan tíma, sýndist það að Drottinn hafi komið aftur. Samt sem áður, þetta skiptið skynjaði ég að það var einhvað rangt. Ég skynjaði óróleika, og mér leið óttaslegið. Ég mundi eftir pastornum mínum segjandi mér að vera varkár þar sem djöfullinn getur birtst sem ljósengill. Mér var sagt að eg ég væri ekki fær um að greina, ætti ég annað hvort að biðja í tungum, eða reyna engilinn með því að tiltaka ritningar. Ég gerði tilraun til að reyna persónuna með því að biðja í tungum. Hvað kom í ljós eins og andlit Drottins byrjaði að afmyndast og snérist í svart. Djöfullinn hafði komið til mín dulbúinn sem Drottinn. Augu djöfulsins rúlluðu í allar áttir og mundi ekki yfirgefa nærveruna mína um leið og hann reyndi að trufla bænirnar mínar.

KANG, HYUN-JA'S FÖÐUR OG MÓÐUR

ÖMMUR Í HIMNARÍKI

Systir Beak, Bong-Nyo: Kirkjan okkar hefur bænámót allar nætur. Hverja nótt á meðan í bænunum mínum, hugsa ég um foreldrana mína og bróður, sem eru pynduð í helju. Hvernig á ég að vera fær um að gleyma og stöðva kvölina frá hugsununum sem fljúga í hugan á mér? Í dag, þegar ég var biðjandi í tungum, kom Drottinn Jesús til mín. Ég hrópaði, „Drottinn,

Drottinn.“ Jesús talaði og sagði, „Hættu að gráta. Ég kem og tek þig til himna. Komdu með Mér.“ Þar var samkennd í andliti Drottins á þegar Hann hélt í hendina mína.

Hvenær sem ég heimsæki himininn er ég undrandi yfir leyndardómunum, sem eru ótakmarkaðir og eilífir. Ég er undrandi á dásamlegu sjóninni. Mér finnst það mundi taka að eilífu að skoða og upplifa allt af himnum. Jesús sagði mér að fara og taka eftir kirkjunni á himnum. Ég spurði Hann, „Er þar kirkja á himnum?“ Hann svaraði strax, „Já, farðu og sjáðu fyrir sjálfa þig.“

Rétt eins og Hann sagði, þar var kirkja á himnum. Um leið og við komum, féll kjálkinn minn, og komum uppá stóra og áhrifamikla byggingu, ég hrópaði, „Vá!“ Ég var í alsæluástandi. Ef maður gæti séð umfang kirkju himins borið saman við stærstu kirkju á Jörðinni, mundi það ekki bera saman. Hún var svo stór. Það virtist ein og hún gæti náð í himininn í himnaríki.

Þegar ég kom, virtist það eins og tilbeiðsluþjónustan var að enda. Ég tók eftir tveimur ungu fullorðnum fara út úr þjónustunni. Þeir virtust hamingjusamir og voru að haldast í hendur. Jesús leiddi mig að ungu fullorðnunum og leiðbeindi mér að heilsa þeim. Drottinn kynnti okkur. Ungu fullorðnirnir svöruðu, „Við þekkjum þig ekki. Hver ertu?“ Þar sem þær litu út forviða, kynnti Drottinn mig einu sinni meir og sagði, „Systir Beak, Bong-Nyo var bara að koma frá Jörðinni. Hún er að mæta í Kirkju Drottins í So Incheon. Pastorinn í hennar kirkju er Kim, Yong-Doo. Eiginkona pastors er Kang, Hyun-Ja. Systir Beak, Bong-Nyo hefur verið að mæta í tvo mánuði.“ Eftir að Jesús kynnti mig formlega, svöruðu ungu fullorðnirnir, „Það er rétt, þú ert að mæta í kirkju eiginmanns ömmudóttur minnar.“ Þau voru svo spennt. Fljótlega eftir, spurðu þær, „Hver er tilgangurinn af heimsókninni þinni?“ Ég svaraði, „ Pastorinn og eiginkonan hans báðu mig að staðfesta að ömmur þeirra væru á himnum.“ Þær voru hreyfðar að fatta að eiginmaður og ömmudóttir væru með áhyggjur af þeim.

Föðuramman byrjaði að gefa mér frásögn af lífinu sínu. „Ég dó á aldrinum nítíu-og-fimm. Á því ári, þegar ég fór burt, sögðu sonur minn og tengdardóttir mín mér að þau mundu heimsækja son þeirra í Ameríku. Ég var að lifa með syni mínum, og ég var of gömul til að ferðast. Þess vegna, varð ég að færast til heimili annars barns míns þangað til sonur minn snéri aftur. Samt sem áður, gat hitt barnið mitt ekki tekið mig inn, þar sem þau fullyrtu að þau hefðu ekki efni á því. Ég hafði engann stað að fara á. Fljótlega eftir, bauðst eiginmaður ömmudóttur minnar, Pastor Kim, Yong-Doo til að hýsa mig í fimmtán saga á meðan sonur minn var í Ameríku. Þetta er hvernig ég endaði uppi með þeim. Ég var vantrúuð. Þar sem það var erfitt fyrir mig að labba, mundi Pastor Kim bera mig til kirkju á bakinu sínu hvern og alla daga. Pastor Kim mundi vitna til mín, og hann tilgreindi að ef ég vildi fara til himna með ömmudóttur minni, mundi ég verða að samþykkja Jesú Krist. Ég endaði með að samþykkja Drottinn og frelsarann, Jesú Krist, og Hann hafði fyrirbúið eins-hæða heimili fyrir mig á himnum sem mín laun. Ég var vantrúuð allt mitt líf; samt sem áður, var ég mjög lánsöm að verða bjargað áður en ég fór. Þetta er hvernig ég komst til himna.“

Amman bað mig um að rétta skilaboð um þakklæti til eiginmanns ömmudóttur sinnar fyrir boðskapinn um Jesú Krist.

Systir Kang, Hyun-Ja's móður amma hafði svipaða sögu af bjargræði. Báðar ömmurnar tjáðu áhyggjur sínar fyrir synina sína, þar sem þeir voru ekki hólpnir. Þær vonuðu að boðskapurinn um Jesú Krist mundi vera gefinn til barnanna þeirra eins fljótt og mögulega. Þær vonuðu að börnin þeirra mundu einn dag vera með þeim á himnum með Drottni. Ég gat skynjað kvíðann þeirra frá röddunum þeirra.

Næst, kallaði Jesús til mín og sagði, „Bong-Nyo, förum að heimsækja hæsta tind af himnum.“ Þegar við komum að hæsta tindinum, gat ég séð mörg svæði af himninum.“ Ég gat séð marga engla. Ég sá gífurlega garð með mörgum blómum af mismunandi fjölbreytni. Það var ómögulegt fyrir mig að telja og ímynda mér mörgu mismunandi tegundirnar af plöntum og blómum. Ég gat séð endalause hafið, og það var hreint og tært eins og kristall. Þar voru mörg mismunandi falleg skip sljótandi á vatninu.

Við komum aftur á Jörðina í kirkjuna. Eftir að Drottinn yfirgaf, byrjaði ég að biðja í tungum einu sinni aftur. Þegar ég var biðjandi í tungum, var ég einu sinni aftur minnt á foreldra mína og bróður í helju. Ég grét í marga tíma. Tár héldu áfram að renna niður kinnarnar á mér, og ég vissi ekki hvað átti að gera. Fljótlega eftir, birtist hópur af fimmtán englum mér. Þegar þeir dróust nær, spurði ég hver tilgangurinn var í að heimsækja mig. Þeir svöruðu, „Drottinn skipaði okkur að fara til jarðarinnar og hugga Systur Beak, Bong-Nyo. Þetta er afhverju við erum hér.“ Eftir að þeir töluðu, umkringdu þeir mig og byrjuðu að þjóna til mín með hlýjum orðum. Þegar ég var hugguð, var ég fær um að róast niður, og tárin á mér voru þurrkuð burt.

SÝNILEGA OG Ó-SÝNILEGA

ANDLEGA VAKNINGIN

Þegar ég hélt áfram að biðja, skyndilega sá ég himininn opinn, og Faðir Guð var sitjandi á Sínu himneska hásæti. Hann talaði og sagði mér að hætta að gráta. Hinn Heilagi Andi kom og hvíslaði til mín, „Ég mun gefa þér og Systur Kang, Hyun-Ja lækningargöf og eldinn af hinum Heilaga Anda. Samt sem áður, þurfið þið að sækjast eftir þeim með alvöru.“

Þegar Jesús var standandi næst Föðurnum, sagði Hann við mig, „Bong-Nyo, þegar þú verður þreytt og veik í bænum, skal Ég smyrja þig með kraftinum af hinum Heilaga Anda.“ Ég var hugguð af orðunum Hans. Ég spurði Drottinn um sýnilega andlega vakningu, „Jesús, það hafa bara verið tveir mánuðir síðan ég samþykkti þig sem minn Drottinn og Frelsara. Samt sem áður, fyrir þína náð is andlega vakningin mín lifandi. Afhverju er það þannig að gjöf hefur verið veitt mér en ekki pastorsins og eiginkonunnar hans?“ Og Jesús svaraði, „Faðir Guð staðhæfði að það er ekki fyrir þau á þessari stundu.“ Ég spurði, „Afhverju ekki?“ Drottinn

svaraði, „Þeirra ministrí tekur forgang, því að gjöfin gæti orðið truflun aðal hlutverkinu þeirra. Þeirra aðal verk er að líta eftir sauðunum og boða fagnaðarerindið.“

Ég gat ekki skilið útskýringu Drottins. Drottinn sá að ég var forviða. Hann vissi nú þegar að ég mundi ekki skilja. Þess vegna, varð Hann að útskýra það með meiri dýpt. Drottinn sagði, „Hafðu ekki áhyggjur. Það er bæði sýnileg og ó-sýnileg andleg vakning. Fljótlega, Systir Kang, Hyun-Ja mun hafa sýnilega andlega vakningu. Hún ætti þolinmæðislega að bíða og vera ekki kvíðin. Að hafa ekki þessar gjafir ætti ekki að vera áhyggja fyrir þig. Það er Minn einkaréttur og Minn vilji að ég gef sýnilega andlega vakningu til safnaðarins og ekki til pastorsins og eiginkonu hans. Pastorinn og eiginkonan hans biðja án þess að stöðvast, og trúin þeirra er sterk. Samt sem áður, er söfnuðurinn ennþá ungur í trúnni, svo ég verð að styrkja trúna þeirra í gegnum andlega vakningu. Þess vegna, er það ekki áhyggja neins hvernig ég úthluta mínum gjöfum.“

SÖFNUÐUR HEFUR YNDI AF

STYTTUM ÞJÓNUSTU TÍMA

Í hörkulegri rödd, staðhæfði Jesús að kirkjur og pastorar eru tilbiðjandi Hann til einskis. Þeir fylgja erfðavenjum og verkum af mönnum. Margar þjónusturnar eru stuttar og ógildar í skilaboðum. Lengd tilbeiðslunnar og lofgjörðartíminn hefur orðið ósamþykkjanlegur. Þeir hafa meiri áhyggjur af því hvenær það mun verða búið. Prédikunartíminn hefur verið stytur. Jesús var að tjá harminn Sinn. Almennt, eru þjónsútur um klukkutími í lengd; samt sem áður, hafa margar þjónustur orðið minni en klukkutími. Þeir eru að flýta sér að klára. Jesús mundi langa að verða augljós í líkómum prédikaranna, en pastorarinnir prédika í holdinu og ekki í andanum. Þeir hafa meiri áhyggjur af tímastjórnun heldur en að prédika í Andanum.

Með minni tilbeiðslu og þjónustutíma, eru margir prédikarar nýtandi fría tímann fyrir persónuleg not eins og út að borða, fara í ferð með söfnuðinum, og sóa tíma í öðrum hversdagslegum efnum. Sumir pastorar eru truflaðir og blektir með aðlaðandi systur. Þeir gefa meiri athygli til aðlaðandi systranna. Ennfremur, koma sumir pastorar ekki fram við söfnuðinn með jafna virðingu. Auðugri meðlimunum er gefin meiri tími eða virðing en þeir án penings. Þessar týpur pastora eru ekki að verja nægum tíma í bæn fyrir dýrð Guðs, en þeir eru biðjandi smávægilega, sem er hindrandi og vonbrigði fyrir Drottinn okkar. Skilaboðin eru ekki leidd af hinum Heilaga Anda. Skilaboðin eru sköffuð af styrknum af þekkingu pastoranna og holdinu þeirra. Árangur skilaboða sem eru ekki frá Andanum mun vera stutt, hégómleg prédikun. Prédikarar kjósa að vera ekki leiddir af hinum Heilaga Anda, heldur af vilja safnaðarins.

Jesús þráir að smyrja kröftuglega og hagnýta pastora fyrir dýrð Guðs. Samt sem áður, hafa prédikararnir, af sínum eigin vilja, geist upp á að leita smurningu Drottins. Núna ræður þeirra

holdlegi hugur yfir andanum þeirra. Margir prédikarar geta ekki fundið fyrir hjarta Guðs og þrám. Guð er djúplega sorgmæddur.

Þegar verið er að stækka eða byggja kirkju, gera sumir pastorar það sakir þeirra eigin dýrðar og stolts. Í hjörtum þeirra, er byggingin minnismarki um sjálfa þá. Þessar týpur af pastorum verja mjög litlum tíma í bæn og eru upptekknir af efnishyggju heimsins.

Þegar Drottinn sagði mér um þessa hluti, sá ég hryggðarsvip á andlitinu Hans. Jafnvel þótt að margir prédikarar geta stært sig af flottútlýtandi byggingunum þeirra, álitur himnaríki það vera smávægilegt. Vegir himinsins eru hærrí en Jarðarinn; hvað manni finnst mikilvægt á Jörðinni gæti verið tilfallandi á himnum.

Jesús sagði mér, „Ekki allir pastorar eru illkvittnir; samt sem áður, þeir óhlýðnu verða að vera agaðir. Ef þeir gera ekki iðrun, mun ég henda þeim í hel. Í helju munu þeir vera píndir, og á stuttum tíma, skal ég taka þig þangað, þar sem þú munt vitna þá sem hafa farið á undan þeim.“ Ég var óttaslegin þegar Drottinn sagði mér að við mundum heimsækja helvíti einu sinni meir.

GREINING DROTTINS Á KÖLT

Hvenær sem ég er forvitin um einhvað, hef ég þráhyggju til að finna svörin. Ég hafði spurningu um költ, svo ég ákvað að spurja Drottinn, „Jesús, áður en mér var boðað fagnaðarerindið af Pastor Kim, Yong-Doo, var ég örlaga spákona og var inn í að tilbiðandi skurðgoð. Samt sem áður, gjalt pastor fjölskyldunni minni sérstaka athygli og núna höfum við öll verið skírð. Ég hef lært um marga hluti, eins og Þrenninguna, himnaríki og helvíti, eilíft líf, og eilífan dauða. Vegna þráláttra bæna pastor's, var ég skírð á allra fyrsta degi sem ég mætti í kirkjuþjónustu með logandi eldinum af hinum Helaga Anda. Með þeirri skírn, byrjaði ég að biðja í tungum. Þegar ég sagði öðrum trúuðum frá öðrum kirkjum, mundu þeir segja mér að ég væri í költi og þeir mundu slúðra um hvað ég hafði sagt þeim. Þeir sögðu mér að það sem ég var að upplifa væri hættulegt og að ég ætti að yfirgefa kirkju Pastor Kim's. Þess vegna bað ég Drottinn að plís útskýra fyrir mér hvað költ er.

Það eru sumir trúaðir sem hafa verið kristnir um áratugi, og þeir fullyrða að þeir séu mjög trúfastir. Þessir trúaðir staðhæfðu fyrir mér að þegar maður deyr, fer hann eða hún annað hvort til himnaríkis eða helvítis. Þeir fullyrtu að persóna eins og ég, eða einhver önnur fyrir það mál, mundi ekki heimsækja himnaríki eða helvíti á meðan þeir eru ennþá lifandi. Þeir sögðu að það væri vitleysa. Meðlimirnir frá öðrum kirkjum gerðu tilraun til að sannfæra dóttur mína til að mæta í þeirra kirkju. Þeir sögðu að mín kirkja hafði vandamálefni með kenningu og trú. Enn fremur, mundu þeir gera kaldhæðnar athugasemdir um bæna mótið okkar og gera gys að lengdu klukkutímunum. Þeir fullyrtu að ég hlyti að vera í költi þar sem bænátíminn okkar er haldinn frá 7:00 til 20:00. Þeir fullyrtu nánar að Pastor Kim og kirkjan

gæti verið költ. Ég bað, „Plís Drottinn, hvað ef kirkjan okkar er í raun költ? Hvað mun gerast fyrir fjölskylduna mína?“

Drottinn spurði, „Hvað er költ? Fólk er gagnrýnandi og dæmandi hvort annað út af þeirra mismunum, óháðri grein og kenningum. Þau eru að fremja synd. Samt sem áður, er Ég mjög ánægður með kirkjuna ykkar. Þú og ykkar kirkjumeðlimir biðja án þess að stöðvast í gegnum nóttina. Þessir sem hafa ofsótt ykkur og kallað ykkur költ munu vita að Ég lifi og er Drottinn. Þú hefur fengið gjöfina að lækna hina sjúku og ert fær um að kasta úr þúkum. Þú lifir líka með því að fylgja hinum Heilaga Anda.“

Jesús hélt áfram, „Fólk sem dæmir og gagnrýnir hvort annað mun fá skelfilegan dóm. Láttu þá ekki leiða þig afvega. Ég er djúplega hreyfður af bænum þínum. Hafði ekki áhyggjur. Ég mun vernda þig og kirkjuna þína. Jafnvel þó það sé Mín löngun að obinbera sjálfan Mig til alls fólksins Míns og veita þeim andlegar gjafir, leita þau Mín ekki. Margir eru ekki biðjandi samkvæmt Mínum vilja.“

Andlit Drottins tjáði angist. Hikandi, spurði ég Hann um kirkjuna okkar, „Jesús, hvað mun verða úr okkar kirkju?“ Drottinn talaði þá, „Þú ert lánsöm að vera fyllt með hinum Heilaga Anda og fá gjöf tungutalsins svo snemma. Heilagi eldurinn mun vera fundinn og fenginn af söfnuðinum.“

GUÐ HELLIR NIÐUR

SMURNINGAR OLÍU Á PASTOR KIM

Á meðan löng þjónusta var, prédikaði Pastor Kim kröftuglega í gegnum styrkinn af smurningu hins Heilaga Anda. Sumir gætu gert ráð fyrir að við mundum dotta á meðan langar þjónustur væru; samt sem áður, eru ákveðna prédikunin, lofgjörðin, söngurinn, og eldaðar-upp tilbeiðslurnar allar gerðar með svo mikilli samúð að við erum full af orku og getum haldið áfram alla nótt í gegnum næsta daginn. Einn daginn, prédikaði pastorinn okkar með svo mikilli ákefð að andlitið á honum snérist í rautt. Á meðan ræðan var, sem var kröftug og ástríðufull, sá ég sýn af dýrðlega hásæti Guðs. Faðir Guð var hellandi niður smurningar olíu. Það virtist að hinn Heilagi Andi var smyrjandi pastorinn með eldi. Ég gat séð Föður Guð áframhaldandi hellandi niður eldi og smurningar olíu oná pastorinn. Prédikunin varð mjög kröftug og gleðileg.

Pastorinn var hermandi eftir hrísmölunarvél. Hrísmölunarvél aðskilur hrísgrjónin frá hýðinu. Ég sá Drottinn Jesús hlægjandi með gleði. Drottinn sagði engli að skrá niður atburðinn af þjónustunni. Drottinn sagði englinum sem var að skrá atburðinn að skrá hann duglega. Engillinn játaði og hlýddi.

FÖLSUÐ KRISTNI

Ég varð að spurja Drottinn spurningu um aðra kirkju, „Þar er kirkja sem hefur margar kvíslar út í gegnum heiminnog jafnvel í Kóreu. Þau virðast líka hafa svipaða tilbeiðsluþjónustu og kross á altarinu. Sumir segja að fjöldinn þeirra sé mikill vegna sögu þeirra og erikenna. Samt sem áður, virðist það fyrir mér að þau trúi líka á Jesús eins og við gerum. Eru þau trúaðir eins og við?“

Eftir að ég spurði, svaraði Jesús, „Ef þau trúa á Mig, munu þau auðvitað verða hólpín. En þessi kirkja smánar Orðið Guðs með því að gífta það með heiminum.“ Þegar við vorum að ræða aðrar kirkjur, birtist konungur þúkanna skyndilega. Hinn illi virtist áhyggjufullur og sýndist kvíðinn yfir áætlun sinni með þessa ákveðnu kirkju. Hann virtist mjög taugaspenntur og byrjaði að labba í áttina til mín.

KONUNGURINN AF ÞÚKUNUM OPINBERAÐUR

Jesús sagði, „Margt af fólki Guðs er mjög fávíst um djöfulinn og illu andana. Mitt fólk lifir lífinu sínu trúfastlega án þess að gefa mikla íhugun til óvinarins; samt sem áður, mun djöfullinn gera tilraun til að hindra vekið ykkar. Vertu með gott hugrekki.“

Ég fór að heimsækja heimili pastor's seinna um síðdegið. Þegar ég kom, var pastorinn að skrifa í minnisbókina sína og nótera hvað hafði gerst á meðan nóttin var. Hann hafði haft aðrar andlegar reynslur á meðan alla-nóttu bænirnar hans voru. Pastorinn hafði fyrst skráð reynslurnar sínar á snældu og var núna að bóka það á pappír. Þegar pastorinn hélt áfram að bóka reynslurnar sínar, krupu eiginkona pastor's og ég niður til að biðja við hliðina á honum. Nærvera Drottins var það til að vernda okkur frá illum öndum.

Þegar eiginkona pastor's og ég vóum að biðja, birtist gífurlegur rauður dreggi okkur. Drekkinn var svo stór að við gátum ekki séð líkamann og ekki alla skepnuna. Þessi skepna hafði komið inn í gegnum framdyrnar og var standandi næsti skórekkannum. Hæð dregans virtist vera eins há og himininn. Svíptjáníng skepnunnar var hrein reiði. Hann hélt áfram að rugga nefinu sínu. Mér leið flökurt og svímaði um leið og ég varð óttaslegin. Drekkinn breiddi út vængina sína, sem voru formaðir eins og á leðurblöku. Endinn á vængjunum hans sýndi þyrna formaða eins beitta og hnífar. Þegar drekkinn blakaði vængjunum sínum, mundu þyrnarnir á vængjunum hans dreifast niður í áttina til heljar. Þyrnarnir mundu rekast á andana í helju og andarnir angista og hrópa í kvöl.

Þegar ég hélt áfram að biðja, varð ég óttaslegnari þegar mér var sýnt stóran stól. Hliðin og hæðin á stólnum sýndist endalaus. Það var ruggustóll af einhverri tegund. Drekkinn talaði, „Ég er að reyna að koma inn í líkamann þinn. Hvernig dirfistu að áskora mig. Ég er konungurinn af hel. Allir í helju hlýða mér með ótta. Hver heldur þú að þú sért? Þú ert enginn. Þú hefur ekki réttinn á því að obinbera eiginleikann minn.“

Þegar drekinn skammaðist, snérist svipur hans af reiði í tjáningu af skilningi. „Aha. Ég veit núna hver þú ert. Einn af mínum undirþjónum var bara að upplýsa mig um þig. Ég hafði áður fyrirskipað þessum undirþjóni að blekkja og leiða margt fólk til heljar. Samt sem áður, kom hann til baka árangurslaust. Þegar ég spurði hann af hverju honum hefði mistekist, staðhæfði hann, ‘Minn konungur, þú verður að sjá fyrir sjálfan þig af hverju það er svona erfitt. Ég hélt fyrst að ég gæti auðveldlega leitt fólk til sjálfsmorðs. Samt sem áður, eru bænir hinna Kristnu svo kröftugar.’ ‘Hvað ertu að staðhæfa?’ skammaði ég undirþjóninn. Ég varð að staðfesta fullyrðingu undirþjónsins. Það var satt, það var næstum ómgulegt að berjast við bænirnar.“

Jafnvel þótt að drekinn hræddi og skammaði okkur, vorum við örugg í gegnum vernd Jesú. Djöfullinn hrópaði dónaleg blótsyrði og sagði, „Ég hef verið hindraður.“ Þá svaraði Jesús skepnunni, „Hver heldur þú að þú sért? Ekki vera ruddalegur og ofbeldisfullur. Ef þú snertir eins persónu frá Kirkju Drottins, mun þér verða refsað og Faðir minn mun slá þig.“ Skepan var hrygg, og hann hvarf þá skyndilega burt.

Drottinn Jesús talaði og sagði, „Þessi dreki í helju gerði tilraun til að blekkja ykkur sem konungurinn af illu öndunum. Þetta er fyrsta opinberunin á þessari ákveðnu skepnu. Hann hafði alltaf sent undirþjónana sína til Jarðarinnar til að gera hans boð. Biðjið duglega og án þess að stöðvast. Verið alltaf á verði, og hafið ekki áhyggjur, af því að hinn þríeini Guð mun alltaf vernda ykkur.“

BOÐANDI FAGNAÐARERINDIÐ MEÐ DJÖRFUNG OG TRÚ

Pastor Kim, Yong-Doo: Það var Þriðjudagskvöld og hitastigið var sjö gráðum undir núlli. Samt sem áður, með vind kulda, fannst það vera eins og fimmtán fyrir neðan núlli. Vindurinn var ýlfrandi. Þegar hann straukst upp á móti skinninu, fannst það eins og beittir hnífar. Þrátt fyrir verðurástandið, fóru Haak-Sung, Yoo-Kyung, Joseph, og Joo-Eun út að boða fagnaðarerindið.

Áður en þau fjögur mundu fara út að boða fagnaðarerindið, mundu þau undirbúa sjálfa sig duglega með bæn með kraftinum af hinum Heilaga Anda. Drottinn mundi smyrja þau með heilögum eldi. Þau gerðu sig líka viss um að hafa hlý föt áður en þau hættuðu sér út í kuldann. Einn af fjórum unglíngunum hafði vörtur á botninum á fótunum sínum og gat ekki labbað almennilega. Samt sem áður, var hann mjög dyggur að boða fagnaðarerindið.

Jafnvel þótt það væri ekki skylda að fara í trúboð í svona harkalegu veðri, voru þau fjögur að gera svo út frá því að kunna að meta Guðs náð. Þau fjögur ræddu leikplan til að boða fagnaðarerindið árangursríkara og áhrifameira. Þau vissu að mikil laun biðu þeirra fyrir að gera verk Drottins þreytuleysislega. Í ofsalega kalda veðrinu, þegar maður getur jafnvel séð gufuna koma út af hans eða hennar andardrætti, fóru þau fjögur á sínum glaða vegi til að vinna sálir fyrir Drottinn.

Fjórir unglíngarnir snéru aftur seint. Ég hélt að þau myndu vera þreytt og hafa álag af ofsalega kalda veðrinu. Ég hélt að þau fjögur myndu segja að þetta mundi vera þeirra síðasta skipti. Samt sem áður, voru þau fyllt með gleði og hinum Heilaga Anda. Við vorum spennt og gátum ekki beðið eftir því að tala um þeirra viðleitni. Einn unglínganna staðhæfði að þeir hefðu hitt bróður sem mætti áður í kirkjuna okkar. Hann var bróðir sem ég sannfærði daglega til að snúa aftur til kirkju. Bróðirinn snéri aldrey aftur. Þegar þessi bróðir hitti fjóra unglíngana boðandi fagnaðarerindið á götunni, gaf hann þeim tíu dollara svo þau gætu keypt einhverja súpu á staðbundnum veitingarstað til að hitna upp. Enn fremur, var hann svo hrifinn af stritinu þeirra að hann staðhæfði að hann mundi snúa aftur til kirkju.

Þau heimsóttu líka og boðuðu fagnaðarerindið á staðar-spítalanum. Annar bróðir sá fjóra unglíngana og gaf þeim eins tíu dollara. Hann var líka hrifinn og sagði, „Þakka ykkur fyrir ykkar óþreytandi áreynslu undir þessum ofsalegu veðuraðstæðum.“ Hann hafði huggað þau með sínum blíðu og hvatningar orðum. Fjórir unglíngarnir sögðu við mig, „Pastor, við föttuðum aldrey að trúboð mundi vera svona gaman og ánægjulegt.“ Drottinn var með unglíngunum þegar þeir boðuðu fagnaðarerindið allan daginn.

Þessir unglíngar komu frá erfiðum bakgrunnum og kringumstæðum. Tveir af þeim eru ekki líkamlega heil heilsu. Samt sem áður, þrátt fyrir alla ókostina þeirra, mættu þeir duglega í bæna mótin. Enn fremur, eru þau vaxandi undir Guðs náð.

Það kvöld, héldu unglíngarnir og kirkjan áfram með bænarmót næturlega. Unglíngarnir ákváðu að tíunda peninginn sem þau höfðu fengið til kirkjunnar sem þakka-þér fórn til Drottins. Bænarnóttin fór inní næsta morguninn. Þau höfðu heimsótt himnaríki. Þau eru núna algerlega dygg Drottni, og þau munu aldrey málamiðla trúnni þeirra eða hlýðni. Þau eru hluti af Guðs her.

DAGUR 11 ELLEFU

En þessi tákn munu fylgja þeim, er trúá: Í mínu nafni munu þeir reka út illa anda, tala nýjum tungum, taka upp höggorma, og þó að þeir drekki einhvað banvænt, mun þeim ekki verða meint af. Yfir sjúka munu þeir leggja hendur, og þeir verða heilir.“

-MARKÚSARGUÐSPJALL 16:17-18

Kim, Joseph: Ég hef vitnað aðra meðlimi af söfnuðinum heimsækja himnaríki og helvíti. Ég hef vitnað þau hafandi samræður við Drottinn. Ég þrái líka að hafa andlega vakningu. Ég bið duglega á daglegum grunni, leitandi andlegu vakningarinnar. Hjartað mitt þrái það ákaft alla daga.

Ég bað fyrir anda iðrunar svo að ég gæti iðrast í tárum. En ekki einasta tár gat framleiðst. Þar voru vörtur á botnunum á fótunum mínum, og þær urðu sársaukafyllri hvern dag. Það er orðið erfiðara að labba, af því að ég get ekki borið kvölinu. Þegar ég bað fyrir lækningu, fann ég skyndilega nærveru hins Heilaga Anda, og líkaminn minn varð heitur eins og eldur. Þá fann ég nærveru fyrir framan mig. Nærveran var mjög björt. Ég fann einhvern snerta hendurnar mínar og fætur. Eftir bænirnar mínar, spurði ég Joo-Eun hvort hún hafi tekið eftir einherju á meðan í bænunum mínum. Hún sagði, „Já, Jesús var að umfaðma þig.“

ENDALASU ÁRÁSIRNAR

AF ILLU ÖNDUNUM

Kim, Joo-Eun: Ég var byðjandi í tungum í um tíu mínútur þegar illur andi birtist. Illi andinn hafði augu sem líktust mánaboga. Litir augnanna þess voru svartir og rauðir. Hárið var ógreitt og óprifalegt. Illi andinn flissaði um leið og hann starði á mig. Ég hrópaði, „Við vísuðum á brott konunginum af illu öndunum frá húsinu okkar. Hvað fær þig til að halda að þú sért verðugur til að berjast? Lægri undirþjóns illur andi er ekki mikil áskorun. Í nafninu Jesús, farðu af stað frá mér.“ Illi andinn fór af stað.

Þegar ég hélt áfram að biðja, nálgast annar illur andi í formi drekaugna mig. Fyrst var mér bylt við og óttaslegin; samt sem áður, var ég færur um að róa sjálfa mig niður. Ég hrópaði, „Þú ert ekki verðugur áskorunnar. Farðu af stað frá mér í nafninu Jesús.“ Það fór af stað.

Rafmagnspíanóið var spilandi gospel lag titlað „Skíra með hinum Heilaga Anda.“ Það er hrað-gengið lag. Þegar lagið spilaði, reisti ég hendurnar mínar og söng með tónlistinni. Ég bað líka í tungum, og ég fann nærveruna og kraftinn af hinum Heilaga Anda. Ég fann heilga eldinn á botninum á fótunum mínum vinna sinn veg upp toppinn á höfðinu mínu. Þegar heilagi eldurinn vann sinn veg upp, gat ég heyrt eldinn drynja. Mér fannst líkaminn minn eins og eldbolti. Rýmið inni var kalt og hitaranum hafði ekki verið snúið á, en ég var brennandi upp. Ég hafði líka erfiðan tíma með að anda.

Þegar ég bað með alvöru, birtist bjart ljós fyrir mér, og framan á því ljósi stóð Jesús. Hann var kallandi nafnið mitt. Í mjúkri rödd kallaði Hann út, „Joo-Eun, Ég elska þig. Biddu án þess að stöðvast, biddu duglega, biddu með öllu þínu hjarta. Ekki stoppa.“ Ég skynjaði hlýju og ég var fær um að sjá Jesú greinilegra.

Ah, þá vissi ég afhverju Jesús sagði mér að reisa hendurnar mínar hærra. Ég var fær um að sjá Jesú skýrar. Ég sagði Honum, „Vá, ég get séð þig greinilegra, Drottinn. Ég elska það, Jesús. Þakka þér.“ Þegar ég kættist, flaug bakhlutinn af hárinu mínu eins og vindur væri að flytja það. Mér var að líða vel. Ég stoppaði að biðja um stund til að njóta fagnaðarins þegar illur andi birtist. Illi andinn hafði þrjú höfuð með horn á hlið hvers höfuðs. Illi andinn var svartari en myrkur. Illi andinn var með grímu, og vængir þess voru formaðir eins og á leðurblöku. Það gerði tilraun til að hræða mig megar það sló jörðina. Samt sem áður, hrópaði ég, „Þú ert engin áskorun fyrir mig. Í nafninu Jesús, farðu af stað frá mér.“ Eftir á, hélt ég áfram að biðja í tungum.

Lee, Haak-Sung: Þegar söfnuðurinn var biðjandi, fann ég eldingarfleyg slæa mig, og heilagur eldur fór í gegnum líkamann minn. Heilagi eldurinn mundi hita staðinn. Það mundi næstum verða óbærilegt ef ég hefði á einhver hlý för. Ég var vanur að vera í jakka og vesti. Núna klæðist ég stuttermabol í bænámótnu okkar.

Þegar ég fór djúpt inn í bænirnar mínar, byrjuðu illir andar að birtast einn í einu. Þá birtust þrír illir andar á sama tíma. Þeir höfðu allir einstaka eiginleika. Hvenær sem ég notaði nafn Drottins, flýðu illu andarnir. Þá birtist Drottinn Jesús mér og huggaði mig.

Lee, Yoo-Kyung: Þegar ég var biðjandi í tungum, birtist illur andi með löng augnhár fyrir framan mig. Það var grátandi. Illi andinn sárþændi mig um að hlusta á hvað það hafði að segja. „Það er mjög kalt. Mér er svo kalt. Er þar einhver leið sem þú getur látið mér vera hlýtt? Plís?“ Ég svaraði, „Þú skítugi illi andi. Í nafninu Jesús, farðu af stað frá mér.“ Þá birtist annar illur andi. Það hafði stór eyru eins og á asna með vængi eins og á leðurblöku. Það blakaði vængjunum sínum áframhaldandi. Augu illa andans voru að gúlpast út eins og á froski, og það hafði vígtennur eins og Drakúla. Líkami þess var hulinn með blóði. Það hafði langar, beittar, fingraneglar, og þar voru þrír fingur á hvorri hendi. Illi andinn reyndi að hræða mig með því að þrýsta nöglunum sínum að mér. Ég varð mjög óttaslegin og sagði, „Jesús, hjálpaðu mér.“ Þá hrópaði ég, „Þú illi andi, í nafninu Jesús, hverfðu.“

Fljótlega eftir, birtist annar illur andi. Það leit mjög ljótt út og það var mjög hræðandi. Gæsa húð byrjaði að birtast alls staðar á líkamanum mínum. Ég byrjaði að gráta. Jesús og englarnir Hans birtust, og illi andin flúði. Jesús huggaði mig þá með Sinni rödd.

HITTANDI DROTTINN ER ALLTAF GOTT OG FULLT TILHLÖKKUNAR

Drottinn var haldandi í hendina mína, og Hann talaði til mín í blíðri rödd, „Yoo-Kyung, ekki vera óttaslegin. Ég er alltaf með þér hvar sem þú ert; þess vegna, hafðu ekki áhyggjur.“ Hann hélt áfram, „Afhverju ertu grátandi? Ekki vera skelfd af illu öndunum. Ég mun vernda þig.“ Drottinn kreysti hendina mína og sagði að við ættum að fara til himna saman. Eftir um stund, dróst Jesús nær og faðmaði mig þéttilega. Ég var hugguð og leið mjög hlýtt í barminum Hans. Ég vildi vera með Jesú alltaf og að eilífu.

Jesús sagði fyrir mig að bíða og að Hann mundi snúa aftur stuttlega. Hann kom aftur með sætt lamb. Feldur þess var krullaður. Barnalambið kallaði út, „Baa.“ Feldur lamsins var mjög dúnmjúkur og fínn.

Hittandi Drottinn er alltaf undursamlegt. Ég er alltaf full tilhlökkunar. Jesús sagði, „Yoo-Kyung, núna verð ég að fara aftur.“ Ég svaraði, „Jesús, ég elska þig.“ Ég tjáði hjartað mitt til Hans. Jesús tjáði hjartað sitt till baka, „Já, ég elska þig líka.“ Þá tók Hann mig aftur til kirkjunnar.

HÚS JESÚ Á HIMNUM

Beak, Bong-Nyo: Á meðan ég var biðjandi ákaflega í tungum, kom Jesús til mín. Hann kallaði út til mín, „Bong-Nyo, viltu fara til himna með Mér?“ Spennt svaraði ég, „Já, Drottinn.“ Maður getur ekki mögulega tjáð sýnina á himnum með mannlegum orðum. Drottinn sagði mér, „Þú grést svo mikið þegar þú vitnaðir foreldrana þína kvalda í helju. Þess vegna, tek Ég þig til himna og hugga þig og þurrka burtu tárin þín. Ekki gráta neitt meir. Vertu af góðu hugrekki. Ég var mjög þakklát og hvött.“

UNDIRSTAÐAN AF GUÐI OG ÞRENNINGARINNAR

Þegar ég var biðjandi í tungum, byrjaði ég að heyra einhvað mikilfenglegt. Það var mjög hátt. Ég gat ekki komist að því hvaðan tónlistin var að koma frá. Skyndilega kom hinn Heilagi Andi til mín frá um það bil þar sem Drottinn Jesús var standandi. Þegar hinn Heilagi Andi birtist, stóð hann fyrir framan hástæi Föðurins. Tign Föðurins og dýrð var svo stórkostleg, að ég gat

ekki lyft hausnum mínum. Ég beygði mig fyrir framan Hann. Undirstaða Föðurins er ólýsanleg. Tign Hans er fram úr stórkostlegu. Ég gerði tilraun til að lyfta hausnum mínum til að sjá leiftursýn af Föðurnum, en hreina birtan af ljósinu kom í veg fyrir að ég sæi Hann.

Faðir Guð er ljós, og takmarkaðu hugur mundi ekki vera fær um að skilja eða ímynda sér Hans dýrð. Með því sögðu, virtist það að ímyndin af Guði líktist manns. Umfangið af Föður Guði virtist eins og Hann þakti hæðina og dýptina af himnum. Hástæið Hans virtist eins og það þekji endann á himnum frá austri til vesturs. Þar sýndist vera mótun skýja sveimandi yfir hásæti Föður Guðs. Lýsandi ljós bjartari en sólin dembdist niður.

Mér leið eins og rykkorni þegar ég stóð frammi fyrir Guði. Ég hugsaði með sjálfri mér að hinn Heilagi Andi er líkur skugga, leiðin sem skugginn fylgir persónu á daginn. Hinn Heilagi Andi leit alltaf óskýr og þokukenndur fyrir mér. Hann er hraðari en ljóshraðinn, birtast og hverfa undir skyndilega. Hann hefur rödd sem er mjög mjúk og blíð. Það var ekki mín ætlun að líta inn í augun Hans, en ég sá þau.

Það virtist sem eins og að hugsanirnar af Guðdóminum væru í samhljómi. Stuttlega eftir, sagði Drottinn, „Bong-Nyo, förum og heimsækjum hel.“ Hann hélt hendinni Sinni út til að leiða mig. Ég var mjög kvíðinn yfir því að fara aftur til heljar. Hugsunin um að sjáandi foreldrana mína hræddi mig mjög mikið. Ég streittist á móti og sagði, „Hel er mjög hræðandi. Nei, ég vil ekki fara.“ Drottinn svaraði, „Ekki hafa áhyggjur. Ég mun ekki taka þig til að sjá foreldrana þína.“ Hann sagði það blíðlega með brosi.

FLYKKJANDI SKORDÝR Í HELVÍTI

Drottinn og ég komum til heljar. Við vorum fyrir framan gríðarlegan klett, stærðina á fjalli. Kletturinn var hulinn með runnum af beittum þyrnum. Það var skari af eitruðum skordýrum og ormum. Ég vitnaði ótlejandi fólk. Það var ómögulegt fyrir mig að skilja til hlýtar eða nákvæma tölu. Fólkíð var bundið við klett með handleggina sína og lappir útbreidda. Í fyrstu, litu þau öll venjuleg. Þau litu út eins og venjulegar mannverur. Samt sem áður, hrakaði líkami þeirra þegar ormarnir og eitruð skordýr hámuðu í sig holdið þeirra þangað til bara útstlitin beinin voru eftir.

Ég hef aldrei vitnað þessa tegund af ormum og skordýrum. Sumir ormannna höfðu hvít hár á líkómum þeirra, eins og fiðrildislyrfa hefur. Augu skordýranna geisluðu eins og elding. Hryllilegu skordýrin voru skriðandi og í grundvallaratriðum huldu klettinn. Massi ormannna með hvít hár á líkómum þeirra létu klettinn líta út eins og hvítt fjall. Tala skordýranna og ormannna var óendanleg. Þeir mundu bíta inn í húð fólksins. Þegar fólkíð hreyfðist, mundu skordýrin miskunnarlaust rífa inní skinnið. Fólkíð með allri sinni áreynslu gerði tilraun til að vera kjurrt og hreyfast ekki, en þegar skordýrin skriðu upp líkama þeirra, voru áreynslur þeirra til einskis. Þegar fólkíð varð í meira uppnámi og hreyfingarnar á líkómum þeirra jukust, mundu ormarnir stinga inní holdið þeirra og bitin mundu troðast í gegn inní beinin þeirra.

Fólkið bölvaði og hrópaði út um leið og það barðist. Því meir sem þau börðust og streittust á móti, því meir gleyptu ormarnir í sig og veisluðu. Sálirnar gerðu aftur tilraun til að hreyfast ekki, en það hélt áfram að vera til einskis. Skordýrin rifu inn í holdin þeirra gleypanði í sig og tyggjandi niðurað beinunum þeirra. Fólkið var útslitnar beinagrindur. Það var ljót og hryllileg sjón. Ég vildi ekki vitna þetta blóðbað neitt lengur. Ég bað Drottinn, „Þetta er of mikið fyrir mig. Það er of ógeðslegt. Ég vil ekki sjá neitt meir. Mig langar að fara einhvert annað.“ Drottinn sagði, „Förum að heimsækja einn stað meir.“ Hann tók mig þá til annars staðar í helju.

Við komum inn í myrk göng, ég var harmþrungin af því að ég gat ekki séð í myrkrinu. Ég hélt í hendi Drottins mjög staðfastlega. Ég var mjög óttaslegin. Þegar við löbbuðum áfram, gusu litlir eldsglampar í loftinu. Þar var fólk klætt í hvítu. Þegar Drottinn og ég löbbuðum hjá, snérist hvítu klæðin þeirra svört.

Við komum inn í helli með svörtum dyrum. Drottinn opnaði dyrnar. Ég gat heyrt fólk öskra. Hávaðinn og öskurinn voru hryllilega há. Öskrin minntu mig á dýr sem voru ýlfrandi í nóttinni. Það hljómaði eins og hrópúlfa og refa. Þau hrópuðu út, „Oh! Það er ekki sanngjarnt. Ég er í kvölum.“ Hrópin þeirra urðu hærri. Það hljómaði eins og tígrisdýraöskur.

Mér varð bilt við og óttaslegin. Ég gat ekki farið neitt lengra. Þegar ég stóð framan á svörtu hurðinni, tók ég eftir púka standandi vörð. Púkinn talaði til mín, „Þú hefur komið alla þessa leið. Afhverju ferðu ekki inn lítið lengra? Farðu áfram, farðu inn í hellinn.“ Ég svaraði, „Þú ert púki. Þið púkar blekkja bara og afvegaleiðið fólk inn í sjúkleika og sársauka. Svo eftir að þið hafið afvegaleitt þau, missa þau von og enda upp með að fjara burt inn í myrkur. Ég mun ekki fara inn í hellinn.“ Ég leit til Jesú og sagði, „Jesús, ég er mjög óttaslegin. Plís láttu okkur fara frá hédan.“ Jesús sagði, „Ekki hafa áhyggjur.“ Drottinn veifaði hendinni Sinni, og púkinn varð ryk.

ÞÚKAKLÍKAN HAMLANDI LEIÐINA

OKKAR TIL KIRKJU DROTTINS

Jesús sagði, „Það er nóg; yfirgefum þennan stað.“ Jesús tók mig aftur til himna, og þegar við komum, skipaði Hann einum af englunum að fulgja mér aftur til Jarðar. Á leiðinni okkar til Jarðar elti forði af illum öndum okkur. Illu andarnir voru mjög ljótir og hræðilegir. Jafnvel þótt að englillinn sem fylgdi mér til baka flaug mjög hratt, voru illu andarnir bara eins hraðir. Einn leit út eins og dreki með vængi á bakinu sínu. Það var líka einn sem líktist snáki og annar með froskshöfuð. Sá síðasti hafði haus eins og manneskja, og hann var hlægjandi að mér um leið og hann var eltandi okkur. Þá sá ég höfuð manneskju illa andans klofna frá enninu niður til hökunnar. Þegar hausinn klofnaði, tók ég eftir andlitinu klofnandi í tvennt til að verða

munur. Varirnar voru rauðar, og það hafði tennur líkar hákarli. Munnurinn byrjaði að opna og loka stöðuglega.

Ég var óttaslegin, svo ég spurði engilinn, „Getum við faið einhvað hraðar?“ Illi andinn var nú þegar á undan okkur og hamlandi veginn okkar aftur til kirkju. Hinir illu andarnir sem voru fyrir aftan okkur náðu upp eins vel og byrjuðu að hamla veginn okkar. Þeir voru allir undirbúnir til að gera árás.

Á þeirri stundu, mundi ég undanfarandi ræðu frá pastornum. Ræðan fjallaði um stríðið í himnunum með englum og illum öndum. Á meðan englarnir fluttu bænir til Guðs hásetis, reyndu illu andarnir að hindra og koma í veg fyrir það.

Því næst sagði hann við mig: Óttast þú ekki, Daníel, því að frá því er þú fyrst hneigðir hug þinn til að öðlast skilning og þú lítirlættir þgi fyrir Guði þínum, eru orð þín heyrð, og ég er vegna orða þinna hingað kominn. En verndarengill Persaríkis stóð í móti mér tuttugu og einn dag, en sjá, Míkael, einn af fremstu verndarenglum, kom mér til hjálpar, og hann skildi ég eftir þar hjá Persakonungum.

-DANÍEL 10:12-13

Fyrsti illi andinn sem hamlaði leiðina okkar var sá með mannshöfuðið. Ég var mjög óttaslegin og bilt við þegar illi andinn opnaði munninn sinn. Engillinn hrópaði með áríðandi rödd, „Drottinn, plís komdu núna.“ Um leið og engillinn hrópaði, birtist Drottinn fyrir framan okkur. Með máttugri og kröftugri rödd ávitaði Hann illu andana: „Hvernig dyrfist þið að reyna að ráðast á barnið Mitt. Vertu farinn, núna!“ Á innan við sekúndu, hurfu illu andarnir.

KIRKJAN OKKAR OG SÖFNUÐURINN

SNÉRIST Í ELDBOLTA

Þegar ég koma aftur til kirkjunnar, byrjaði ég að biðja í tungum. Hinn Heilagi Andi fór snögglega í gegnum söfnuðinn með heilögum eldi. Veðrið vað mjög kalt. Það var snemma um morgun, og vindkælingin lét það finnast miklu kaldar.

Kirkju byggingin var mjög köld, og það var erfitt fyrir okkur að lyfta höndunum okkar í loftið til að biðja. Okkur fannst hendurnar okkar frosnar. Samt sem áður, þrátt fyrir ástandið, héldu við áfram að biðja. Þegar vð báðum, byrjuðum við að svitna og líkamshitastigið okkar reis. Við urðum að taka af okkar þykku jakka og kápur. Hinn Heilagi Andi smurði okkur áframhaldandi með heilögum eldi. Eldur hins Heilaga Anda flæddi áframhaldandi inn í hjartað á mér, hausinn, handlegginn, og restina af líkamanum mínum. Þegar við kláruðum bænámótið okkar, tókum við eftir því að klukkan var sjö um morguninn, og við höfðum verið Biðjandi í meira en fjórtán klukkutíma.

DAGUR 12 TÓLF

Þegar sterkur maður, alvopnaður, varðveitir hús sitt, þá er allt í friði, sem hann á, en ráðist annar honum sterkari á hann og sigri hann, tekur sá alvæpni hans, er hann treysti á, og skiptir herfanginu. Hver sem er ekki með mér, er á móti mér, og hver sem safnar ekki saman með mér, hann sundurdreifir.

-LÚKASARGUÐSPJALL 11:21-23

Pastor Kim, Yong-Doo: Fjórir ungu táningarnir, Joseph, Haak-Sung, Yoo-Kyung, og Joo-Eun, fóru í trúboð þrátt fyrir kalda veðrið. Joseph staðhæfði að hann boðaði fagnaðarerindið til Búddista munks. Hann sagði Búddista munkinum, „Trúðu á Jesús Krist, þá munt þú fara inn í himininn. Ef þú heldur áfram að lifa lífinu þínu sem Búddista munkur, munt þú fara til heljar.“ Eftir að Joseph hafði talað til munksins, hrópaði munkurinn hrokafyllislega, „Þú ert nemi í Kóreu. Veistu ekki þína eigin sögu? Kristni hefur bara verið stofnsett í Kóreu fyrir um eitt hundrað árum, en Buddatrú hefur verið í Kóreu um þúsundir ára. Ekki vanvirða forfeðurna.“ Samt sem áður, hélt Joseph áfram með sitt trúboð og prédikaði, „Trúðu á Jesú Krist. Hann er eina leiðin til himna. Plís trúðu á Jesú og vertu hólpinn.“ Þegar Joseph kláraði að prédika, svaraði munkurinn með reiðri rödd, „Hefur þú ekki neinn ótta eða virðingu? Farði og menntaðu sjálfan þig um sögu Kóreu og Buddatrú. Farðu og öðlastu hina réttu þekkingu og trú.“ Munkurinn labbaði burt í pirringi.

Joseh var smá þrjóskur og hélt áfram að fylgja og boða fagnaðarerindið til munksins. Jafnvel þótt munkurinn neitaði skilaboðum Joseph's, leið Joseph sigrandi með verkefnið sitt. Allir fjórir táningarnir snéru við, og hendur þeirra voru rauðar frá kuldanum. Unglingarnir staðhæfðu að þau höfðu boðað fagnaðarerindið í meira en fjóra tíma, en þau voru ekki ánægð með verkefnið sitt. Þau höfðu labbað til margra staða og boðað fagnaðarerindið í marköðum, spítölum, og viðskiptum. Þau héldu áfram að boða fagnaðarerindið alla daga.

DJÖFULLINN FALSAÐUR SEM

ENGILL DROTTINS OG JESÚS SJÁLFUR

Systir Beak, Bong-Nyo: Ég var biðjandi í tungum, og þrjátíu mínútum inni bæn sá ég fimm engla sljúgandi í áttina til mín. Ég ákvað að reyna englana til að ákvarða ef það væru englar og ekki illir andar. Ég hétli áfram að biðja í tungum þangað til þeir dróust nær mér. Þegar þeir

dróust nær, sá ég vingjarnlegt bros á andlitunum þeirra. Englarnir héldu áfram að brosa og mæta sem vinir á meðan ég hélt áfram í mínum duglegu bænum í tungum. Ég gerði ráð fyrir því að mín duglega bæn í tungum mundi staðfesta englana sem vini. Samt sem áður, á innan við stuttum tíma, snérust hvítu slopparnir svartir og engla vængirnir þeirra hurfu burt. Þegar þeir hreyfðust, mundu líkamar þeirra hlykkjast og snúast. Ég hélt áfram að biðja þróttlega í tungum, og þeir byrjuðu að falla ofan á kirkjugólfið. Hávaðinn frá fallinu þeirra var mjög þungur. Sannarlega, er andlega gjöfin að biðja í tungum kröftug og mikil.

Ég hafði ekki ímyndað mér hvernig bæn í tungum gæti verið svo sterk. Ég hugsaði með sjálfri mér, „Hvað get ég gert til að vera áhrifamikil fyrir konungsríki Guðs?“ Ég hafði bara verið kristin í tvo mánuði. Ég gerði tilraun til að stilla sjálfa mig, en illu andarnir héldu áfram að birtast fyrir framan mig. Þeir líktust skrímslum sem eru í sjónvarpsmyndunum. Það voru nokkrar viðbjóðslega útlítandi skepnur, allar hræðilegri en aðrir illu andarnir sem ég hafði séð áður.

Það skipti ekki máli hversu margir þar voru; ég kastaði þeim öllum út einum í einu í nafni Jesú Krists. Þeir flúðu allir. Þegar ég kastaði út illu öndunum, kom Jesús og sagði, „Bong-Nyo, ég er þinn Drottinn. Treystu Mér.“ Samt sem áður, var röddin Hans hrollvekjandi og hegðun Hans fáránleg. Drottinn hafði aldrei sagt við mig, „Ég er Drottinn.“ Hvenær sem Hann kemur til mín, kemur Jesús blíðlega og hljóðlega. Með Hans nærveru, verður hjartað mitt hlýtt og ég er í friði. Samt sem áður, var ég kvíðafull og óttafull þetta skipti. Enn fremur, fanns mér eins og hárin á höfðinu á mér höfðu byrjað að rísa. Ég hugsaði með sjálfri mér, „Oh, þetta hlýtur að vera illur andi falsandi sem Drottinn.“ Með öryggi, hrópaði ég, „Í nafninu Jesús, farðu af stað frá mér.“

Þegar ég skipaði illa andanum að flýja, umbreyttist andinn í forljótt dýr. Ég gat ekki sagt hvaða típu af dýri það hafði breyst í. Ég hafði aldrei séð þessa típu af dýri. Það hafði augu inn í augunum á sér og þau héldu áfram óendanlega. Dýrið hafði hendur formaðar eins og krókar. Það gerði tilraun til að gera árás og rispa með krókunum sínum. Þegar það þrýsti krókunum sínum að mér, varð ég óttaslegin og hrópaði í Jesú nafni nokrum sinnum. Það streittist á móti, en eftir nokkur hróp flúði það.

ILLI ANDINN DULBÚINN

SEM FALLEGUR KVENMAÐUR

Ég gat ekki hafa ímyndað mér næstu birtinguna af illum anda. Það var mjög aðlaðandi. Ég hugsaði með sjálfri mér, „Hvernig getur slíkur kvenmaður litið svona fallega út?“ Illi andinn var fallegri en nokkur kvenmaður í heiminum. Hún var mjög nýtískuleg og hápróuð. Hún var grönn og hafði fallega lögun. Kvenmaðurinn var í tveggja-parta viðskiptaklæðnaði. Hún labbaði eins og náttúrulegt módel og blíðlega nálgaðist mig. Hún beygði sig til að heilsa mér

og byrjaði að tala. Hún sagði, „Hversu lengi hefur þú verið að mæta í Kirkju Drottins?“ Ég hunsaði spurninguna og hélt áfram að biðja í tungum. Þegar ég bað, kraup illi andinn niður næst mér.

Jafnvel þótt hún virtist vera glæsileg og undurfögur, hafði líkaminn minn gæsaþúðina. Um leið og það hallaði sér yfir til mín klofnaði andlit þess í tvennt frá enninu niður til hökunnar. Fallega andlitið snérist í hryllilega martröð. Varirnar hennar klofnuðu eins vel og efri vörin byrjaði að rúlla fram og aftur á meðan munnurinn opnaðist og lokaðist. Ég var hissa á því hvernig illi andinn var enn fær um að tala jafnvel þótt munnur þess væri allur tættur upp.

Illi andinn hrópaði, „Farðu áfram og haltu áfram að biðja. Það mun ekki vera auðvelt. Ég mun ekki draga mig burt.“ Inní klofna andlitinu voru gífurlegar tennur. Tennurnar voru beittar eins og sög og topp og botn tönnin uppfylltu hvora aðra. Þær litu út eins og þær sem ég hafði tekið eftir í fyrradag. Truflunin var ekki að fara að koma í veg fyrir að ég mundi biðja. Samt sem áður, mundi illi andinn ekki dragast burt. Ég fattaði að Drottinn hafði komið, og Hann byrjaði þá að tala, „Bong-Nyo, ekki stoppa að biðja. Biddu ákaflega. Ég mun ávíta og hindra illa andann.“ Ég bað þess vegna með meiri alvöru. Þá allt í einu, flaug illi andinn upp í loftið og umbreyttist aftur í fallega dömu. Þetta skipti var það verandi í fallegum brúðarkjól með fallega skó hannað með blómamunstri. Það leit glæsilega út. Kvenmaðurinn flaug niður til mín, blikkandi sínum stóru kringlóttu augum.

Drottinn hvíslaði inní eyrað á mér og sagði, „Haltu áfram að biða og taktu eftir hvernig fallegi kvenmaðurinn mun umbreytast aftur í ljótan anda.“ Ég hélt áfram að biðja ákaflega eins og Drottinn skipaði.

GLEÐILEG RÆÐA PASTORSINS

Ræður pastorsins eru mjög skemmtilega og ánægjulegar. Jafnvel þótt prédikunin fór áfram inn í næsta morguninn, fannst okkur eins og hún væri ekki nógu löng. Prédikun pastorsins var kröftur, sterk, og ánægjuleg. Pastorinn staðhæfði, „Oh, það er að verða mjögg hlýtt.“ Pastorinn sagði þetta á meðan han hélt áfram að hoppa upp og niður. Enn fremur, var pastorinn að prédika með húmor.

Pastorinn er mjög hæfileikaríkur þegar það kemur að því að líkja eftir eða herma eftir einhverjum. Pastorinn hélt áfram að gera lítið úr sjálfum sér með því að segja, „Ég hef misst allt hárið mitt sökum þurrks; jafnvel illgresi gæti ekki vaxið á höfðinu mínu. Höfuðið á mér er rekandi út og ekki mjög aðlaðandi. Hvað á ég að gera?“ Pastorinn gerði tjáningu af grátandi andliti. Vegna fyndnu merkjum pastor's, vorum við öll hlægjandi út hátt og fallandi frá sætunum okkar.

Þar sem pastorinn var ekki andlega vaknaður, gat hann ekki tekið eftir hvað var að gerast. Pastorinn varð mjög hamingjusamur og hegðaði sér eins og lítill krakki. Heillandi, hló hann,

„Hee hee hee, Drottinn minn, plís klappaðu höfðinu mínu eins oft og þér líkar svo að ég mætti ekki verða sköllóttur maður.“ Þegar pastorinn hélt áfram að prédika, var hann hlaupandi frá einni hlið til annarrar þvert yfir altarið.

Þegar ræðunni lauk, gátum við byrjað bæna mótið okkar. Á meðan þessi nótt var, í minni bæn, kom Drottinn til mín og sagði, „Bong-Nyo, förum til himna.“ Hann hélt í hendurnar mínar og við komum í himininn. Jafnvel þótt Jesús sé á himnum, er Hann hvíldarlaus fyrir hólþnar og óhólþnar sálir. Allt sem ég get til að þóknast Honum er að vera hlýðin með því að mæta í kirkju, tilbiðja ástríðufullt, og biðja óstöðvandi.

JÖRÐIN AÐ SNÚAST Í KRINGUM OG HRINGSNÚANDI, FJÓRAR

ÁRSTÍÐIRNAR, OG BREYTINGARNAR Í VEÐRI

Þegar ég stóð fyrir framan hásæti Föðurins með Drottni, gat ég séð ljósið sem var svo geislandi. Jesús útskýrði nákvæmlega fyrir mér ferlinu af hvernig Faðir Guð starfrækir dag og nótt og hvernig Jörðin hringsnýst (Genesis 1:16-18). Drottinn bað mig að taka eftir vandlegra. Ég hafði margar spurningar og efafullan huga, en ég var forvitin um hvað ég hafði séð þar sem þekkingin mín og hugur var takmarkaður.

Drottinn gaf mér stutta og einfalda útskýringu á Þrenningunni. „Bong-Nyo, hlustaðu vandlega. Fólk á Jörðinni getur ekki skilið hærri vegi Guðs. Það hefur takmarkaða getu. Þegar hinir heilögu deyja á Jörðinni og koma til himna mun þeim vera gefið rúmtakið til að skilja fyllilega. Samt sem áður, er það erfitt fyrir Mig að útskýra svo að þú munir fullkomlega skilja. Hlustaðu bara vandlega á hvað Ég er að skýra frá fyrir þér.“

Jesús hélt áfram að útskýra, „Þegar Faðirinn opnar og lokar augunum Sínum, skín gríðarlegt geislandi ljós niður á Jörðina til að fyrirskipa árstíðunum af kulda og hita. Guð er að starfrækja allt af því (Sálmur 74:17). Enn fremur, planar Faðirinn alla hluti innan Hans vilja, og áður en Hann gerir ákvörðun, er það vel út-hugsað. Það var Faðirinn sem sendi Son Sinn, Jesú, til Jarðarinnar og varð hold, fyrir Jesú að þjást og vera krossfestur á krossinum til að bjarga mannkyninu. Þess vegna, fyrir hvern sem vill koma til Föðurins, útvegar Sonurinn dyr. Hinn Heilagi Andi er Guðs Andi. Hann er alltaf með okkur.“

Þegar Jesús var útskýrandi, birtist hinn Heilagi Andi og stóð fyrir framan mig. Ég var hafandi samræður við hinn Heilaga Anda þegar Jesús sagði, „Förum að heimsækja helju einu sinni meir.“ Eins fljótt og Hann hélt í hendina mína, vorum við nú þegar í myrkrinu af hel.

SYNDARARNIR Í RAUÐA LJÓSA

UMDÆMINU FRAMMI FYRIR HROTTASKAP

Drottinn hafði fært mig til heljar, en þá fór Hann. Án Jesú, var ég ein í helju. Allt í einu, kom ótti yfir mig, og ég byrjaði að skjálfa. Mér leið órólega. Það skipti ekki máli hvort ég væri í helvíti eða ekki. Án Drottins Jesú, mundi mér líða órólega hvar sem er. Þegar ég labbaði áfram í ótta, birtist gífurlegt grá-litað fjall inni augsýninni minni. Þar voru engin tré á fjallinu. Fjalið virtist vera einhverri fjarðlægd í burtu. Ég sá pör af steinum eða hvað virtist vera krukkur á fjallinu. Þar voru óteljandi pör steina á fjallinu.

Forvitnin mín dró mig nær fjallinu. Þegar ég steig nær, tók ég eftir að það var ekki pör af steinum eða krukum, heldur fólk. Líkaminn þeirra var hulinn litlum hvítum pöddum. Pöddurnar litu út eins og sá pöddur. Jafnvel þótt hvítu pöddurnar voru á líkómum þeirra, gerði fólk ekki fyrirhöfn til að fjarlægja þær. Þá byrjuðu fleirri af hvíti pöddunum að kifra á líkamana þeirra og byrjuðu að troðast inn í skinnið þeirra, nasirnar, munninn, og eyrun. Þegar pöddurnar tróðust inni líkama fólksins, snérist fólk í ljóta lögun og þau urðu öll beinagrindur. Skríttinn hlutur sem ég tók eftir var að pöddurnar fóru ekki inni augu fólksins. Þegar ég dróst nær til að taka eftir, tók ég eftir fólkinu í ósegjanlegum sársauka.

Ég spurði Jesú, „Drottinn, afhverju er þetta fólk í slíkri hrottalegri pyndingu?“ Jesús sagði, „Kvenmennirnir á þessum stað eru þær sem seldu líkamana sína. Menirnir eru þeir sem drýgðu hór með þessum kvenmönnum. Líttu nálæglega einu sinni meir,“ sagði Hann. Ég leit nær og sá að hendurnar þeirra voru bundnar (Opinberunarbókin 22:15).

Það var of heitt. Ég var í angist. Ég gat ekki þolað það neitt meir. Það var svo heitt að ég varð að loftkæla sjálfa mig. Samt sem áður, þegar ég loftkældi, var ég að eldsneyta minn eigin eld. Mér var þá þrýst fyrir framan háseti Föðurins. Ég sá Þríeina Guðinn safnast á einum stað. Farðirinn staðhæfði, „Manns líkaminn er takmarkaður og veikburða. Við getum ekki yfirhlaðið hann með of miklum eldi.“ Þess vegna, snerti Jesús mig, og ég fann hitastigið á líkamanum mínum kólna niður. Háa hitastigið gaf mér hausverk, en snerting Drottins linaði snögglega kvölinu.

ÓTELJANDI VITJANIR FRA DJÖFLINUM

Lee, Haak-Sung: Þegar ég var ástríðufullt biðjandi í tungum, byrtist gríðarstór dreki. Joseph var biðjandi næst mér. Drekin var óttalegur og ljótur. Drekin hafði þrjú höfuð, með mið höfuðið verandi stærra en hin tvö. Líkami dregans var mjög stór, og það byrjaði að labba nær til mín. Þá byrjaði það að þrýsta klónum sínum.

Illi andinn sem ég sá fáeinum dögum fyrr birtist aftur. Drekin dró athyglina mína, og ég varð mjög óttasleginn. Ég hrópaði, „Í nafninu Jesús, farðu,“ og illi andinn fór.

Eftir að ég hafði kastað illa andanum út, birtist Drottinn Jesús og kallaði til mín, „Haak-Sung, Ég elska þig. Trúin þín hefur vaxið mikið.“ Jesús snéri þá aftur til himna.

Illu andarnir byrjuðu þá að birtast undanlætislaust. Ég byrjaði að biðja í tungum með öllum mínum styrk. Annar dreki birtist, en þessi var ekki sá sami og hinir. Þessi dreki hafði þrjú höfuð eins vel, en tvö minni höfuðin höfðu form af snáki. Illur andi með vængi af leðurblöku flaug yfir. Ég var mjög óttasleginn. Ég kallaði áriðandi á nafn Drottins fyrir aðstoð. „Jesús, plís komdu og hjálpaðu mér,“ hrópaði ég. Jesús birtist, haldandi á lambi. Drottinn staðhæfði, „Hvernig dirfist þið að koma hingað og færa óreiðu. Farið núna.“ Um leið og Drottinn skipaði, flúðu illu andarnir. Drottinn vakti yfir okkur og við héldum áfram í bæn.

Drottinn dróst nær mér og sagði, „Haak-Sung, þú og hinir unglíngarnir fóru allir út að boða fagnaðarerindið þrátt fyrir kalda veðrið. Ég er vel ánægður. Reyndar, er hjartað mitt vel ánægt af því að öll fjögur ykkar boðuðu fagnaðarerindið ástríðufullt og ákaflega.“ Hann var að hrósa fyrirhöfnum okkar.

Kim, Joo-Eun: Á meðan ég var biðjandi, sá ég í minni sýn djöfulinn komandi í áttina til mín frá horninu af bænaherberginu. Það var komandi frá minni hægri hlið. Djöfullinn hafði heilan líkama, en ég gat bara greint andlits eiginleikana. Það sem var skærast voru hálfmána-laga augun þess. Ég kastaði því út í nafninu Jesús. Um leið og það fór, birtist risastór dreki. Drekin hafði beittar klær með fjölmörg höfuð tengd við líkamann. Það hlýtur að hafa verið í minnsta tvö hundruð höfuð. Öll höfuðin mundu opna munninn sinn á sama tíma. Þegar þau opnuðu munninn sinn, sá ég beittar, ógvekjandi tennur. Þær litu glorsoltnar nog tilbúnar að gleypa mig í sig.

Innan við þeirrar stundar, heyrði ég gospel lag „Skíra með Hinum Helaga Anda.“ Lagið var frá rafmagnspíanóinu. Rafmagnspíanóið var spilandi frá sínu áðuruppteknu forriti. Þegar lagið spilaðist, dansaði ég með taktinum og hrópaði, „Þú skítugi og ljóti Satan. Í nafninu Jesús, farðu frá mér.“ Þegar ég kláraði að hrópa, fró drekin. Samt sem áður, tók annar illur andi hans stað. Þessi leit mjög fyndið út, og hann lét mig hlægja móðursýkislega. Illi andinn hafði hafði lítinn líkama með gífurlegan haus. Það var í meginatriðum bólu-haus. Stóri hausinn innihélt margar mismunandi-stærðir augna. Augun voru röðuð á síkksakk hátt. Illi andinn átti vængi eins og á erni lagðir saman á móti líkamanum sínum. Þegar það gekk, riðaði það skemmtilega. Ég hrópaði í nafninu Jesús; samt sem áður, fór það ekki. Ég hrópaði skipunina einu sinni meir. Eftir þriðju skipunina í Jesú nafni, fór það.

Ég hélt áfram að biðja í tungum. Eftir að einhver tími hafði liðið, birtist Drottinn Jesús og talaði, „Joo-Eun, Ég elska þig.“ Hann talaði með mjúkri og blíðri rödd. Eftir að ég heyrði orð Jesú, hafði hjartað mitt yndi af. Ég svaraði, „Jesús, ég elska þig mjög mikið.“ Ég sagði það aftur, og ég notaði hendurnar mínar til að forma hjarta til að tjá ástina mína. Jesús, til baka, formaði Sígar hendur í form af hjarta. Með hlátri sagði Hann, „Ég elska þig, líka.“ Ég spurði, „Jesús, getur þú verið hér með mér? Plís ekki fara. Ef þú yfirgefur mig, munu illu andarnir snúa aftur.“ Drottinn féllst á vera með mér.

Þegar tíminn leið, urðu bænirnar mínar í tungum ákafar. Drottinn yfirgaf á meðan ég hélt áfram að biðja. Þegar ég var biðjandi, heyrði ég truflandi hljóð. Hópur af illum öndum hafði birst. Ég hafði aldrei séð þessa típu af anda áður. Þeir höfðu ekki líkama; þeir voru allir formaðir eins og augu. Þar voru mismunandi-stærð augna. Sum voru kringlótt augu, sum voru í formi þríhyrnings, sum voru hallandi augu, og svo framvegis. Jafnvel þótt þau hefðu ekki munna, byrðuðu þau öll að tala.

Þegar þau stóðu fyrir framan mig, hrópuðu þau öll, „Ekki biðja! Við erum að fara að trufla þig.“ Þau endurtóku sömu staðhæfinguna aftur og aftur. Ég varð óttaslegin, og mér leið óþægilega með nærveruna þeirra. Þess vegna, hrópaði ég, „Í nafninu Jesús, farið frá mér.“ Þau voru ennþá viðstödd, og þau byrjuðu að gera stórskritinn hávaða. Innan þeirrar stundar, snéri Drottinn aftur og sagði, „Joo-Eun, ekki líta eða hlusta á neitt nema frá Mér.“ Þegar Drottinn talaði til mín, haldi Hann eyrun mín með Sínum höndum. Hann sahði, „Joo-Eun, þú getur talað við Mig.“ Illu andarnir tvístruðust við nærveru Drottins, og þeir fóru fljótlega.

Lee, Yoo-Kyung: Á meðan ég var biðjandi í tungum, birtist illur andi með fáránlegan hárstíl. Illi andinn hafði engann líkama; það var bara haus með hári í miðjunni. Það var ekkert hár á hliðinni á hausnum, og hárið í miðjunni var bundið saman með strengjum gerðum í tagl. Hausinn talaði, „Langar þig að dansa við mig?“ Ég svaraði, „Nei, þú skítugi illi andi. Í nafninu Jesús, farðu frá mér.“ Það fór. Eftir að einhver tími hafði liðið, birtist annar illur andi með sína tvo handleggji skorna af, og dansaði í áttina til mín. Handleggirnir voru aðskildir frá öxlunum og blóð var blæðandi óhóflega.

Tveir aflimuðu handleggirnir hreyfðust frá hlið til hliðar, dansandi í loftinu. Það var hlægileg sjón. Ég hrópaði, „Farið í nafninu Jesús,“ og tveir handleggirnir fóru.

Ég hélt áfram að biðja ákaflega, og Drottinn birtist. „Yoo-Kyung, langar þig að heimsækja himininn?“ spurði Drottinn. Með spenningi, svaraði ég, „Já Drottinn.“

SYNDANDI Í HAFI HIMINSINS

Vetrarbrautin er sannarlega undursamleg og falleg. Og eins og venjulega, himininn í himnaríki er undralegur. Sjónin er ótjáanleg. Þegar við komum til himna, tók Drottinn mig á mjög háan stað. Þegar Drottinn og ég hlóum, starði engill sem var standandi næst Drottni á andlitið mitt. Ég spurði engilinn afhverju hann var starandi á mig á slíkan hátt. Engillinn svaraði, „Ég vildi bara fá að líta nær á þig.“ Við enduðum bæði upp hlægjandi.

Jesús sagði mér, „Þrátt fyrir kalda veðrir, hefur þú trúfastlega boðað fagnaðarerindið. Ég mun gefa þér mikil laun.“ Ég svaraði, „Ég gerði ekki neitt verðugt til að fá laun.“ En Jesús sagði, „Nei, þú hefur gert stórkostlegt verk.“ Ég hrakti, „Nei, Drottinn, boðandi fagnaðarerindið er mitt verk. Ég á ekki skilið laun fyrir það sem ég er kölluð til að gera.“ Drottinn var hrifinn af viðbragðinu mínu og sagði, „Allt í lagi, þakka þér, Yoo-Kyung. Veðrið er

mjög kalt. Vertu viss um að þú verðir í einhverju hlýju þegar þú ferð út að boða fagnaðareriðið.“ Með spenningi, svaraði ég, „Amen.“

Drottinn byrjaði að hreyfa hendurnar mínar í hringlaga hreyfingar. Ég sagði Drottni að ég væri að fara að svima, og Drottinn hló gleðilega. Ég byrjaði að hlægja gleðilega líka. Drottinn leiddi mig þá að hafi himinsins. Ég hoppaði af gleði og hrópaði, „Vá, er þar haf á himnum, eins og á Jörðu. Það er tært eins og kristall og víðáttumikið. Drottinn, ég get séð í gegnum vötnin.“

Með brosi á andlitinu Sínu, talaði Drottinn, „Já, þetta er fræga kristal-tæra hafið. Þú hefur aldrey séð haf þetta kristal-tært áður.“ Drottinn hélt í hendina mína og leiddi veginn. Ég hrópaði, „Drottinn, ég er mjög hrædd við vatn. Ég held ekki að ég geti farið inn.“ Þegar ég streittist á móti huggaði Drottinn mig, hélt í hendina mína, og leiddi mig inn í vatnið.

Með huggandi orðum, sagði Drottinn, „Yoo-Kyung, hafðu ekki áhyggjur af neinu. Haltu bara í hendurnar Mínar á meðan við syndum.“ Þá byrjuðum Drottinn og ég að synda. Í fyrstu, leið mér vandræðanlega og hrædd; samt sem áður, þegar við héldum áfram að synda, varð það gaman. Ég var syndandi. Ég var njótandi mín, buslandi og syndandi, þegar að lamb labbaði þvert yfir ströndina. Skyndilega, var Drottinn á ströndinni klappandi lambinu.

Jesús veifaði og sagði, „Yoo-Kyung, komdu hingað og klappaðu lambinu.“ Ég synti til strandarinnar og nálgast lambið. Þegar ég klappaði lambinu, tók ég eftir hvernig feldurinn var svo mjúkur og dúnkenndur. Hann var mjög sléttur. Ég tók upp lambið og umfaðmaði það, en ég held það leið óþægilega með mér þar sem það byrjaði að gráta þegar ég hélt því. Drottinn Jesús hallaði sér yfir og sagði, „Yoo-Kyung, það er nóg fyrir í dag. Komum aftur á öðrum tíma.“ Ég leit upp og sagði, „Drottinn, ég elska þig,“ og Drottinn svaraði mér, „Já, Ég veit.“ Drottinn fylgdi mér aftur til kirkjunnar á Jörðu.

DAGUR 13 ÞRETTÁN

Þegar Jesús kom í byggðir Sesareu Filippí, spurði hann lærisveina sína: „Hvern segja menn Mannssoninn vera?“ Þeir svöruðu: „Sumir Jóhannes skírara, aðrir Elía og enn aðrir Jeremía eða einn af spámönnunum.“ Hann spyr: „En þér, hvern segið þér mig vera?“ Símon Pétur svarar: „Þú ert Kristur, sonur hins lifanda Guðs.“ Þá segir Jesús við hann: „Sæll ert þú, Símon Jónasson! Hold og blóð hefur ekki opinberað þér þetta, heldur faðir minn á himnum. Og ég segi þér: Þú ert Pétur, kletturinn, og á þessum kletti mun ég byggja kirkju mína, og máttur heljar mun ekki á henni sigrast. Ég mun fá þér lykla himnaríkis, og hvað sem þú bindur á jörðu, mun bundið á himnum, og hvað sem þú leysir á jörðu, mun leyst á himnum.“

-MATTEUSARGUÐSPJALL 16:13-19

Kim, Joo-Eun: Í dag á meðan ræðan var, gerði pastorinn beiðni til safnaðarins um að einbeita huga okkar og hugsanir þegar við bæðum. Pastorinn gerði jafnvel athugasemd til Meenu, sem var bara fimm ára gömul, „Meena, þegar þú biður í dag, ekki opna augun þín. Lyftu höndunum þínum hátt og biddu í tungum, þar sem við munum biðja í lengdan tíma.“ Meena brást við, „Amen.“

Ræðan sýndist ástríðufyllri en hvern annan dag. Jafnvel þótt við vorum þreytt, reyndi pastorinn að halda okkur vakandi með því að grínast fyrir okkur. Systir Beak, Bond-Nyo vitnaði atburðina rétt eins og ég hafði.

ALLT-ÚT ÁRAS

AF ILLU ÖNDUNUM

Á meðan bænátíminn var, var allur söfnuðurinn biðjandi í tungum innilega. Þegar við báðum, birtist illi andinn formaður eins og mánabogi mér aftur. Rétt eins og áður, hafði illi andinn ekki líkama heldur kom í formi mánaboga. Mánaboga-lagaði andinn hafði eitt auga formað eins og mánabogi og hitt augað hafði lokið á sér snúið við og rúllað aftur. Jafnvel þótt það hafði engann líkama, labbaði það um. Í fyrstu hafði illi andinn engann munn, en það var fært um að rífa munn fyrir sjálfst sig. Með sinn nýlega formaða munn, ógnaði það mér með ógnvekjandi hljóði. Með öryggi, ávítaði ég það nokkrum sinnum í nafninu Jesús, segjandi, „Þú skítugi illi andi. Farðu.“ Það hvarf.

Þegar ég var biðjandi, var ég flutt til myrks staðar. Um leið, vissi ég að ég var í helju. Staðurinn var myrkur. Ég gat skynjað að þar var stór skepna að hreyfast um. Á innan við stuttum tíma, byrjaði ég óljóst að sjá aðrar skepnur inni miðjunni hjá mér. Ég tók eftir mörgum illum öndum. Þeir voru að safnast saman í kringum stóru skepnuna. Staðurinn var neyttur með eldi. Eldurinn geistist um leið og logarnirrisu allt í kring. Svæðið var mjög stórt, og ég gat séð áherslu á rauðleika frá litunum af eldunum. Stóra skepnan sýndist vera í uppnámi og ergileg. Það öskraði og gekk í allar áttir, á meðan það virtist ruglað og hvíldarlaust.

Stóra skepnan varð skærari. Það leit út eins og beinagrind með löngu, hvítu hári sem kom niður að öxlunum. Stóra skepnan virtist vera leiðtogi hinna illra andanna. Hinir illu andarnir voru óteljandi í tölu. Þeir voru bíðandi eftir skipunum frá stóru skepnunni, sem mundi skipa þeirra árás. Eftir skipunina, flugu óteljandi illu andarnir í loftið og birtust í kirkjunni okkar. Hraðinn þeirra var tafarlaus; mér fannst það eins og minna en sekúnda.

Allir illu andarnir réðust á söfnuðinn og þar með Meena, hin fimm ára gamla. Þegar Meena hrópaði stranglega í tungum, „Babaya,“ féll illur andi næst henni aftur. Árásin var öll í einu, og það hafði áhrif á þau okkar sem vorum biðjandi í tungum. Illu andarnir féllu einn af öðrum.

PASTOR KIM ER ANDLEGA BRENNANDI-

DJÖFULLINN DIRFIST EKKI AÐ KOMA Í KRINGUM HANN

Púkinn hrópaði skipun, „Hlustiði, allir ykkar. Ráðist á Pastor Kim. Ef forystan fellur, fellur restin léttilega. Fávitarnir ykkar, eftir hverju eru þið að bíða? Ráðist á Pastor Kim með fullu afli,“ sagði það. Skyndilega, birtist stórt magn af illum öndum frá utan og innan kirkjunnar og réðst á Pastor Kim. En það sem gerðist næst var mjög óvænt-margir af illu öndunum sem gerði árás féllu þar sem þeir stóðu. Illu andarnir voru slasaðir og sigraðir. Þeir voru allir hræddir af því sem hafði gerst svo skyndilega.

Ég var mjög hissa á því sem hafði gerst, og ég leit furðandi á pastorinn. Einu sinni enn, gerði illa heraflið tilraun til að gera árás, en þeir voru sigraðir í öllum áttum. Árásirnar héldu áfram, en afleiðingarnar enduðu upp með það sama. Þeir gátu ekki snert pastorinn.

Á undan þessu atviki, hélt ég að fótsporin sem ég heyrði voru pastor's, labbandi frá hlið til hliðar á latarinu. En ég fann út seinna að það var hljóð illra andanna fallandi á jörðina þegar þeir gerðu tilraun til að ráðast á pastorinn. Þegar illu andarnir föttuðu að árásirnar þeirra voru gagnslausar, urðu þeir allir hræddir og forðuðust hann. Þeir sveimuðu bara í kringum hann og mundu ekki dirfast að koma nær pastornum.

Þegar ég var biðjandi í tungum, leit ég á pastorinn. Hann var ekki meðvitaður um hvað hafði gerst. Hann var innilega biðjandi í tungum á hnjúnum sínum og reisandi hendurnar sínar hátt. Ég hafði þráð svo að fá bænir af eldi. Þegar illu andarnir sveimuðu í kringum pastorinn, bað hann í tungum með eldingar rödd. Þá flugu hræddu illu andarnir í áttina að veggnum og brotnuðu í hluta. Þeir hrópuðu allir út í skelfingu. Þegar ég sá illu andana flýja, leið mér eins og í sigurfögnuði og hló sigursælslega.

Þá sá ég djöfulinn hrópa í reiði, „Pastor Kim, ekki biðja. Heldur þú að við munum láta þig sleppa svona? Ég mun drepa þig, ég sver það.“ Þá gnísti það tönnunum sínum. Þá hrópaði það einu sinni aftur, þetta skipti á púkana sína, „Þið fávitar. Með öllum ykkar styrk gátuð þið ekki einu sinni höndlað einn pastor? Flýtið ykkur og gerið árás!“

Þá hrópaði djöfullinn, „Oh, pastorinn er svo mikill höfuðverkur. Ahh, ég held ég sé að verða geðveikur. Látið bara Pastor Kim einan og ráðumst á söfnuðinn. Flýtið ykkur.“ Öflin byrjuðu að ráðast á söfnuðinn, en þegar þeir réðust á söfnuðinn, réðust þeir ekki á þá með fullum styrk. Þeir réðust með einum til þremur illum öndum á hverja persónu, ekki með fullu afli.

SÖFNUÐURINN ER ÚTBÚINN

MEÐ SKYLDI BÆNARINNAR

Illu andarnir dreyfðust út í allar áttir og þetta skipti ákváðu að ráðast á allar persónur í söfnuðinum. Þar voru allar tegundir illra anda, og þeir komu allir í mismunandi formum og lögum. Út af þeirra mikla fjölda, er það ómögulegt að lýsa þeim öllum. Samt sem áður, sama hversu grimmilega þeir þeir gerðu árás, mistókust illu andarnir að ná árangri. Bæn safnaðarins í tungum skaffaði styrk og kraft til að hrekja brott illu andana. Þegar þeir gerðu árás, féllu þeir líka aftur. Þegar nóttin hélt áfram, urðu bænir safnaðarins ákafari og kröftugri.

Konungurinn af illu öndunum hrópaði, „Fólk af Kirkju Drottins, stoppið að biðja. Afhverju haldið þið áfram að biðja? Illir andar, hvað eruð þið að gera? Getur ekki einn ykkar stoppað þau?“ Undirþjóna illu andarnir hlupu um í ringulreið. Það skipti ekki máli hversu marga konungurinn af illu öndunum senti. Bæinarnar af hugrakka söfnuðinum sigraði þá alla.

Hin fimm ára-gamla Meena bað í fjóra tíma þann dag, stanslaus. Ég var líka biðjandi í tungum ákaflega. Í bænum mínum, birtist illur andi með langan hvítan kjól frammi fyrir mér. Illi andinn hafði langt, svart hár með löngum beittum nöglum. Það hljót í áttina til mín og þegar það hljóp reisti illi andinn hendina sína í tilraun til að þrýsta löngu, beittu nöglunum sínum í mig. Ég var mjög skelfd og hrædd af hljóðinu og verknaði illa andans. Það færðist snögglega í áttina til mín, en það gat ekki ráðist á mig. Ég var mjög óttaslegin um leið og það sveimaði í kringum mig. Þá öskraði ég út hátt.

Skyndilega nálgast illur andi mig í formi beinagrindar. Yfirborð hauskúpunnar sýndi fjölmörg kýli og lýti, eins og persóna með holdsveiki. Illi andinn rykkti hauskúpinni. Ég varð skelkuð og hrópaði um Jesús, „Drottinn Jesús, plís hjálpaðu mér.“ En Jesús brást ekki við. Ég hrópaði einu sinni meir með öllum mínum styrk, „Skítugi, fyrirlitlegi andi. Í nafni Jesú Krists, farðu frá mér núna.“ Þegar ég hrópaði, glömrðu illu andarnir tönnunum sínum staðhæfandi, „Stoppaðu að biðja. Ég mun ónáða þig og trufla þig svo að þú getir ekki beðið. Ég mun bölvu þér með sjúleika. Ha ha ha ha,“ hlóu þeir illkvitnislega.

Ég svaraði, „Hvað? Þú fyrirlitlegi andi.“ Mér leið óglatt. Andinn í langa, hvíta kjólnum og beinagrindina með hlægilegu hauskúpinni var ennþá að hrjá mig. Andinn í langa, hvíta kjólnum hreyfðist um snögglega í loftinu. Beinagrindin hélt áfram að rykkjast til mín. Ég skipaði einu sinni meir, „Í nafninu Jesús, farðu frá mér núna.“ Báðir illu andarnir byrjuðu að hreyfast í áttina til Systur Yoo-Kyung. Þegar þeir hreyfðust í áttina til hennar, gat ég heyrt bænirnar hennar verða hærri.

Illi andinn snérist í áttina til Meenu. Ég gat ekki vitað ef Meena gæti andlega séð illu andana eða ekki. Samt sem áður, tók ég eftir bænum hennar í tungum verða ákafari, og hún hrópaði í tungum, „Babaya.“ Illu andarnir hurfu.

Ég náði minni einblínni aftur og einbeitingu og hélt áfram að biðja. Án neinnar hvíldar, dinglaði annar illur andi í formi afhöfðaðar persónu nálægt kirkjuloftinu. Það leit beint á mig. Ég kastaði því út í nafninu Jesús.

MARGAR LÍKKISTUR Í HELVÍTI

ERU Fylltar með PASTORUM

Þegar ég hélt áfram að biðja í tungum, birtist sýn heljar skyndilega frammi fyrir augunum á mér. Ég sá djöfulinn stinga löngu, beittu vopni inni réttthyrningslaga box. Með sóðalegu máli, hrópaði það, „Heldur þú að þú sért pastor? Hvers konar lífi lifðir þú? Ég er ofsaglaður að þú ert hér með mér.“ Illi andinn hélt áfram að stinga réttthyrningslaga boxin um leið og það bölvaði. Há, sársaukafull öskur síuðust í gegn frá boxunum. Þá sá ég blóð gusast og flæða út frá boxunum.

Ég grét í einhverja tíma þegar ég vitnaði þessa sjón. Ég kallaði til Drottins mörgum sinnum, „Drottinn, hvar ert þú? Ég er svo óttaslegin.“ Eftir einhvern tíma, birtis Drottinn næst mér og hélt í hendina mína. Jesús talaði til mín, „Joo-Eun, taktu eftir sviðmyndinni fyrir framan þig mjög vandlega.“ Ég leit nálæglega á réttthyrningslaga boxin. Topparnir á boxunum voru huldur með segldúk. Stór kross var myndaður á segldúkinn. Boxin voru röðuð upp á skipulagðan hátt, og þau teygðust endaleysislega. Ég gat ekki séð hvar fjöldi boxanna endaði. Þar voru littlar, kringlóttar holur á hverri hlið af boxinu. Ég fattaði að þau voru líkkistur. Illu andarnir voru stingandi löngu, beittu spjótunum þeirra inni holurnar miskunnarlaust.

Forvitin, spurði ég Drottinn, „Jesús, afhverju eru líkkistur fyrrum pastora hérna?“ Drottinn svaraði, „Þessir pastorar prédikuðu ekki Mitt fagnaðarerindi. Þeir prédikuðu annað fagnaðarerindi, og þeir sem fylgdu urðu siðspilltir. Þetta er þeirra enda afleiðing, staður í helju.“ Ég saðgi, „Jesús, man eftir að hafa lesið um sömu kvalirnar frá bókinni, *Revelation of Hell*. Ég er að vitna hvað ég hef lesið áður.“ Drottinn svaraði, „Þú hefur rétt fyrir þér. Siðspilltir pastorar munu vera dæmdir meir.“

HÓRFÓLK ÞJÁST Í STEYKINGAR PÖNNUNNI

Við komum fljótlega á öðruvísi stað í helvíti. Þegar við komum, varð mér óglatt af lyktinni af feiti og brennandi olíu. Það hafði ógurlega lykt sem strokkaði magann á mér. Fljótlega eftir, birtist stór steykingarpanna fyrir framan mig. Það lét mig bregða og ég snéri frá. Samt sem áður, var ég fær um að fá leiftursýn þegar forvitnin mín hafði það besta af mér. Ég ákvað að líta, og ég tók eftir klístruðu, þykku, fitugu efni. Innan í klístraða efninu, vitnaði ég fjölmargt magn af fólki hlaupandi um inni steykingarpönnunni. Þegar þau hlupu, öskruðu þau í sársauka, „Heitt! Heitt!“

Botninn á steykingarpönnunni glóði rauður frá ofsalega eldinum sem geisti fyrir neðan. Kvalirnar byrjuðu þegar fólkinu var raðað hlið við hlið eins og sardínum. Þegar hitinn jókst, hoppaði fólkið upp í sársauka og hljóp síðan í hringi.

Þegar olían snerti líkamana þeirra, mundi holdið þeirra sundrast og bara beinin þeirra mundu vera eftir. Þau hlupu sem beinagrindur, og hringrásin hélt áfram þegar holdið þeirra mundi koma aftur. Þegar þau urðu heil, mundu þau einu sinni aftur liggja niðri hlið við hlið. Kvalirnar þeirra urðu endalaus hringrás. Ég gat heyrt stöðugu kveinin þeirra, væl, og háan, beiskan grátur. Allt sem ég heyrði var, „Heitt! Ahh, hjálp!“

Ég varð óttaslegin þegar þau hoppuðu skipulasgsaulst. Ég byrjaði að gráta. Þegar ég grét, huldi Drottinn eyrun mín með Síínum höndum og sagði, „Joo-Eun, ekki hlusta á hljóðið af ópunum þeirra.“ Grátandi, sagði ég, „Drottinn, þefurinn af brennandi holdi er kæfandi mig. Mér líður eins og ég þurfi að æla.“ Þá snerti Jesús nefið mitt. Eftir að Hann snerti nefið mitt, gat ég ekkert lengur lyktað þefinn af brennandi holdi.

Ég var þvinguð til að spurja Drottinn hvaða synd þau hefðu framið til að þjást slíkum kvölum. Drottinn svaraði, „Þegar þeir voru í heiminum, drýgðu þeir hór á móti mökunum sínum. Þau frömdu sína verknaði í leynum. Og fyrir syndir þeirra, eru þau í kvölum.“

Jesús hélt í hendina mína og leiddi mig til annars staðar í helvíti. Stuttu síðar, komum við að grifju. Grifjan var mjög stór. Hún hlýtur að hafa verið djúp þar sem ég gat ekki séð botninn. Gryfjan var fyllt með fjölda af fólki. Gryfjan var neytt með eldi, og logarnir skutust yfir gryfjuna. Eldurinn var svo sterkur að ég gat fundið hitann frá fjarlægð. Ég var kvíðin um að fara of nálægt. Rauð-heitu eldarnir virtust eins og þeir höfðu líf af sjálfum sér. Fólk var

hlaupandi inni í gryfjunni. Þau voru öskrandi frá ákafa hitanum. Loftið var fyllt með lykt af brennandi holdi. Gryfjan framleiddi endalausan reyk frá eldsneytinu af mannsholdi. Reykurinn reis stöðuglega.

Jesús útskýrði um þetta fólk, „Þessir eru fólk sem trúði á falstrúarbrögð eða þeir sem höfnuðu fagnaðarerindinu.“ Drottinn tók hendina mína og sagði mér að við ættum að fara. Um leið og Hann kláraði að tala, var ég þegar flutt aftur til kirkju og biðjandi í tungum.

YOO-KYUNG'S FERÐ TIL HIMNA

Lee, Yoo-Kyung: Á meðan ég var biðjandi innilega í tungum, birtist illur andi frammi fyrir mér í formi leðurblöku. Það kom í áttina til mín um leið og það blakaði vængjunum sínum. Axlir leðurblökunnar höfðu ekki neitt hold; ég gat bara séð beinin. Á andliti þess, gt ég bara séð tvö augu og enga aðra andlitsdrætti. Þegar það kom nær, kastaði ég því út í nafninu Jesús. Fljótlega eftir, birtist Jesús og sagði, „Yoo-Kyung, förum til himna.“ Hann hélt í hendina mína, og við komum fljótt í himininn.

Ég fór inn í herbergi fyllt með bókum. Þegar ég leit í kring, tók ég eftir Biblíu og bók um gospel lög gerðar út úr gulli. Þegar ég fletti blaðsíðunum, kom ég á uppáhaldslagið mitt, „Hljóðláta Nótt.“ Ég byrjaði að syngja það. Margir englanna voru í umsjá af bókasafninu.

Drottinn sagði við mig, „Yoo-Kyung, ég er mjög þakklátur að þú boðaðir fagnaðarerindið í dag. Þess vegna, mun ég sýna þér húsið þitt á himnum. Fylgdu mér.“ Með spenningi og gleði, fylgdi ég Honum. Skyndilega, sá ég glitrandi fjarsjóðs hús og hátt hús eins hátt og skýjakljúfur.

Seinna, sagði ég Drottni, „Drottinn, ég vil heimsækja og sjá leyftursýn af helju.“ Jesús sagði, „Yoo-Kyung, himininn er fylltur með hamingju og gleði. En hel er andstætt. Það er hryllilegur staður fylltur með ótta og dauða. Ef þú ert iðulega afhjúpuð til heljar, mun það hafa áhrif á þig á neikvæðan veg, og þú mættir ekki tekið eftir því vandlega. Þegar viðeigandi tíminn kemur, mun Ég sýna þér hel aftur. Þess vegna, hafðu ekki áhyggjur.“

ENGLAR VERNDA FLJÓTT

Lee, Haak-Sung: Á meðan ég var biðjandi í tungum með augun mín lokuð, glampaði ljós frammi fyrir mér. Með mínum vöknuðu andlegu augum, sá ég hóp illra anda hlaupa í áttina til allra meðlima safnaðarins, og þeir byrjuðu að ráðast á hvern og einn þeirra.

Skyndilega, birtist einn af illu öndunum í formi manns. Þessi ákveðni illi andi hafði holu í vinstri kinnbeininu sínu. Frá vinstri hendinni sinni, gengu fjöldi kakkalakka út frá endunum af fingrunum þess. Kakkalakkarnir byrjuðu að skríða upp líkamann af illa andanum og þeir

klifruðu allir inní holuna af vinstra kinnbeininu. Þegar þeir skriðu inní holuna á kinnbeininu, framseldust þeir inní andlitið og niður í munninn. Með hæðnislegt glott, tuggðu illi andinn kakkalakkana. Sýnin var hryllileg. Þá skipaði ég illa andanum að fara í Jesú nafni. Með þeirri skipun, hvarf það. Annar illur andi í mannsformi byrjaði að labba í áttina til mín. Illi andinn var hulinn með farmaurum, frá anditinu sínu að restinni af líkama þess. Það var önnur hryllings-útlýtandi skepna, og það labbaði nógu nálægt til að snerta nefið mitt. Ég rak það út í Jesú nafni. Annar illur andi birtist, þessi með fjögur andlit. Það hafði andlit að framan og aftan á hausnum sínum, og á hliðunum á andlitinu, þar sem eyrum eru venjulega staðsett. Þessi andi var mjög hræðilegur og hryllilega útlítandi. Öll fjögur andlitin höfðu mismunandi útlit. Það byrjaði að snúa hausnum sínum mjög hratt. Illi andinn hafði líka fjórar hendur og fjórar fætur. Þessi var einstakt-útlítandi skepna. Mörðu, og krulluðu sínar þess dingluðu frá liðamótunum og skinni. Sýnin var skelfileg, og ég varð óttaslegin. Ég skipaði því að yfirgefa í nafninu Jesús. Samt sem áður, fylgdi það því ekki eftir, og gerði mér bilt við þegar það gekk hliðar til hliðar. Ég bað, „Jesús, ég er hræddur. Plís komdu núna.“ En Drottinn kom ekki. Kvíðið, bað ég í tungum ákafar. Þá birtist Jesús. Um leið og Jesús kom, brá illa andanum og flúði.

Það var mjög kalt kvöld. Um 18:30, komu Joseph, Joo-Eun, Yoo-Kyung, og ég saman að heimili pastorsins til að biðja áður en við færum út að boða fagnaðarerindið. Við vorum undirbúin, þegar við höfðum efni til að rétta út. Drottinn Jesús hélt í hendina á Yoo-Kyung þegar við fórum út boðandi fagnaðarerindið. Drottinn, með Sínum englum í fylgd, hafði fylgt okkur og komið á eftir hvert fótskref. Drottinn skjaldaði okkur frá náttúruöflum veðursins og hélt okkur hlýjum. Á meðan okkar trúboð var, hafði Joseph erfiðan tíma að labba. Hann var í miklum sársauka. Samt sem áður, stoppaði sársaukinn hann ekki frá því að halda áfram í verki Drottins. Þegar við höfðum klárað að boða fagnaðarerindið, ákváðum við að fara til kirkju og biðja.

Þegar við komum inní kirkjuna, tók ég strax eftir hópi illra anda sveimandi fyrir ofan altarið nálægt loftinu. Við löbbuðum að afturhluta kirkjunnar, slökktum ljósin, og byrjuðum að biðja með hendur okkar lyftar upp. Þegar við byrjuðum að biðja, byrjaði illu andarnir að öskra og hlaupa herskárlega í áttina til okkar. Um leið og illu andarnir hrópuðu, birtust allir illir andarnir, að meðtöldum þeim sem voru faldir, og réðust í áttina til okkar. Þá birtist Jesús skyndilega og skipaði englunum fljótt, „Englar, verjið þá fljótt.“ Þegar skipunin var gefin, héldust englarnir sem fylgsu fórum unglingunum á meðan trúboðið var og fimm aðrir englar frá himnum fljótt í hendur til að mynda línu af vernd. Englarnir stóðu fyrir framan okkur og vernduðu okkur frá illu öndunum. Árásin frá illu öndunum var stönsuð.

Drottinn skipaði mér að færa sokkana af fótum Joseph's. Þegar ég færði sokkana, notaði Drottinn Sitt blóð á svæðið sem sársaukinn átti upptök sín. Drottinn sagði, „Frá þessari stundu, muntu ekki finna neinn sársauka á meðan þú labbar. Það mun læknast smám saman, og þú munt finna klæjandi skynjun. Ekki klóra fótunum þínum. Ef þú klórar þeim, mun vandamálið koma aftur. Þess vegna, þoldu kláðann.“

FRÚ KANG, HYUN-JA'S FÖÐUR OG

MÓÐUR AFAR Í HELVÍTI

Beak, Bong-Nyo: Á meðan ég var í bæn, kom Jesús og tók mig til myrks staðar í helju. Skyndilega, voru Drottinn og ég labbandi á mjög þröngum stíg. Á endanum á þrönga stígnum komum við að stórum, opnum velli. Við stöðum út yfir stóra vellinum. Jafnvel þótt það var mjög myrkt, var ég einhvernveginn fær um að skoða umhverfið. Ég fylgdist með tveim eldri herramönnum standandi á vellinum. Þeir stóðu hreifingarlausir. Þeir virtust vera í volæðisástandi. Ásjónan þeirra lét mér líða veika í maganum mínum. Þegar ég hélt áfram að stara á þá, byrjaði ég að skjálfa í ótta. Þegar ég skalf, hélt Drottinn þéttilega í hendina mína og sagði, „Ég mun alltaf vera við hliðina á þér. Ekki vera óttaslegin.“

„Ef Drottinn tekur ykkur einhverntímann til heljar í heimsókn, plís finnið út hvort föður og móður afar mínir eru þar,“ bað Frú Kang, Hyung-Ja um. Drottinn vissi nú þegar hvað ég var rifjandi upp; þess vegna, tók Hann mig til staðarins þar sem afarnir voru kvaldir. Drottinn sýndi mér kvalarstaðinn fyrir tvo afana. Snákar lengri og stærri en anakondur kreistu þá þéttilega. Snákarnir vöfðu sig upp að höfðum afanna. Ég gat ekki skilið sjónina. Snákarnir voru stöðuglega vefjandi sjálfa sig inní munna tveggja afanna. Einhvernveginn, voru þeir færir um að öskra og hrópa, „Hjálp!“ Þegar þeir hrópuðu, vöfðust snákarnir þéttar, og það virtist eins og afarnir voru kafnandi.

Ég staðhæfði til Drottinns, „Jesús, Frú Kang, Hyun-Ja ætti að vera biðjandi djúplega núna. Getur þú plís látið hana sjá fyrir sjálfa sig með því að opna hennar andlegu augu? Ég vona að hún geti haft tækifæri til að vitna hvað ég er að sjá.“ Drottinn svaraði ekki; þess vegna, endurtók ég þrjóskegla eftirspurnina. Þá svaraði Drottinn, „Ég mun færa hana hingað núna, en hún mun ekki fatta að hún sé í helju. Ég mun ekki opna hennar andlegu augu. Ég mun bara færa sálina hennar til þessa staðar. Á þennan veg, mun hennar veraldlegi líkami vera fær um að finna myrkrið.“ Drottinn færði hana þá hingað til staðarins þar sem afarnir voru verandi kvaldir.

Þegar Jesús og ég stóðum saman, stóð sál Frú Kang, Hyun-Ja fyrir framan afana hennar. Drottinn talaði til afana hennar, „Þetta er afadóttir ykkar sem stendur fyrir framan ykkur. Lítið nálæglega. Hún er sú sem lifði með ykkur.“ Þegar Drottinn kláraði að tala, byrjuðu tveir afarnir að hrópa um leið og snákarnir þéttu gripið sitt.

Afarnir tveir byrjuðu að tala, en það var eins og þeir hrópuðu, „Hvar? Það er virkilega ömmudóttir okkar? Hvaða óvænta. Hvað ertu að gera hérna? Afhverju komstu til þessa hryllilega staðar? Ef þú vitnar mig í kvölum, munt þú líka finna sársauka. Hver er tilgangurinn af þinni heimsókn?“ Frú Kang, Hyun-Ja varð sorgmædd og byrjaði að kveina. Jafnvel þótt það væru engin tár, voru bænirnar hennar harmbænir.

Þegar ég horfði á allt atvikið, runnu tár niður andlitið mitt. Drottinn sagði, „Bong-Nyo, þú ert líkamlega veikburða og þreytt, ekki gráta. Við munum yfirgefa hana hérna með þeim um stund. Ég vil sýna þér sérstakt fortíðar atvik. Förum núna.“ Við fórum til himna. Jesús sýndi mér atvik þegar einhverjir englar af Guðs konungsríki urðu spilltir. Atvikið sem mér var sýnt var eins skýrt og dagurinn.

Eftir að ég hafði vitnað hvernig einhverjir englar féllu, snéru Drottinn og ég til staðarins þar sem Frú Kang, Hyun-Ja var standani. Þegar við flugum aftur, staðhæfði Drottinn, „Ef til vill er Systir Hyun-Ja ennþá grátandi. Flýtum okkur.“ Um leið og við komum, var sál Frú Kang, Hyun-Ja ennþá standandi og hún var ennþá snökktandi á meðan hún bað í tungum. Drottinn leit meðaumkunarlega á hana og hafði samúð.

Tveir afarnir voru ennþá hrópandi. Í hvert skipti sem þeir opnuðu munninn sinn til að tala, gat ég líka séð höfuðið á snáki þegar það hvæssti með tungunni sinni endurtekningarlega. Ég gat ekki skilið hvernig afarnir voru færir um að tala um leið og snákurinn vafðist inní munnana þeirra. Engu að síður, var ég fær um að heyra þá tala og hrópa mjög skýrlega. Móður afinn hrópaði, „Er það virkilega þú, afadóttir? Hvar ertu? Mig langr að sjá þig, en ég get ekki séð þig af því að snákurinn er vefjandi utan um hausinn á mér. Ég sakna þín mjög mikið. Hvar ertu standandi? Geturu spurt Drottinn um að afvefja snákinn? Plís, plís biddu Hann að fjarlægja snákinn. Þegar snákurinn er fjarlægður, muntu ekki vera fær um að sjá mig, en ég mun vera fær um að sjá þig. Ég vil frelsa munninn minn svo að ég geti talað skýrlegra, og snákurinn er hindrandi mig. Hyun-Ja, mín kæra afadóttir, ég sakna þín mjög mikið.“ Afinn var kveinandi og snökktandi.

Þegar ég vitnaði þessa sjón, lét sorglegi atburðurinn mig gráta. Jafnvel þótt ég vissi að beiðnin mín mundi vera ólíkleg til að vera uppfyllt, spurði ég Drottinn hvort sem er, „Plís, Drottinn, láttu Frú Kang, Hyun-Ja sjá afana sína.“ Drottinn svaraði ekki. Ég hélt áfram að biðja, „Drottinn, afhverju eru afarnir á þessum stað?“ Drottinn útskýrði, „Á meðan þeir voru lifandi í heiminum, voru þeir alkóhólistar og fóru illa með eiginkonurnar sínar. Samt sem áður, mest mikilvæglegast, trúðu þeir ekki á Mig. Þetta er afhverju þeir eru hérna, og það er of seint.“

Föður afinn hrópaði og sagði, „Mín kæra afadóttir, mig langar til að halda þér í örmunum mínuim eitt skipti enn. Ég er kvalinn í helvíti. Þegar ég var í heiminum, vissi ég ekki afleiðingarnar. Þú veist líklega ekki hvernig ég kom fram við ömmu þína. Ég fór illa með hana og braut hjartað hennar mörgum sinnum. Þú varst mjög ung á þeim tíma. Mér þykir þetta mjög leitt. Ég sé eftir öllu. Plís trúðu á Drottinn með öllum þínum styrk og hjarta. Biddu með alvöru. Ég vil að þú farir til himna og hafir eilíft líf. Ekki koma nokkurntímann hingað. Mig langar til að halda í hendina þína, og mig langar til að halda þér í örmunum mínum. Samt sem áður, hindrar snákurinn mig. Það er ómögulegt.“ Afarnir tveir byrjuðu að gráta móðursýkislega.

Skyndilega, byrjuðu snákarnir að vefja afana með sterkari gripi, og ég gat heyrt líkama þeirra verða brotna. Afarnir byrjuðu að öskra þegar holdið þeirra sprakk og rifnaði frá beinunum þeirra. Beininn splundruðust eins í hluta. Það skipti ekki máli hversu mikið afarnir sárþændu. Það var gagnslaust. Drottinn svaraði, „Afadóttir þín giftist pastori eftir að hún samþykkti Mig sem hennar Drottinn og Frelsara. Hún er núna þjónandi Mér í heiminum.“

Jesús sagði við mig, „Það er nóg. Nú förum.“ Samt sem áður, áður en við tókum jafnvel eftir því, snérist líkamar beggja afanna aftur í venjulega. Beininn þeirra, hold, og skinn sýndist allt venjulegt. En auðvitað, voru snákarnir ennþá vefjandi um líkama þeirra mjög þéttilega um leið og kvalirnar þeirra byrjuðu aftur. Afarnir hrópuðu og allir og æptu aumkunarlega +i sársauka. Ég reyndi að hughreysta þá með einhverjum huggandi orðum, en ég vissi að það mundi verða til einskis. „Afar, ekki gráta. Ég hef líka fjölskyldumeðlimi kvalda af eldum. Sársaukinn þeirra er óbærilegur-móðir mín, faðir, og bróðir. Ég held að ykkar kvalir séu minna aumunarverðar en brennandi logarnir. Hjartað mitt verkjar fyrir ykkur báða.“

Drottinn sagði, „Förum. Við höfum ekki mikinn tíma.“ Hann greip hendi Frú Kang, Hyun-Ja og þá mína hönd og leiddi okkur aftur til kirkjunnar okkar. Þegar við komum í kirkjuna, sá ég veraldlega líkama Frú Kang, Hyun-Ja í hreyfingu á meðan hún bað. Hún var hristandi höfuðið á sér hlið-til-hliðar og biðjandi í tungum. Hún var ekki biðjandi með sinni vanalegu líkamsstöðu. Ég gat séð tjáninguna á andliti hennar. Það var sorgarsvipur. Harmalegu bænirnar hennar stungu hjartað mitt um leið og ég fann sársaukann hennar.

Næsta dag verkjaði allur líkaminn minn harkalega. Ég þurfti að biðja á meðan liggjandi niðri í rúmi. Hinn Heilagi Andi gaf mér styrkinn til að biðja. Þegar ég bað, fékk ég sýn frá Drottni. Hann gaf mér sýn af hel og skipaði mér að skrá smáatriðin. Hvenær sem ég heimsæki hel, verkjar allur líkaminn minn í sársauka. Það tekur mig nokkra daga að jafna mig.

ANNAÐ ÞJÓNUSTU BÆNA MÓTIÐ:

LOFAÐU HANN, Ó SÁLIN MÍN

Og þeir munu hæða hann, hrækja á hann, húðstrýkja og lífláta, en eftir þrjá daga mun hann upp rísa.“ Þá komu til hans Jakob og Jóhannes, synir Sebedeusar, og sögði við hann: „Meistari, okkur langar, að þú gjörir fyrir okkur það sem við ætlum að biðja þig.“ Hann spurði þá: „Hvað viljið þið, að ég gjöri fyrir ykkur?“ Þeir svöruðu: „Veit okkur, að við fáum að sitja þér við hlið í dýrð þinni, annar til hægri handar þér og hinn til vinstri.“ Jesús sagði við þá: „Þið vitið ekki, hvers þið biðjið. Getið þið drukkið þann kaleik, sem ég drekk eða skírst þeirri skírn, sem ég skírist?“

-MARKÚSARGUÐSPJALL 10:34-38

Lee, Yoo-Kyung: Eftir snemma morgun þjónustu byrjuðum við að biðja. Á meðan ég var innilega biðjandi og kallandi út til Jesú, kom Hann og hélt í hendina mína. „Yoo-Kyung,

mundiru langa að lofa og syngja lag á meðan haldandi í hendina Mína?“ Ég svaraði, „Já.“ Ég söng og lofaði með Drottni. Lagði sem við sungum var „Lofaðu Hann, Ó Sálin Mín.“ Við sungum það yfir og yfir. Jesús fór til Frú Kang, Hyun-Ja og huggaði hana á meðan hún var biðjandi. Hún var með alvöru biðjandi í tárum. Drottinn sat næst henni og talaði hughreystandi orð. Drottinn snéri aftur til mín og sagði, „Yoo-Kyung, vertu hlýðin Frú Kang, Hyun-Ja.“ Drottinn snéri þá til Frú Kang, Hyun-Ja.

SKÖLLÓTT HÖFUÐ FER PASTORI KIM VEL

Kim, Joo-Eun: Á meðan pastorinn bað á altarinu, kom Drottinn Jesús og stóð næst pastorinum. Drottinn klappaði sköllótta höfuð pastorsins, og meðan hlægjandi, sagði Hann, „Ha ha ha ha ha, sköllótt höfðaði Pastor Kim.“ Þegar ég sá Drottinn með pastorinum, hló ég hávært þegar ég var biðjandi. Fyrir bænámótið, hafði pastor óskað að Jesús mundi koma og hrósa honum með sitt sköllótta höfuð. Seinna, sagði Drottinn, „Pastor Kim, þú biður í raun innilega. Í raun, líturu vel út sköllótt-höfðaður. Ég veit ekki hvirt ég ætti að hjálpa þér með þið missandi hárið þitt,“ og Hann hló út hátt.

Þrátt fyrir kalda veðrið, héldum við áfram að biðja þangað til snemma morguns. Eftir samræðurnar við Drottinn, hélt ég áfram að biðja innilega. Þegar ég bað, labbaði hálfmána-lagaður illur andi í áttina til mín. Augun þess voru ójöfn í stærð og lögun, en ég castaði því djarflega út í nafninu Jesús. Fljótlega eftir, birtist illur andi dulbúinn sem ung stelpa með hvítan kjól. Það leit út mjög hræðilega. Það hafði langt, myrkt hár, sem fór niður að mittinu þess. Þar var blóð drjúpanði í kringum munninn hennar. Það hafði beittar vígtennur eins og á Drakúla. Það reyndi að hræða mig. Annar illur andi birtist og gerði hryllilegt hljóð; samt sem áður, kastaði ég þeim öllm út í nafninu Jesús.

Eftir bænámótið okkar, borðuðum við öll hrísbolta. Það var mjög ljúffengt. Eins og venjulega, þegar við fórum heim frá því að biðja, tók sólskinið á móti okkur.

DAGUR 14 FJÓRTÁN

Mig furðar, að þér svo fljótt látið snúast frá honum, sem kallaði yður í náð Kirsts, til annars konar fagnaðarerindis, sem þó er ekki til; heldur eru einhverjir að trufla yður og vilja umhverfa fagnaðarerindinu um Krist. En þótt jafnvel vér eða engill frá himni færi að boða yður annað fagnaðarerindi en það, sem vér höfum boðað yður, þá sé hann bölvaður. Eins og vér höfum áður sagt, eins segi ég nú aftur: Ef nokkur boðar yður annað fagnaðarerindi en það, sem þér hafið veitt viðtöku, þá sé hann bölvaður. Er ég nú að reyna að sannfæra menn eða Guð? Er ég að leitast við að þóknast mönnum? Ef ég væri enn að þóknast mönnum, þá væri ég ekki þjónn Kirsts.

-GALATABRÉFIÐ 1:6-10

ILLIR ANDAR STÖÐUGLEGA AÐ BIRTAST

Kim, Joo-Eun: Ég var innilega biðjandi þegar að einstakt útlítandi illur andi birtist. Það var hlægileg beinagrind með langt, hvítt hár og renglulegt andlit. Ég byrjaði að biðja í tungum í gegnum hjartað mitt og ekki munnlega þar sem ég beið eftir illa andanum að dragast nær. Þegar það dróst nær, hrópaði ég, „Í nafninu Jesús, farðu.“ Þá hvarf það strax. Þegar illi andinn hvarf, leið mér þægilega og sigurlega með trúnnu mína.

Eftir stutta stund, birtist illur andi dulbúinn sem ung kona með hvítan kjól. Þegar það dróst í áttina til mín, tók ég eftir blóði drjúpandi frá munni þess. Illi andinn sagði, „Ekki biðja. Ég er að fara að sigra þig.“ Það hreyfðist þá og undirbjó að ráðast á mig, en ég svaraði, „Þú skítugi illi andi, í nafninu Jesús, farðu frá mér.“ Það fór. Þá birtist annar illur andi. Þetta skipti leit það út eins og rauður dreki. Það var mjög reitt, og það labbaði hæglega í áttina til mín. Drekin hafði ekki líkama, bara höfuð og andlit. Mér leið eins og það gæti gleypt mig heila. Það leit snöggt á mig á ógnvekjandi hátt um leið og það snéri hausnum sínum. Ég var mjög óttaslegin af illskunni í augunum þess.

Margir fleirri illir andar byrjuðu að birtast. Þegar ég bað innilegra, skynjaði ég sterkari illa anda verða greinilegir. Mér fannst andinn minn nálgast nær himninum. Illu andarnir voru að gera tilraun til að hamla mig frá því að fara inní himininn með því að hræða mig. Þess vegna, bað ég ákaflega í tungum með augun mín lokuð. Ég hélt þá áfram að kasta þeim út, „Allir af ykkur skítugu illu andar, í nafninu Jesús, fariði frá mér“ Samt sem áður, streittist rauð-andlitaði drekin á móti. Ég skipaði því í hærri rödd, „Í nafninu Jesús, þú skítugi Satan, farðu.“

Farðu!“ Það streittist enn á móti. Ég hélt áfram og missti ekki hjarta. Þegar ég þrjúskaðist með skipanirnar í Jesú nafni, fór illi andinn loksins.

Drottinn kom, og hann leit út mjög hrifinn með mig, unglíngur eins og ég sjálf kastandi út illum öndum. Jesús kallaði mig með viðurnafninu mínu og raunverulega nafninu, „Joo-Eun, Frekna, trúin þín hefur aukist átakanlega, svo haltu áfram að biðja ákaflega með augun þín lokuð.“

Ég einbeitti mér þegar ég bað, og skyndilega fann ég myrkur yfirbuga mig, með svalri golu blásandi á móti mér. Ég sá dyr opnar frá fjarlægð. Skyndilega, birtist bjart ljós. Ég opnaði næstum því augun þegar stingandi ljósið varð sterkt, en ég fattaði að ég var ekki fær um að opna augun mín. Ótti byrjaði að yfirbuga mig og þá birtist Jesús. Hann byrjaði að útskýra, „Joo-Eun, á meðan þú varst biðjandi í tungum, var andinn þinn að dragast nær himnum með fylgd engla. Samt semáður, birtust illu andarnir til að hræða þig svo að þú mundir opna augun þín. En Ég kom á milli og skipaði illu öndnum að fara. Það var Ég sem kom í veg fyrir að þú opnaðir augun þín. Joo-Eun, Ég held að þú þurfir að biðja lítið meir. Ég held ekki að þú munir fara til himna í dag.“ Ég hugsaði með sjálfri mér, „Það var skítugu illu andarnir sem komu í veg fyrir að ég færi til himna.“ Ég varð stórlega fyrir vonbrigðum. Jesús huggaði mig þá með hvatningar orðum, „Joo-Eun, hafðu ekki áhyggjur. Ég lofa þér að ég mun taka þig til himna og sýna þér um,“

Ég spurði Drottinn kjánalega spurningu, „Jesús, þegar pastorinn prédikar á meðan þjónustan er, kallar hann oft Bróður Haak-Sung, Bróður Joseph, Sístur Yoo-Kyung, og mig með viðurnöfnunum okkar. Samt sem áður, kallar pastorinn aldrei þá fullorðnu með þeirra viðurnöfnum. Getur þú gefir þeim viðurnöfn? Líka, pastorinn kallar eiginkonuna sína ‘Bong Ja Ya, Bon Ja Sa Mo,’ til að stríða henni. En ég held að eiginkona pastorsins líki ekki að vera kölluð af þannig viðurnöfnum.“

Jesús svaraði, „Bong-Ja? Hmm...ef henni líkar ekki að vera kölluð af því viðurnafni, þar sem hennar raunverulega nafn er Hyun-Ja, hvað um Sa-Bong eða Sa-Mo? Útvegið henni með þessa tvo kosti.“ Að lokum, spurði ég Drottinn, „Drottinn, muntu blessa okkur fjárhagslega?“ Jesús svaraði, „Fjárhagsleg blessun mun koma ef þú biður ákaflega og með alvöru.“ Og með því, endaði bæna mótið okkar.

Lee, Haak-Sung: Eftir einhvern tíma í bæn, birtist illur andi eins og tvíhöfðaður snákur. Ég öskraði með hárrí rödd þar sem það lét mig bregða og hræddi mig. Jafnvel þótt ég var biðjandi í tungum með valdi og öryggi, mundi illi andinn ekki hverfa né fara. Í raun, byrjaði það að dragast nær til mín. Þessi tví-höfðaði snáks andi var stærri en nokkur anakonda sem ég gæti ímyndað mér eða hafði séð í bíómyndunum. Hausarnir á snáknum líktust kónga kóbraslögnum með þeirra löngu tungur. Þúkinn hvæssti á mig. Ég varð hræddari þegar snákurinn hvæssti fyrir framan andlitið mitt.

Ég grét mjög mikið á meðan bænirnar mínar voru og hrópaði til Drottins fyrir hjálp um leið og tví-höfðaði snákurinn hrjáði mig. „Jesús, Drottinn, plís komdu fljótt. Hvar ert þú? Hjálpaði mér.“ Sama hvað mörgum sinnum ég kallaði um Jesú, birtist Drottinn ekki. Það sýndist eins og illi andinn hefði beðið eftir þessari stundu. Þegar það byrjaði að vefjast hæglega um lappirnar mínar og upp magann minn, bringuna, og síðan hálsinn minn. Þegar það hafði vafist upp til hálsins míns, byrjaði það að þétta gripið sitt. Ég gat ekki andað, og illi andinn hélt áfram að kæfa mig. Jafnvel þótt ég væri að missa getuna mína til að anda, var ég enn fær um að kalla á Drottinn. Ég kallaði Drottinn aftur og aftur. Þá, skyndilega opnaði snákurinn munninn sinn eins vítt og mögulega, bendandi til þess að gleypa mig. Með munninn sinn vítt opinn, byrjaði það að kryppast yfir til að gleypa mig höfuðið fyrst. Þegar ég horfði taugaspenntur, birtist Drottinn skyndilega og greip snákinn. Hann henti snáknum burt frá mér. Drottinn spurði, „Haak-Sung, ertu hræddur? Ekki vera hræddur. Ég mun vernda þig.“

ÞESSIR INNAN Í BULLANDI

POTTINUM HRÓPA ÚT Í ANGIST

Jesús sagði, „Ég mun sýna þér hel. Taktu eftir því nálæglega.“ Drottinn hélt í hendina mína, og tafarlaust vorum við á myrkum stað. Mjög skýrlega gat ég séð dökkrauðu logana brennandi í kringum okkur. Þegar við héldum áfram að labba, kom stór pottur fyrir framan sjónina okkar. Kjálkinn minn féll þegar ég vitnaði gífurlegu stærðina af pottinum. Ég var algjörlega agndofa. Þegar mér var sýnt hvað væri innan í, var ég skelfdur og brugðið.

Þar var dökk svart vatn bullandi innan í risa pottinum. Áköfu rauðu logarnir huldu ytri hlutann af pottinum á meðan það hitaði vatnið. Vatnið var fram yfir suðumarki, þegar loftbólurnar urðu af hitanum risu til topps. Gufan ollen af hitanum leit út eins og reykur. Þegar mér var sýnt innri hlutan af pottinum, sá ég fjölda af fólki innan í pottinum. Þar voru menn og kvenmenn öll hrópandi út um hjálp.

Þau hrópuðu út stöðuglega, „Ahh! Það er mjög heitt. Ég get ekki borið það neitt meir. Ég er í angist. Plís hjálpaðu mér. Plís stöðvið þessar kvalir.“ Allt holdið þeirra hafði rýrnað frá bullandi vatninu. Beinir þeirra voru fljótandi og hrossandi í heita vatninu. Jafnvel þótt þau höfðu misst holdið þeirra og form, voru beinin hrópandi út í angist og einhvernveginn voru þau fær um að halda áfram að finna sársauka. Ég gat fundið lyktina af ógurlega þefinum af brennandi, bullandi holdi og beinum. Mig langaði að æla, þar sem stækjan gerði það erfitt að anda. Þegar potturinn byrjaði að bulla heiftarlega, fyllti dökki reykurinn lotið og gerði það erfitt að sjá. Ef ég hefði ekki verið þarna með Jesú, það mundi hafa liðið yfir mig frá sjóninni og þefinum. Drottinn hélt í hendina mína og sagði, „Förum lítið lengra.“ Með traust mitt á Drottni, færðumst við til annars staðar í helju.

KVALAR STAÐURINN FYRIR ÖRLAGA- SPÁFÓLK OG SJÁLFSMORÐS FÓRNARLÖMB

Þegar við löbбуðum lengra inní, var þar stór ill skepna sitjandi á stóli. Stelling þess og hegðun gaf til kynna að það væri konungur á þessu valdsviði. Stór fallhleri var staðsettur á gólfinu fyrir framan fætuna á skepnum. Fólk var standandi á toppinum á fallhleranum. Hvít lina var sýnileg milli fóta skepunnar og fallhlerans. Þegar skepnan stappaði á hvítu línuna, opnuðust dyrnar niður á við, missandi fólkið. Þegar ég var fær um að líta snögg inní opna fallhlerann, fattaði ég að fyrir neðan var eldfjalla hraun. Þegar fólkið féll inní bullandi hraunið, kviknaði strax í þeim og þau öskruðu í sársauka.

Ég var mjög óttaslegin af hvað ég sá. Ég spurði Drottinn, „Jesús, hverjir eru þetta fólk? Afhverju eru þau hvalin í hrauni, ég kenni svo í brjósti um þau. Ég vil ekki vitna þetta neitt meir. Þau eru hjálparlaust leitandi að von.“ Jesús svaraði, „Þetta fólk voru örlaga-spáfólk, viðskiptavinirnir af örlaga-spáfólki, galdramenn, nornir, og fólk sem framdi sjálfsmorð.“

Þegar Drottinn talaði um sjálfsmorðfórnarlömb, kom frændi minn, sem framdi sjálfsmorð með því að taka of stóran skammt af pillum, inní sjónina mína. Þegar frændi minn og ég gerðum augnsamband við hvort annað, öskraði ég, „Frændi, það er ég, Haak-Sung. Afhverju ertu standandi á fallhleranum?“ Frændi minn var næstur í línunni til að standa yfir fallhleranum. Næsti hópurinn með frænda mínum var dreginn til fallhlerans og látinn standa. Skepnan lifti fótleggnum sínum upp og stappaði á línuna og leysti dyrnar.

Ég sárþændi Drottinn um miskunn, „Plís, Jesús, frændi minn er í hættu á því að falla inní hraunið. Plís hjálpaðu honum.“ Í minni angist, hrópaði ég út hærra, „Drottinn, frændi minn var alltaf indæll við mig. Frændi, komdu til minnar hliðar fljótt.“ Með dapran svip, sagði Drottinn, „Haak-Sung, það er of seint. Það er ekkert sem getur verið gert.“ Frændi minn leit á mig og sagði, „Haak-Sung plís haltu í hendina mína.“ Á þeirri stundu sem frændi minn teygði hendina sína fram, stappaði skepnan fætinum sínum, og fallhlerinn opnaðist. Hópurinn féll niður inní hraunið á meðan fólkið öskraði.

Á meðal fólksins á þessu kvalarsvæði-þessir sem þekktu ekki Guð-voru margir Búddista munkar, sumir voru fráfallnir Kristnir, og þar voru sumir sem mættu í kirkju fyrir ástæður aðrar en fyrir Jesú. Það voru margar fjölbreytilegar og mismunandi tegundir af hjálparlausu fólki sem var leitt á fallhlerann og niður inní hraunið. Jesús útskýrði nákvæmlega hvað ég var að vitna. Ég gat ekki hætt að gráta. Ég var mjög óttasleginn. Þegar ég grét, hvatti Drottinn mig til að labba með Sér lítið lengra.

Þegar við löbбуðum lítið lengra birtist stór hlutur. Það leit út eins og vatnshjól, en það gæti hafa verið stórt dekk. Engu að síður, var það stórt og kringlótt. Stóri kringlótti hluturinn snérist stöðuglega. Hluturinn var þakinn með beittum, oddhvössum blöðum. Dimmur, rauður gljái ómaði frá endunum af hverju blaði, og ég gat skynjað og fundið hitann frá þeim.

Þegar stóri kringlótti hluturinn snérist, sá ég mennog kvenmenn liggjandi fyrir neðan hlutinn. Þau voru öll söfnuð saman eins og sardínur. Hluturinn snérist, pressandi blöðunum inni fórnarlömbin án miskunnar.

Ég gat ekki horft neitt meir. Það var hryllileg sjón. Beittu blöðin stungust og rifust inni líkama fórnarlambanna. Líkamar fólksins mundu springa eins og vatnsblöðrur. Þegar kringlótti hluturinn kláraði sitt verk, byrjaði hópur af illum öndum að hreinsa upp líkamspartana. Þeir hreinsuðu án neinnar virðingar. Þeir meðhöndluðu líkamspartana eins og rusl. Eftir að þeir höfðu safnað saman öllum líkamspörtunum, mundu illu andarnir henda þeim inni eldfjallið. Það var hroðaleg sjón.

Þessi staður í helvíti var fullur af eldfjöllum. Öll eldfjöllin virtust vera tilbúin til að gjósa. Það var líka staður sem hýsti margar skepnur sem voru með svart armbönd. Hver skepna bar stóra kylfu gerða úr járni. Þær notuðu kylfurnar miskunnarlaust á fólk sem streittist á móti og þá sem reyndu að flýja undan eldfjallinu.

Þessar voru skepnur sem ég hafði þegar verið andspænis á meðan biðjandi í tungum í kirkjunni. Þessir voru illu andarnir eða skepnurnar sem gerðu tilraun til að nálgast mig. Fjöldinn af skepnunum leit allur svipaður og hvor annar. Skepnurnar nutu að kvelja og sviða fólk.

ÓSTÖÐUGIR EINSTAKLINGAR

Jesús sagði, „Haak-Sung, horfðu nálæglega.“ Þar voru margt fólk umkringgt af stórum og litlum snákum. Þeir voru allir blandaðir þéttilega saman. Stóru snákarnir vöfðust utan um hausanna af fólkinu á meðan litlu snákarnir vöfðust utan um líkama fólksins. Littlu snákarnir mundu stöðuglega slá og bíta. Fólk hropaði út í sársauka.

Ég spurði Drottinn, „Drottinn, hvers konar synd framdi þetta fólk?“ Drottinn svaraði, „Þau höfðu alfrey sanna trú á Mig. Þau trúðu aldrey á Mig með sönnu hjarta. Jafnvel þegar þau fullyrtu að þau tryðu á Mig, voru verkin þeirra ekki í samræmi. Þeir voru viðbrigðnir. Þeirra viðbrigðna hegðun hafði áhrif á kirkju mætinguna þeirra. Þeir voru aldrey sannarlega endurfæddir. Flestir af þeim dóu í slysum, og þeir voru ekki færir um að iðrast fullkomnlega. Haak-Sung, jafnvel þú hefur viðbrigðinn persónuleika. Samt sem áður, er Kristna gangan þín stöðug,“ sagði Drottinn mér.

Þar voru margar gryfjur fylltar með eldi. Eldurinn leit út eins og hann hafði líf í sjálfum sér. Logarnir mundu bresta mjög hátt. Jesús greip hendina mína og sagði að við ættum að halda áfram. Við löbbuðum um góða vegalengd og komum að mjög stórum stað. Þar voru nokkrir stórir veggir. Þeir voru svo stórir að ég gat ekki séð endann á þeim. Veggirnir voru snúandi í réttsælis átt, á meðan einhverjar voru snúandi í rangsælis átt. Þar voru einhverjir sem mundu snúa við stöðuglega í eina áttina og aðrir í aðrar áttir.

Á yfirborðini veggjanna, voru þar fjöldi manna og kvenmanna liggjandi á móti veggnum með hendur sínar og fótleggi bundna saman. Fólkið var bundið næst hvoru öðru með ekkert bil á milli hvors annars.

Á stuttum tíma, heyrði ég hvæsandi hávaðann koma frá öllum áttum. Þá, skyndilega, birtist eldur sem innihélt mismunandi liti. Eldurinn glóaði með rauðum, gulum, og bláum litum. Eldurinn byrjaði að brenna holdið og fötin af fólkinu. Fólkið öskraði og hrópaði um hjálp. Þegar veggirnir snérist, var fólkið bókstaflega steikt þangað til allt hold var brennt frá beinunum þeirra. Þegar þau voru fullkomnlega beinagrindur, sá ég vegginn snúast, og þegar fólkið birtist aftur, höfðu þau fengið aftur holdið sitt. Stórir snákar birtust og byrjuðu að vefjast utan um höfuðin þeirra.

Hryllileg græn skepna með löng, grönn augu birtist. Form og útlit augnanna hennar minnti mig á ref, því að refir hafa slík augu. Skepnan hafði þríhyrnings-laga nef með horni á hvorri hlið á hausnum sínum. Það hafði þrjá fingur á hendinni sinni. Skepnan var svo akfeit að það leit næstum því út eins og líkami þess væri þrútin. Hver skepna bar kylfu með beittum þyrnum. Þau gerðu árás á fólkið frá öllum áttum og réðust miskunnarlaust á þá. Fólkið kallaði allt vonleysislega um hjálp.

Þegar fólkið hrópaði út, „Hjálp, plís!“ slóu skepnurnar á höfuð fólksins. Og þegar þau hrópuðu, „Plís leisið okkur!“ börðu skepnurnar líkama fólksins með kylfum. Ég tók eftir konu grátandi út mjög hávært, „Þetta er ósanngjarnt! Ég á ekki skilið þessa gerð af refsingu. Lífið mitt á Jörðu var ömurlegt. Ég gat ekki borið það neitt meir. Það er afhverju ég framdi sjálfsmorð. Samt sem áður, er sársaukinn í hel óbærilegri en lífið á Jörðu. Afhverju sendir þú mig til heljar? Það er ekki sanngjarnt. Ég hafði aldrei heyrt um raunveruleikann um hel. Það er ósanngjarnt fyrir mig að vera hérna.“ Hún endurtók það aftur og aftur.

Einn illu skepnanna hló og svaraði, „Ég blekkti þig fullkomnlega inni að fremja sjálfsmorð. Þú vissir ekki sannleikann. Þú mættir jafnvel í kirkju en heyrðir aldrei um himinn og hel. Ég var jafnvel kvíðinn yfir þínum lærdómi um þennan stað. Jafnvel þótt þú mættir í kirkju, drapstu samt sjálfa þig. Þess vegna, er það sanngjarnt fyrir þig að vera hérna. Ég lék á þig og blekkti þig. Ég vann sálina þína. Ég mun sýna margar lexíur um alla eilífð.“ Skepnan byrjaði að berja og slá kvenmanninn miskunnarlaust.

Ég grét þegar ég horfði á hryllilegu sjónina. Ég var svo óttaslegin. Jesús stóð nær og huggaði mig. Hann þurrkaði tárin mín og hélt mér þétt í Sínum örmum. Kvalirnar og sársaukinn mundi vera endalaus og eilífur. Öskrin og sárþænirnar um miskunn mundu fara ósvaraðar. Það er eilíf kvöl. Drottinn og ég yfirgáfum og komum út af hel.

Þegar ég kom í kirkju, byrjaði ég að biðja í tungum. Drottinn sagði við mig, „Haak-Sung, þænirnar þínar sem vörðu frá nóttunni þangað til snemma um morguninn eru miklu hæfari og kröftugri en þænirnar þínar á meðan dagurinn er. Þess vegna, reyndu að biðja meir á nóttunni frekar en á meðan dagurinn er.“ Hann sagði mér að líta nær á Hann. Ég sá Drottinn verandi með þyrnikórónu á höfðinu Sínu, og ég sá holurnar í höndunum Hans og fótunum

Hans. Þar var blóð flæðandi frá hverju sári. Ég hélt áfram að iðrast og grét út þegar ég horfði á þjáningar Drottins.

Þá kláraði ég að biðja. Eftir að biðja, tók Drottinn mig til himna og þurrkaði burt tárin mín. Þegar ég kom til himna, var ég við haf himinsins, sem var krystaltært.

GET ÉG VERIÐ Á HIMNUM?

Lee, Yoo-Kyung: Þegar ég var biðjandi ákaflega, kom Jesús og talaði til mín, „Saknaðiru Mín?“ Ég svaraði hamingjusamlega, „Já, mjög mikið, Drottinn.“ Drottinn sagði, „Hversu mikið saknaðiru Mín?“ Ég reisti hendurnar mínar yfir hausinn á mér og dró hjarta með handleggjunum mínum og fingrum. Með hárrí rödd sagði ég, „Jesús, ég elska þig.“

Mér leið stórkostlega þann dag. Venjulega hrjá illir andar mig þegar ég byrja bænirnar mínar. En þennan dag, mætti Drottinn mér. Hann birtist ekki bara, heldur tók Hann mig til himna. Jesús sagði, „Þér líður vel í dag, geriru ekki?“ Ég svaraði, „Já, Drottinn. Mér líður stórkostlega af því að ég sá ekki illa anda í dag.“ Eftir að við komum til himna, teygði einn englanna sig yfir og sagði við mig, „Vá. Þú hérna aftur? Þér hlýtur að líða stórkostlega að koma hérna svo oft.“ Þá brosti engillinn á mig.

Drottinn tók mig til mjög hás staðar og sýndi mér Jörðina. Jörðin virtist vera smá frá slíkri hárrí fjarðlægð. Ég tók eftir Jörðinni snúast. Jesús benti á Jörðina og sagði, „Þarna er landið þitt, þar sem borgin þín og heimili er staðsett.“ Ég spurði Drottinn, „Jesús ég vil lifa á himnum. Ég vil ekki fara aftur til Jarðarinnar.“ Jesús svaraði, „Það er ekki þinn tími núna. Þú verður fyrst að þjóna Mér og ákaflega gera Mitt verk. Á ákveðnum tíma, munt þú koma hingað.“

Drottinn og ég vörðum gæðatíma á himnum. Við gerðum grín og hlógum mikið. Við höfðum góðann tíma. Ég naut þess mjög mikið. Drottinn og ég snérum aftur til kirkju.

HÁ-SPENNU JÁRN SLÁR Í HELVÍTI

Beak, Bong-Nyo: Þegar við vorum biðjandi, birtist Jesús á meðal okkar. Hann stoppaði skyndilega að labba og byrjaði að muldra með sjálfum sér, „Hvern ætti ég að velja til að heimsækja hel?“ Ég fann út seinna að Hann var muldrandi fyrir framan mig af því að Hann hafði þegar ákveðið að taka mig til að að heimsækja hel. Þegar Hann stóð fyrir framan mig, var ég kvíðin. Hann sagði við mig, „Ég hef marga hluti að sýna þér. Förum saman.“

Drottinn tók í hendina mína. Innan þeirrar stundar, rifjaði ég upp um samræðurnar mínar við pastorinn. Pastorinn sagði, „Faðir minn og eldri systir mín eru líklega í hel af því að þau höfðu ekki samþykkt Krist. Ef Drottinn tekur mig til heljar og ég get séð með mínum eigin

augum, þá get ég skrifað með öryggi um smáatriðin af hel. Ég skil ekki afhverju Drottinn vill ekki láta mig heimsækja hel.“ Pastorinn bað mig að spyrja Drottinn hvort Hann mundi sýna mér föður pastor’s og eldri systur ef mér væri gefið tækifærið að heimsækja hel.

Á leiðinni okkar að heimsækja hel, spurði ég Drottinn þess vegna um beiðni pastor’s. Drottinn varð sammála mér að sýna mér hvar faðir og systir pastor’s voru. Drottinn hélt í hendina mína með þéttu gripi. Hann minnti mig á að vera ekki hrædd. Hann staðhæfði að ég mundi sjá einhverja hræðilegar sviðsmyndir og að Hann mundi vernda mig. Þegar Hann kláraði að tala til mín, vorum við labbandi meðfram þröngum göngustíg. Göngustígurinn var mjög dimmur. Ég gat ekki séð neitt. Ég missti allt skyn á áttum. Ég gat ekki skilið hvort ég væri að labba beint, afturábak, eða til hliðar. Ég gat bara verið leiddur af Jesú. Drottinn Hannsjálfur var ljós, og Hann skein í gegnum myrkrið.

Á meðan við löbbuðum í gegn, byrjaði ég að heyra mjög háan hávaða frá öllum áttum. Hávaðinn stakk hausinn á mér og eyrun mín byrjuðu að meiðast frá hávaðanum. Mér leið eins og höfuðið á mér væri að fara að springa. Ég byrjaði að þekkja hávaðana; þeir urðu skærari og skýrari. Þar voru grátur og hróp. Það hljómaði eins og kröfuganga eða óeirðir. Ég heyrði sóðalegt tal á móti Guði. Fólk var bölvandi hvoru öðru, og það hljómaði eins og þau voru að berjast. Það var hljóð óreiðu. Orðin sem ég heyrði og hávæðin meiddu eyrun á mér og sálina mína.

Þröngi vegurinn var óendanlega langur, og mér fannst eins og við værum labbandi að eilífu. Skyndilega, fann ég nærveru fara í kringum mig mjög snögglega. Drottinn sagði, „Taktu eftir nálæglega.“ Hann veifaði hendinni Sinni, og ég var fær um að sjá allt. Á hvorri hlið þrönga vegarins voru þar stórir, víðir klefar. Klefarnir voru svo stórir að ég gat ekki séð endann á loftinu. Klefarnir voru raðaðir næstir hvorum öðrum. Hver klefi hýsti fjölda fólks pakkað og klesst saman. Þau höfðu ekkert rými til að hreyfast. Klefarnir voru háir eins og skýjakljúfrar í stórborg. Þar voru járnslár fyrir framan klefana; það minnti mig á fangelsisklefa. Há spennu rafmagn rann í gegnum járn slárnar. Það minnti mig á moskítóeyðara, þeir sem drepa pöddurnar þegar þær fljúga inní glóandi ljósið.

Fólkið var að berjast og ýtandi hvoru öðru í gagnslausri tilraun til að komast hjá járnslánum. Fólk var ýtt á móti rafmagnsjárnslánum. Rafmagnið eyddi holdinu þeirra og kveikti í. Fórnarlömbin brunnu, og bara aska mundi vera eftir. Skyndilega heyrði ég óp innan í mannfjöldanum. Maðurinn hrópaði og sárþæni til okkar til að hjálpa: „Drottinn, þegar ég var á Jörðinni, fór í í kirkju fyrir mat. Samt sem áður, læddist ég út til að drekka og reykja á meðan ræðan var. En ég dó í bílslysi og fann sjálfan mig í hel. Drottinn, plís, ég sárþæni þig að taka mig út af þessum stað. Plís, Drottinn. Ég mun aldrey gera slíkar syndir aftur.“

Hann byrjaði að hrópa hærra þegar Drottinn skilaði engu svari til baka. Samt sem áður, tók ég eftir skrítnum atburð. Þegar maðurinn kláraði að sárþæna til Drottins, byrjaði hold mannsins að molna, og hann varð beinagrind. En hann var enn fær um að tala, „Drottinn, plís taktu mig út af þessum stað. Ef þú bjargar mér, mun ég aldrey drekka eða reykja. Ég mun

aldrey hagnýta mér matinn frá kirkjunni. Ég mun helga líf mitt bæn. Ef þú skipar mér að fasta, mun ég fasta eins lengi og þú óskar þess. Ég mun fasta þúsund ár, eða jafnvel tíuþúsund ár. Ég mun helga líf mitt þér og bæn. Plís taktu mig bara út af þessum hryllilega stað. Plís!“ Þegar maðurinn sárþændi, komst líkaminn hans í snertingu við háu spennuna. Á þeirri stundu sem beinin hans snertu, kviknaði í honum og varð að ösku.

Ég heyrði aðra persónu næst manninum sárþænandi. Röddin var veikburða; það var kvenmannsrödd. Samt sem áður, varð röddin hærri og skarpari,“ Drottinn, ég á ekki skilið að vera hérna. Þetta er óréttlátt. Ég vissi ekki að slíkurn staður væri til. Plís, Drottinn, taktu mig hédan út.“ Drottinn svaraði henni, „Ég veit nákvæmlega hverja einustu synd sem þú hefur framið. Hvernig dirfistu að ljúga að Mér?“, ávítaði Hann hana. Þá breytti hún skyndilega um tón. Hún varð árásagjörn og talaði ófriðsamleg orð, „Drottinn, hvað gott verk hefur þú gert? Ef þú ert hinn sanni Guð og hefur getuna til að bjarga okkur, afhverju enduðum við uppi hérna? Gætiru ekki hafa bjargað okkur? Það er þín sök að fjöldi er í helju.“ Hún var mjög óvirðingarfull við Drottinn.

Drottinn var hljóður um leið og kvenmaðurinn móðgaði Hann. Hún var mjög hrokafull. Ruddalegi kvenmaðurinn hélt áfram að bölvu Drottni, „Hey, þú, hvað hefur þú gert fyrir okkur?“ Hún mundi þá snúast og sárþæna blíðlega. Afstaða hennar mundi breytast fram og aftur frá sárþænandi yfir í hrokafull. Það var mjög erfitt fyrir mig að heyra konuna móðga Drottinn. En Drottinn stóð í hljóði og gaf henni áheyrn. Kvenmaðurinn byrjaði þá aftur að hrópa og æpa á Drottinn. Hún benti fingrinum sínum og byrjaði að bölvu og nota sóðalegt mál. „Heldur þú virkilega að þú sért Drottinn yfir öllu? Líttu, jafnvel þessa áköfu stund eru þar fjöldi fólks í helju. Þegar ég sé fáeina hundruði fara inn í himininn, eru þar nokkur hundruð þúsund að fara inn í hel. Líttu á þessa klefa. Þau eru of margt fólkið hérna inni. Það er of fjölmennt!“

Þegar fjöldinn fattaði að það var Drottinn, reyndu þau öll að ræða við Hann. Þau teygðu sig öll til Hans með höndunum sínum. Samt sem áður, þegar þau reyndu að teygja sig út til Hans, voru þeim öllum eytt af rafmagnsjárninu og brennd til ösku, þau gerðu öll ennþá tilraun til að flýta sér nær til Drottins. Fólkið aftast sem gat ekki náð til Drottins byrjaði að bölvu Honum.

Þegar fólkið hrópaði, stóð Drottinn í hljóði. Hann hlustaði um leið og þau bölvuðu og hrópuðu. Ég sárþændi Drottinn, „Drottinn, plís förum. Ég hef slæman höfuðverk. Ég er að hafa erfiðann tíma að anda. Ég get ekki borið það neitt meir.“ Drottinn svaraði, „Allt í lagi.“ Hann hélt þéttilega í hendina mína og sagði mér að við þyrftum að fara lítið lengra.

MÓÐIR MÍN Í KVÖLUM

Á HVERRI STAÐSETNINGU Í HELVÍTI

Eftir að við löbбуðum lengra inn, vitnaði ég aðra hryllilega sjón. Ég kom að staðnum af kvölum móður minnar. Hún var í angist og í skelfilegrum sársauka. Mig langaði aldrey að vitna kvalir móður minnar aftur. Ég sagði við Drottinn, „Það er móðir mín. Hvað ætti ég að gera?“ Móðir mín var kvalin á mismunandi stöðum í hel. Mér var gefið tækifærið að vitna kvalirnar hennar frá byrjun og að núlíðandi stund. Hvenær sem Drottinn og ég komum að stað í hel, var móðir mín þar til að vera kvalin. Móðir mín var öskrandi í sársauka frá eldinum og hitanum. Ég gat ekki borið það. Ég var í áfalli og féll. Samt sem áður, aðstoðaði Drottinn mig í að komast aftur upp. Ég hélt áfram að horfa á ógurlegu sviðsmyndina.

„Móðir! Vesalings móðir mín, ertu ennþá hérna?“ Þegar ég var hrópandi, heyrði móðir mín mig og brást við með því að gráta. Grátandi móðursýkislega, æptu móðir mín í sársauka, „Áts! Það er svo heitt. Bong-Nyo, ég vildi frekar vera kvalin einhvern annan veg. Ég er kvalin í óbærilegum hita. Ég er kvalin með annað hvort heitu vatni eða eldi. Ég hata það svo mikið. Áts! Það er svo heitt. Bong-Nyo, taktu mig héðan út.“ Þegar ég horfði, sundraðist hold móður minnar, og ekkert nema beinin hennar voru eftir. Jafnvel þótt ég vissi að spurningin mín mundi ekki vera möguleg, ákvað ég að spurja Drottinn hvort sem er. Ég gat ekki borið að sjá móður mína í skelfilegum kvölum. Það var of mikið fyrir mig. „Drottinn, plís hjálpaðu henni. Plís.“ Ég byrjaði að snökta þegar ég sárbændi Drottinn. Sama hversu mikið ég grét, vissi ég að beiðnin mín væri ómöguleg. Drottinn sagði, „Það er of seint. Það er ómögulegt að hjálpa henni.“ Drottinn greip hendina mína og byrjaði að draga mig á meðan ég streittist á móti. Þegar Drottinn dró mig, hélt ég áfram að líta til baka á móður mína.

Ég hélt áfram, „Móðir! Mín kæra móðir, hvað er mér ætlað að gera?“ Þegar ég hrópaði í angist, svaraði móðir mín og hrópaði, „Bong-Nyo, dóttir mín.“ Móði mín kallaði nafnið mitt aftur og aftur. Á innan við mínútum, var ég bara fær um að heyra dauf bergmál af kallinu hennar.

Þegar við höfðum yfirgefið þennan stað, Drottinn og ég komum að öðrum kvalarstað. Einu sinni aftur, vitnaði ég móður mína í kvölum. Það var bara stutt vegalengd frá þar sem ég hafði séð móður mína, en hún var núna á þessum stað. Ég tók eftir stórri, illri skepnu. Það virtist vera einhver konungur eða prins af þessum stað. Um leið og skepnan fattaði að ég far horfandi á móður mína, vafði skepnan tungunni sinni utan um hana. Tunga skepnunnar minnti mig á snák.

Móðir mín sýndist eins og hún væri kafnandi, en hún var enn fær um hrópa, „Bong-Nyo, afhverju hefur komið aftur? Ef þú ert ekki fær um að gera mig hólþna eða bjarga mér, afhverju hefur þú komið aftur? Afhverju helduru áfram að koma? Ekki bara standa þarna og horfa, komdu og bjargaðu mér. Plís. Óskarðu þess að sjá mig í kvölum. Flýttu þér og farðu. Ekki koma nokkurntímann til baka aftur.“ Þegar hún kláraði að æpa á mig, henti illa skepnan

henni inní brennandi loga. Þegar líkaminn hennar snerti logana, brann hún samstundis. Ég heyrði ógurlegu öskrin hennar.

KVALDIR FJÁRHÆTTUSPILARAR

Drottinn skipaði mér að færast áfram. Ég var þakin með tárur og svita. Ég vildi ekki fara áfram. Ég hafði séð nóg. En ég vissi að Drottinn vildi að ég sæi meir. Önnur hryllileg sviðsmynd var bíðandi mín. Ég sá fjölda af fólki sitjandi í röð. Ég tók eftir því að handleggir og fótleggir þeirra voru teygðir fram. Stór skepna með gífurlega öxi var gangandi fyrir framan fjöldann. Öxin virtist vera beitt og ógnvekjandi.

Skepnan hakkaði handleggina og fótleggi af vandvirknislega. Hann mundi byrja á fingrunum og vinna sinn veg upp handleggina upp að öxlunum. Skepnan gerði það sama með fótleggina. Hann hakkaði fyrst tærnar af og færðist síðan upp fótleggina. Það var miskunnarlaust og hratt. Fólkið öskraði í sársauka. Þar var enginn endir.

Fólkið sem var bíðandi eftir að vera hoggið hafði andlit af dauða. Andlit þeirra voru frosin eins og ís. Skepnan söng og hummaði um leið og það hakkaði og hjó fólkið. Skepnan mundi nota sínu gífurlegu öxi til að hakka auðveldlega beinin í tvennt. Jafnvel þykkari beinin voru auðveldlega kramin. Það leit út eins og persóna höggvandi við. Holdið frá þynnri beinunum sneiddist fljótt burt.

Ég var svo óttaslegin. Þegar ég var grátandi, spurði ég Drottinn, „Drottinn, ég er svo hrædd. Afhverju er þetta fólk hérna?“ Drottinn svaraði, „Þessir eru atvinnufjárhættuspilarar. Þeir blekktu margt fólk á marga vegi. Þeir hlustuðu aldrey á neinn. Jafnvel ef hendur þeirra, fætur, eða höfuð væru skorið af, hefðu þeir ekki hlustað á neinn eða iðrast. Þeirra örlög var hel.“

Þegar hendur þeirra og fætur voru skornar af, mundu líkamar þeirra rúlla burt. En fljótlega eftir, mundu líkamspartar þeirra endurfestast við, og ferlið af hökkuninni mundi halda aftur áfram. Fólkið leit út eins og dúkkur þegar þau sátu með engar hendur og fætur. Þau voru öll hrópandi í sársauka.

Ég tók eftir kunnuglegu andliti á meðal fólksfjöldans. Ég dróst nær til að fá að líta skýrar. Mér brá. Það var faðir minn. Augun okkar læstust á hvoru öðru. Faðir minn var næstur í röðinni til að vera hogginn. Ég hef ónotarlegar minningar af föður mínum frá því þegar ég var ung stelpa. Ég hafði djúpt sár í hjartanu mínu út af honum. Hann hataði mig. Hann hataði bara mig á meðal fjölskyldunnar. Hann var vanur að skamma og slá mig.

Núna, var faðir minn hérna biðjandi um fyrirgefningu, „Bon-Nyo, ég hef gert marga vonda hluti. Mér þykir það mjög leitt. Ég hef syndgað á móti þér mörgum sinnum. Ég hef engin orð til að bæta það upp. Refsingin er réttlát og ég á skilið að vera kvalinn. Ég get ekki verið ósammála dóminum. En afhverju ert þú hér? Afhverju ert þú heimsækjandi hel svona oft?“

Þegar faðir minn kláraði að tala, byrjaði skepnan að hakka á og höggva af handleggina hans og fótleggi án miskunnar. Um leið og hann öskraði, snéri í mér burt. Ég gat ekki litið. Ég spurði Drottinn, „Drottinn, plís, ég vil yfirgefa þennan stað.“

FJÁRHAGSLEG BLESSUN Á FJÖLSKYLDUNA MÍNA

Systir Beak, Bong-Nyo: Ég bað, „Drottinn, afhverju Hefur þú ekki haldið loforðið um að blessa okkur fjárhagslega? Þú braust loforðið þitt. Líttu á okkur. Líttu á ástandið sem við erum í. Þegar við biðjum, biðjum við í kuldinum af því að við getum ekki haft efni á hita. Á meðan við biðjum, skjálfum við, og við þurfum stöðuglega að nudda höndunum okkar saman til að haldast hlýtt. Í flestum tilfellum, er það fyrir neðan tíu gráður. Ég skil ekki afhverju þú hefur ekki blessað okkur. Fjölskyldan mín af fjórum býr á heimili pastor's, og jafnvel hann er að berjast fjárhagslega. Þau hafa ekkert að borða nema hrísgrjón og Kimchee. Afhverju hefur þú ekki blessað okkur?“

Ég hélt áfram að biðja, „Báðar fjölskyldurnar eru í öfgakenndri fjárhagslegri ógæfu. Fjölskylda pastorsins hefur ekki pening og mín fjölskylda hefur ekki pening. Við erum að berjast. Hvernig býst þú við af okkur að biðja um langa klukkutíma þegar við erum svöng? Þú hefur gefið okkur getuna að fara inní djúpt andlegt svið þegar við biðjum. En við munum ekki vera fær um að halda áfram ef við erum sveltandi. Enn fremur, er okkur mjög kalt. Það er svo kalt. Afhverju heldur þú stöðuglega áfram að hafa mig að upplifa meiðslin af því að horfa á aðra í kvölum í hel? Ég veit hversu sárt það er þegar líkaminn minn verkjar; samt sem áður, get ég ekki ímyndað mér sársaukann sem þau hljóta að vera að fara í gegnum. Þegar kirkju fólkið biður alla langa nóttina, eru þau stíf og bólgin frá því að sitja í þeirri stellingu. Líkamar okkar verkja í sársauka og stífleika. Líkamar okkar eru ekki meðhöndlaðir venjulega. Biðjandi alla langa nóttina er mjög áskroandi. Við höfum ekki sterka veraldlega líkama vegna skorts á viðeigandi mat. Afhverju lætur þú okkur halda áfram eins og þetta? Drottinn, ég get ekki boðir það neitt meir.“

Ég grét aftur og aftur þegar ég kvartaði til Drottins. Mér gramdist af ástandinu mínu, sem ég lýsti frekar í bænunum mínum: „Ég tilbað illa anda og lifði sem örlaga-spákona í þrettán ár. Taktu mig inn í brennandi logana af hel í staðinn fyrir móður mína. Það er ég sem gerði öðru fólki rangt. Ég er ábyrg fyrir mörgum í hel; þeirra blóð er á mínum höndum. Drottinn, þú veist nú þegar að ég var af áhrifum af illum öndum. Það voru illu andarnir sem fengu mig til að flýja burt, yfirgefandi mín eigin börn og verðandi örlaga-spákona. Móðir mín samþykkti ábyrgðina og ól börnin mín. Núna er hún í hel og í kvölum. Það er ekki réttlátt, og ég get ekki lifað með sektina. Sendu mig til heljar og frelsaðu móður mína. Plís!“ Ég var bablandi og kvartandi án þess að hugsa fyrst. En Drottinn var vingjarnlega hlustandi og heyrandi hvert orð. Drottinn var sannarlega þolinmóður við mig. Eftir kvörtunina mína, leit ég á Drottinn til að taka eftir andlitssvipnum Hans.

Ég var að búast við því að Drottinn mundi gefa mér svar, en Hann stóð í hljóði. Hann var að meta minn andlitssvip. Þar var löng pása, og þá brast Drottinn út í hlátur. Þá svaraði Hann, „Bong-Nyo, Ég tók og sýndi mörgu fólki reynslurnar af hel. Samt sem áður, ert þú sú fyrsta til að kvarta um fjárhagslegu þarfirnar þínar á meðan Ég sýndi þér kvalirnar af hel.“ Drottinn hló aftur. Mér leið skömmustulega þegar ég hlustaði á vingjarnlegu orðin Hans. Mig langaði að fara að fela mig einhversstaðar.

Ég hafði verið hólpin í bara tvo mánuði. Trúin mín var ný og óþroskuð. Ég var hunsandi um kennslu Drottins. Drottinn, með Sínum hlýju orðum, byrjaði Hann blíðlega að tala, „Ég hirði ekki um kvartanirnar þínar. Við þurfum ekki að hafa áhyggjur af neinu. Færum okkur áfram. Núna, líttu á þessa sviðsmynd.“ Ég tók eftir dýri hreyfast fyrir framan mig. Það var eins stórt og fjall. Það var ómögulegt fyrir mig að reikna út stærð skepnunnar. Ég gat ekki ákvarðað hvernig gerð af skepnu það leit út eins og aligator eða dreki. Það hafði meira en eitt hundrað hala og mannsandlit. Það hafði um eitt hundrað höfuð. Þegar það opnaði munninn sinn, kom löng, strengja-lík tunga óendanlega út. Gömul kona verandi í hvítum kjól stóð næst gífurlegu skepnunni. Skepnan hafði vafið hana upp með tungunni sinni. Ég fattaði að það var móðir mín.

Illu andinn notaði tunguna sína til að vefja fórnarlömbin sín. Þegar fórnarlamb hafði farið inn í munninn þess, mundi skepnan tyggja og gleypa hverja persónu. Ég var ákaflega öngruð. Ég grét og grét. Drottinn horfði. „Bong-Nyo, þegar þú grætur, finn ég sársaukann þinn. Þegar þitt hjarta hryggist, hryggist mitt hjarta líka. Þegar þú ert döpur, er ég dapur. Ef móðir þín væi ennþá lifandi, gæti ég hafa hjálpað þér. Samt sem áður, er það of seint. Ef þú vilt kvarta og vera reið, máttu gera svo. Ég verð hérna til að hlusta á þín særindi. Ég veit þú ert þjáð. Mig langar fyrir þig að hleypa því öllu út,“ sagði Drottinn við mig.

Ég skammaðist mín og sá eftir öllum mínum hunsandi aðgerðum. Ég hélt áfram að gráta. Drottinn vildi að ég liti áfram. Þegar ég lyfti hausnum mínum til að líta, tók ég eftir stórum svörtum potti. Inní pottinum var svart bullandi vatn. Þar var ógurlegur þefur allt í kring. Það lyktaði eins og mygla af rotnuðum mat. Höfuðið mitt byrjaði að berjast, og mig langaði að æla af liktinni. „Drottinn, hvað er þetta?“ Spurði ég, og Drottinn svaraði, „Það er stór áfengispottur. Það er rottnað með myglu.“ Drottinn vildi að ég liti nær. Þar var stór fjöldi af fólki raða upp með illum öndum bíðandi að setja þá inní pottinn.

FAÐIR PASTOR KIM'S, ELDRI SYSTIR,

OG MINN YNGRI BRÓÐIR Í HELVÍTI

Orðin sem Jesús sagði við mig færðu sorg í hjartað mitt. Drottinn byrjaði að útskýra um raðaða-up fólkið og pottinn. Á meðal fjöldans af fólkinu voru yngri bróðir minn, faðir pastorsins, og eldri systir hans. Þau voru röðuð upp með öðrum bíðandi eftir að vera sett inní

bullandi pottinn. Þegar ég leit nær, tók ég eftir bróður mínum standandi fyrstur í röðinni og faðirs pastorsins og eldri systir fyrir aftan hann. Bróðir minn sá mig og byrjaði að hrópa út, „Systir, afhverju hefuru komið aftur?“ Ég byrjaði að gráta í þjáningu, vitandi að hann var fyrstur í röðinni til að fara inn í bullandi pottinn.

Ég mundi hvernig bróðir minn dó. Á meðan hann var lifandi, tók hann of stóranskammt af eitruðum pillum. Minningin lét mig hlykkjast í óþægindum. Ég man hvernig honum var umhugað um samband mitt við eiginmanninn minn. Hann hafði svo miklar áhyggjur af hjónabandinu okkar. Hann sagði, „Systir, ekki berjast við eiginmanninn þinn. Hversu mundi heimurinn vera undursamlegur ef bæði ykkar elskuðuð og lifðuð í friði. Afhverju berjist þið tvö? Skilur þú hvað ég er að reyna að segja þér? Ég mun deysa á undan þér, en ég vil að þú og eiginmaðurinn þinn lifi hamingjusömu, löngu lífi.“

Ég gerði tilraun til að hafa samband við bróðir minn. Í hárrí rödd, hrópaði ég út, „Mér þykir það leitt. Ég var ekki fær um að halda loforðið mitt. Ég skildi við eiginmanninn minn og varð örlaga-spákona. Ég tilbað marga illa anda í mörg ár. Út af minni uppreisn, gjölduðu börnin mín verðið og höfðu erfitt líf. Plís fyrirgefðu mér, bróðir.“ Samt sem áður, sýndist hann ekki vera hlustandi.

Hann hélt áfram að spurja, „Systir, af hverju kemuru stöðuglega hingað?“ Ég svaraði, „Af því að Jesús heldur áfram að færa mig hingað. Ákveðinn pastor, Kim, Yong-Doo, boðaði fagnaðarerindið til mín einn dag, og ég samþykkti Jesú og varð Kristin. Þegar ég bið í langa klukkutíma, heimsækir Drottinn mig og tekur mig til heljar. Hann hefur valið mig til að sýna raunveruleikann um hel. Ég mæti í kirkju, hún er kölluð Kirkja Drottins. Pastorinn bað mig að líta eftir föður sínum og eldri systur ef ég einhverntímann heimsækti hel. Fyrir náð Guðs, er ég færur að hitta öll ykkar. Ég bjóst ekki við að sjá föður pastor's, eldri systur, og þig öll á einum stað.“

Þegar ég hafði klárað að tala, birtist illa skepnan sem var gætandi þessa svæðis og hrópaði, „Stattu beint í röðinni.“ Allir í röðinni urðu taugaveiklaðir og spenntir. Héðan í frá, birtust faðir minn og móðir mín og var raðað upp með föður pastor's systur, og bróður mínum. Þegar ég leit inní pottinn, var rotnandi, dimmt vatn bullandi ákaflega. Alveg eins og stormur, tók ég eftir eldingu slá frá innan í pottinum með þrumudrunum. Skepnan byrjaði að henda föður mínum, móður, og yngri bróður mínum inní bullandi pottinn.

Þegar ég heyrði foreldra mína og bróður öskra í sársauka, brá mér og ég hrópaði út, „Drottinn, afhverju er þessi staður svona ömurlegur?“ Drottinn svaraði, „Þessi staður er fyrir alkóhólistana sem eru bölvaðir. Þessir sem höfðu ekki iðrast og höfðu ekki samþykkt Jesú Krist munu um síðir fara inní pottinn að minnsta kosti einu sinni.“ Upp-raðaða fólkinu var hent inní pottinn fljótt. Öskrin þeirra bergmáluðu og náðu um loftið í helju. Þegar fólkið fór inn í pottinn, sundraðist holdið þeirra samstundis. Ef einhvað fólk var fært um að synda að pottinum, mundi illa skepnan berja þau í hausinn með járnstöng. Það var komið í veg fyrir að fólkið risi til toppsins á bullandi vatninu. Allt fólkið var öskrandi um hjálp.

Drottinn veifaði til mín til að fá athyglina mína. Hann benti á sumt fólk og skipaði mér að líta nær. Ég sá fólkið standandi. Einn var gamall maður sem leit út eins og pastorinn okkar. Hin persónan var falleg ung dama. Eldri maðurinn var hrópandu út nafn pastorsins. Pastorinn hafði sagt mér að hann hefði átt sjö systkini-fimm bræður, og tvær systur. Eldri systir hans dó frá veikindum á ungum aldri. Hún var lifandi í annarri borg burt frá pastornum. Pastorinn leit út alveg eins og faðir sinn. Þeir gætu næstum því passað sem tvíburar.

Eldri maðurinn byrjaði að hrópa, „Yong-Doo. Hvar er sonur minn?“ Drottinn ráðlagði mér að Hann hafði þegar útskýrt fyrir honum um pastorinn. „Yong-Doo, hvar ertu?“ Ég spurði Drottinn, „Drottinn, afhveru er faðir pastor’s hérna?“ Drottinn svaraði, „Hann syndgaði mjög mikið og var móðgandi við eiginkonuna sína. Hann elskaði að drekka. Alkóhól var hans skurðgoð. Hans alkóhólismi hafði áhrif á vinnuna hans, og hann vanrækti börnin sín. Börnin hans höfðu erfitt líf. Sem afleiðing, mun hann smakka og verða kvalinn í þessu rottna áfengi að eilífu.“

Faðir pastorsins hélt áfram að hrópa, „Yong-Doo. Hvert fórstu? Ég heyrði að þú hefðir orðið pastor. Hvernig var það mögulegt fyrir þig að verða pastor? Afhverju ertu ekki að heimsækja mig í hel? Afhverju hefur einhver annar komið tekið þinn stað?“ Drottinn svaraði honum, „Sonur þinn hefur orðið pastor, og hann er prédikandi fagnaðarerindið.“ Faðir pastor’s snérist til mín svo ég kynnti þess vegna sjálfa mig.

„Halló, ég var örlaga-spákona tilbiðjandi illa anda. Ég lenti í slysi og endaði uppi á spítalanum. Pastorinn var boðandi fagnaðarerindið til sjúklinganna á spítalanum, og ég var ein af þeim sem hann trúboðaði. Ég samþykkti Drottinn á þeirri stundu. Kirkjan okkar er staðsettá vesturhliðinni á Incheon. Það er kallað Kirkja Drottins. Pastorinn er mjög trúfastur og helgaður. Við biðjum daglega; við biðjum allt í gegnum nóttina. Drottinn vitjar okkar, og þetta er hvernig við höfum komið hingað. Ég mæti í kirkjuna líka. Pastorinn er áhyggjufullur um að þú mættir vera í hel. Hann var kvíðinn um að bæði þú og eldri systir hans væru í hel. Hann spurði mig ef ég heimsótti hel hvort ég mundi líta eftir þér og systur hans. Hann óskaði að ég mundi hafa tækifæri til að tala við ykkur.“

Faðir pastor’s svaraði, „Ó, ég sé. En ég skil ekki hvernig hann varð pastor. Þegar hann var krakki, var hann þrjúskastur á meðal barnanna minna. Þegar ég bað hann að gera einhvað, mundi hann aldrey hlusta eða hlýða. Hvernig er hann hæfur til að verða pastor? Hvenær sem ég gaf honum pening til að kaupa áfengi fyrir mig, mundi hann koma aftur heim mjög seint. Ég get ekki skilið hvernig hann er hæfur til að verða pastor. Ef hann er pastor, afhverju er hann ekki heimsækjandi mig hérna í hel? Hann ætti að bjarga mér strax.“

Ég hélt áfram að hafa samræður við föður pastor’s, „Pastorinn minn er biðjandi ákaflega og ástríðufullslega fyrir andlegri vakningu safnaðarins. Hann biður í langa klukkutíma og biður allt í gegnum nóttina þangað til morguns. Hvenær sem hann biður, eru þar margir illir andar gerandi árás á hann og söfnuðinn. Þeir gera tilraun til að soppa okkur frá því að biðja og fá andlega vakningu. Pastorinn berst og kastar stöðuglega út illu öndunum með öllum

sínum styrk. Bænir hans eru kraftfylltar og ákafar.“ Á meðan faðir pastor's grét, talaði hann til mín og sagði, „Ef ég væri ennþá lifandi, mundi ég hlusta á son minn og samþykja Drottinn sem minn Frelsara. Ég mundi mæta í kirkju hlýðnislega. Ég mundi þá vera fær um að fara inn í himininn. Ó, það er of seint núna. Hvað get ég gert? Yong-Doo, sonur minn, ég óska að sjá andlitið þitt einu sinni meir.“ Hann var í slíkri þjáningu og sorg.

Pastorinn líktist föður sínum mjög nálæglega. Samt sem áður, var faðir pastor's hærrí og þungbyggður. Faðir pastor's byrjaði að hrópa aftur, „Ó, ég hef gert marga skelfilega hluti. Ég óska að eiginkonan mín hefði samþykkt Jesú Krist sem hennar Frelsara og Drottinn. Hún gæti þá farið inní himininn. Á meðan ég var á Jörðu spilaði ég fjárhættuspil og drakk alla daga. Ég sá aldrei um fjölskylduna mína. Ég sá ekki um þeirra grunn nauðsynjar. Eiginkonan mín erfiðaði alla daga til að fæða börnin okkar. Ég er ábyrgur fyrir hennar erfiða lífi. Syndirnar sem ég hef framið eru að vera borgaðar aftur. Ég á skilið að vera bölvður. Plís, þegar þú ferð aftur til heimsins, segðu yngsta sini mínum að halda áfram að mæta í kirkju. Segðu honum að vera trúfastur við Drottinn og trúna.“ Hann bað mig líka að segja sonum sínum að ekki mæta í kirkju í hégóma. Þeir ættu að halda Sunnudaginn heilagan, iðrast einlæglega, og ganga með Drottni trúfastlega sem Kristnir.

Faðir pastor's talaði í gegnum tár. Hann var bara fær um að tala af því að Jesús leyfði það. Faðir pastorsins sagði, „Ég er í hel og kvalinn. Hel er loka endirinn, endalaus kvöl. Það er vonlaust. Plís boðaðu fagnaðarerindið til bræðra þinna, systra og skyldmenna svo að þau megi hafa tækifæri til að fara til himna.“

Fyrir aftan föður pastorsins var ung dama. Hún hafði fölt hvítt andlit. Hún var mjög falleg. Hún var eldri systir pastor's. Með tár í augunum sínum, byrjaði hún að tala, „Mínir ástkæru systur og bræður, plís segið þeim að samþykja Drottinn Jesús sem Frelsara. Segðu þeim að vera hlýðin Drottni svo að þau megi fara til himna. Vesalings móðir mín, ég vil segja að mér þykir leitt að hafa sært hana. Ég sakna hennar svo mikið. Móðir mín hafði erfitt og ömurlegt líf. Ég vil að móðir mín fari til himna hvað sem það kostar. Plís segðu þeim skilaboðin mín. Ég framdi svo margar syndir.“ Um leið og systir pastor's talaði, birtist stór margfætla. Fáránlega útlítandi skepnan hafði stór kringlótt augu og var undirbúandi að gleypa fórnarlömbin sín. Systir pastor's hrópaði út, „Vesalings móðir mín, vesalings bræður mínir og systur. Ég hef sáð svo mörgum röngum fræum.“ Fyrir framan Jesú, grét hún og iðraðist. Samt sem áður, hrópaði illi andinn, „Þú-iðrast er bara mögulegt á meðan þú ert lifandi á Jörðu. Ekki hér.“ Skepnan bölvði henni.

Systir pastor's hafði langt, slétt hár með barns-mjúka húð. Púkinn sagði, „Þú hlýtur að hafa verið vinsæl þegar þú varst lifandi.“ Margfætlan var undirbúandi að gleypa hana í sig en var bíðandi eftir viðeigandi tækifærinu til að ráðast á. Margfætlan dróst nálægt systur pastor's og vafðist utan um líkama hennar og höfuð. Margfætlan var mjög stór og hafði þúsundir fótleggja. Það notaði líkamann sinn til að pynda, og það stakk stöðuglega fórnarlömbin sín með beittu tönnunum sínum.

Margfætlan stakk systur pastor's, og andlitið hennar snérist í fölt blátt. Eitrið byrjaði að breiðast allt í gegnum líkamann hennar. Hún leit skelfilega út, og útlit hennar varð hræðilegt.

Föður pastor's var hent inní pottinn af rotnandi áfenginu. Margfætlan vafðist utan um eldri systurina. Báðar þeirra voru ennþá færar um að tala. „Móðir mín hlýtur að vera duglega vinnandi hart þrátt fyrir harkalega, kalda veðrið. Plís segðu móður minni að trú á Jesú Krist svo að hún megi vera hólpín. Ég hef ekki neinar tilfinningar til föður míns. Faðir minn er ábyrgur fyrir erfiða lífi móður minnar. Hann vann aldrey til að fæða börnin sín. Hann eyddi tímanum sínum á börnunum. Frú, plís varaðu fjölskylduna mína á Jörðu við. Ég kenni í brjósti um litla bróður minn, systur og móður. Ég kenni sérstaklega í brjósti um móður mína. Mímir littlu bræður og systur hafa líklega þeirra eigin fjölskyldur núna. Móðir mín hlýtur að vera ein. Hjartað mitt er þungt fyrir hana. Bræður mímir og systur eru líklega sjálfselsk og ekki sjáandi um hana,“ hún kveinaði út hátt. Ég grét líka. Ég vildi halda henni og gráta saman. Samt sem áður, varaði Drottinn mig við að ekki komast of nálægt þeim, og ég gat ekki einu sinni snert þau. Þess vegna, frá fjarlægð, þóttist ég faðma hana.

KROSSARNIR Í LOFTI HELVÍTIS

Við sögðum bless við föður pastor's og eldri systur. Drottinn tók mig þátil næsta kvalarstaðar. Ég velti fyrir sjálfri mér, „Hvert mun Drottinn taka mig þetta skitpi?“ Ég fylgdi Drottini og hélt í hendina Hans. Ég var óróleg og kvíðin um næsta staðinn.

Við löbbuðum um stund og þá reisti Drottinn og veifaði hendinni Sínni til loftsins. Þegar ég leit upp í loft heljar, var ég hissa á hvað ég vitnaði. Þar var fjöldi fólks fillandi loftið af hel. Þau voru öll hangandi á krossi. Þar voru svo margt fólk að ég gat ekki séð loftið mjög skýrlega. Ég var furðandi á því hversu margt fólk var hangandi á krossinum í loftinu. Ég gat ekki ýtskýrt hvar ég var að vitna. Ég hafði ekki orðin til að tjá sjálfa mig.

Fjöldi fólksins var paraðu upp saman. Hver persóna á krossi var snúandi að öðrum. Hver persóna var nelgd á kross. Krossarnir voru gerðir út úr viði. Jesús vildi að ég liti nær. Þar voru margt fólk af mismunandi þjóþernum. Þegar ég tók eftir nær, var hver persóna krossfest eins og Drottinn Jesús hafði verið. Stórir naglar voru stungnir inní hendur þeirra, og fætur þeirra voru á toppinum á hver öðrum og nelgdir. Beitt-þyrnaður stilkur af bergfléttu voru vafnir utan um hálsana þeirra.

Þegar hvert par var var á móti hvoru öðru, þöktu fjöldi skordýra með þyrna líkama þeirra. Skringilega, hélt fólkið áfram að muldra án þess að stöðvast. Þegar ég horfði á í áfalli, spurði ég Drottinn, „Drottinn, þetta er hryllilegur staður. Hver konar synd hafa þau framið til að vera kvalin hér?“

FJARHUGAÐIR (HOLDLEGIR) TRÚAÐIR

Eftir að ég hafði spurt spurninguna, fattaði ég hvaða syndir þau höfðu framið. Samt sem áður, byrjaði Drottinn að útskýra, og tónninn Hans snérist í reiði, „Þessir eru fólk sem mætti í kirkju reglulega. Þau tóku jafnvel Biblíuna sína til kirkju. En þau tilbáðu og báðu til einskis. Þau voru svindlarar. Þau voru hræsnarar. Fyrir utan kirkju, voru þau drykkjufólk og reykingarfólk. Þau héldu ekki Hvíldardaginn. Eftir kirkju þjónustu, mundu þau líka njóta frístundaathafna, eins og fjallaklifur og svo framvegis. Sumt af þessu fólki voru lánaokrarar. Þeir mundu lána pening og rukka mjög háa vaxtaþrósentu. Þeir urðu auðugir rukkandi háar vaxtaþrósentur. Margar fjölskyldur voru ekki færar um að halda uppi með vaxtaþrósentuna sína og urðu gjaldþrota. Fjölskyldur voru brotnar upp vegna fjárhagslegs álags. Hjörtu þeirra og aðgerðir voru heimsleg, jafnvel þótt orðin þeirra fullyrtu trú. Ef þeir hefðu gengið í trú með öllu sínu hjarta og styrk, mundu þau hafa farið inn í himininn. Þau gátu ekki verið fædd aftur vegna þeirra ótryggðar. Þau voru ekki fædd aftur, hvorki með vatni eða hinum Heilaga Anda. Þau fylgdu erfikenningum frekar en Guði. Þeirra heimslegu athafnir voru mikilvægari og tóku forgang yfir Guð. Þeirra verk endurspegluðu ekki sanna trú. Þau þjónuðu með hálfhjartaðri trú.“

Þegar Drottinn hafði klárað að útskýra, truflaði skepnan hávært, talandi til sakfella fólksins, „Hvenær sem ég sé ykkur, þóknast það mér. Þegar þið voruð á Jörðu, stilltuð þið ykkur upp sem Kristnir. Samt sem áður, var trú ykkar óekta. Ég var sá sem blekkti ykkur. Ég mun sýna ykkur hvað gjaldið er fyrir ykkar ótryggð.“ Skepnan gaf þá handarmerki, og margar tegundir skordýra, stór og smá, byrjuðu að skriða upp frá fótum fólksins. Öll skordýrin höfðu tvö horn. Ég sá sum skordýranna nagandi á fótum fólksins, og beinin byrjuðu að sýnast þegar hold fólksins var rifið. Þegar skordýrinn unnu sinn veg upp að hausum fólksins, mundu þau naga veginn sinn inní heila þeirra. Líkamar fólksins byrjuðu að bráðna, og einhver svartur vökvi mundi blæða út af þeim.

Skepnan skipaði fólkinu að endurtaka hvað hann mundi segja. Skepnan hélt á járnstöng tilbúin að slá fólkið. Fólkið, í ótta, mundi hrópa í endurtekningu í hárrí rödd hvað sem hann skipaði.

Fólkið hrópaði í sársauka um leið og svartí vökvinn blæddi út af líkómum þeirra. Þau gerðu tilraun til að þola sársaukann af nöglunum sem voru hamraðir inní hendurnar þeirra og fætur. Þau urðu að þola sársaukann af þyrnunum í kringum hálsana þeirra og sársaukann af skordýrunum étandi holdið þeirra og bein. Enn fremur, urðu þau að endurtaka skipun skepnunnar með hárrí rödd. Það var kvölin af kvölum.

Ef raddir þeirra voru ekki nógu háar, mundi illu skepnurnar allar koma saman og verja fólkið ómiskunnarlega og henda þeim inní eldinn. Fólkið vildi frekar hanga á krossinum heldur en að vera hent í brennandi eldinn af hel. Brennandi eldurinn var kvíðvænlegasti staðurinn fyrir þau. Þau virtust öll eins og þau voru að verða geðveik. Skordýrin átu inní líkama þeirra, og vatn frá dauðu líkómum þeirra féll til jarðarinnar af hel. Pollar byrjuðu að

formast frá öllu vatninu. Um síðir, átu skordýrin holdið þeirra og beinin þeirra. Líkamar þeirra urðu ryk og féllu inní vatsnpollinn á jörðinni af hel.

Þegar rykið féll inní skítuga vatnið, urðu þau manneskju form aftur með öllu holdinu sínu og beinum ósködduðum. Illu skepnurnar mundu taka þau og negla þau á krossinn. Þyrna stýlkarnir af bergfléttu mundu þá vera sett utan um hálsana þeirra. Drottinn sagði mér að þessi aðferð muni vera endurtekin aftur og aftur um eilífð. Drottinn var mjög ósveigjanlegur og skýr um Sína viðvörun. Hann sagði mér þá að líta á fólkið sem trúði til einskis. Hans útskýring var viðvörun.

KIRKJA GUÐS Í HIMNARÍKI

Þegar ég var að hristast óstjórnlega frá ótta, talaði Drottinn blíðlega til mín, „Bong-Nyo, þú ert óttaslegin. Það er nóg fyrir í dag, förum. Bonf-Nyo, þú hefur vitnað fjölskylduna þína í kvölum. Það hefur verið mikill skerfur að höndla. Þú hefur grátið mjög mikið. Mig langar að hugga þig og kæta þig upp. Þegar við náum til himna og förum inní kirkjuna, vil ég að þú biðjir og horfir á tilbeiðsluna.“ Um leið og Drottinn hélt í hendina mína, var veröld sorgar og tára fyrir aftan okkur. Við vorum uppi í bjarta skínandi himninum af himnaríki.

Veröld himinsins er sannarlega fjarstæð. Með Drottni haldandi í hendina mína, vorum við þegar inní himnesku kirkju Guðs. Ég hafði heyrt um kirkju Guðs, en núna hafði ég heiðurinn af því að raunverulega verandi þar.

Kirkja Guðs á himnum er skínandi með dýrlega björtu ljósi og ljósgeislar þekja allt í lofti himinsins. Musterið var risastórt. Það var ómögulegt fyrir mig að ímynda mér stærðina á kirkjunni. Ég gat ekki sagt hvort það væri önnur eða þriðja hæð. Ég var bara fær um að skoða fyrstu hæðina. Gólf musterisins var gert af gegnheilu gulli. Altarið var gert úr gulli. Í raun, var allt gert úr gulli.

Þar voru fjöldi heilagra tilbiðjandi. Enn fremur, voru margir englar með vængi með þeim heilögu í þjónustunni. Drottinn byrjaði að prédika, „Ég hef fært systur Beak, Bong-Nyo frá Jörðinni. En áður en við komum hingað, varð ég að sýna henni hel. Á meðan við vorum í hel, upplifði Systir Beak, Bong-Nyo og vitnaði fjölskylduna sína í kvölum. Hún grét mjög mikið og var brugðið af því að taka eftir áfallinu. Þess vegna, vil ég að allir englarnir herna huggi hana. Í fyrstu, ætlaði ég að sýna henni föður pastor's hennar og eldri systur. Samt sem áður, varð hún að hitta fjölskylduna sína fyrst. Englar, farið til systur Beak, Bong-Nyo og huggið hana.

Skyndilega, heyrði ég kunnuglega tónlist að spila frá öllum áttum. Ég kannaðist við að þetta var lag sem við singjum of í okkar kirkju. Það er kallað „Skíra með hinum Heilaga Anda.“ Ég tók eftir hópi engla mætandi í þjónustuna. Það virtist eins og þeir voru bara að klára verkefnið sitt á Jörðu. Þessir englar voru lægra settir en aðrir englar. Jesús skipaði einu sinni enn í hárrí rödd frá altarinu, „Allir heilagir, lítið á líkamann minn. Ég var krossfestur á

krossinum. Ég úthellti blóðinu mínu og dó fyrir ykkur.“ Á þeirri stundu sem Hann talaði, var Hann hangandi á krossinum, sem var standandi á altarinu. Bjartur gullin ljósgeisli skein á til krossins. Ég fann hlýja tilfinningu koma yfir líkamann minn þegar ég sat á kirkju stólnum. Margir englar komu til mín og töluðu ljúf, huggandi orð. Ég var mjög hamingjusöm.

Drottinn var að gera tilraun til að hugga sorgarfulla hjartað mitt. Hvernig gat Drottinn reynt þetta hart að gefa athygli til persónu sem er lægst af þeim lægstu? Ég var bara syndari og ég hafði bara verið mætandi í kirkju í tvo mánuði. Ég hef syndgað svo mikið að allt sem ég hef verið að gera er að iðrast. Ég var bara skítugur syndari, og ég bað með tárurum.

DAGUR 15 FIMMTÁN

Álitið það, bræður mínir, eintómt gleðiefni, er þér ratið í ýmiss konar raunir. Þér vitið, að trúarstaðfesta yðar vekur þolgæði, en þolgæðið á að birtast í fullkomnu verki, til þess að þér séuð fullkomnir og algjörir og yður sé í engu ábótavant.

-JABOBSBRÉF 1:2-4

Beak, Bong-Nyo: Eftir Sunnudags þjónustu, hafði kirkjufjölskyldan hádegismat í húsi pastor's. Það hafði verið einhver tími síðan við komum saman með Sunnudags mannsöfnuðinum fyrir hádegismatar atburð. Við höfðum góðann tíma að ræða saman um bænirnar okkar á meðan nóttin var. Ég reyndi að sannfæra Djáknuna Shin Sung Kyung, til að koma og vera með í kvöldbænunum okkar. Djákna Shin er snemma á fertugsaldri og hefur rólegan og innhverfan persónuleika. Ég hugsaði með sjálfri mér, „Ef Shin mætir í nætur bænirnar og upplifir eldinn af hinum Heilaga Anda. Sem verður greinilegur í gegnum nóttina, velti ég fyrir mér hvernig hún er að fara að verða breytt.“ Ég var mjög forvitin um það hvernig hún mundi reynast. Hvenær sem ég mæti í næturtíma þjónustu, finnst mér ég oft vera á annari plánetu af því að Guð opinberar sjálfan Sig svo sterktlega. Við erum fyllt með hinum Heilaga Anda og Hans náð.

Ég tilbað skurðgoð þangað til ég var björguð. Ég hafði aldrey hitt Jesú. Núna upplifi ég allt af því í raunverulegu lífi í Kirkju Drottins. Á meðan upplifanirnar mínar eru, hugsa ég oft, „Hvernig geta þessir hlutir gerst?“ Ég var oft forvitin um upplifanirnar sem ég var að hafa. Ég sagði að þessir hlutir hlytu að hafa verið að gerast af því að ég tilbað og þjónaði illum öndum. Ég efaðist oft um upplifanirnar mínar. Samt sem áður, hvenær sem ég efaðist, mundi Drottinn útvega mér svar. Hann gaf mér alltaf blíðlega svar eins og, „Bong-Nyo, þú munt aldrey vita hversu mikið Ég elska þig. Þú ákvaðst að fylgja og trúa á Mig; þess vegna, mun ég gleyma þínum fyrrum afbrotum. Ég mun alltaf vernda þig á sérstakan veg.“ Hann blessaði mig síðan.

Ég hafði mætt í kirkju einu sinni eða tvisvar í lífinu mínu. Kirkjan sem ég hafði mætt í var megakirkja. Ég hafði aldrey upplifað neitt af þessum atburðum áður. En núna, innan í lítilli kirkju, er ég mætandi þessum atburðum. Ég hugsaði oft og hafði áhyggjur af því að ég væri að mæta í költ hóp. En Drottinn útskýrði það skýrt, „Pastor Kim og eiginkonan hans, Kang, Hyun-Ja, hafa verið að biðja ákaflega og með alvöru. Það skipti ekki máli hvort þau höfðu söfnuð eða ekki. Það skipti ekki máli hvort það væru þrengingar eða ekki. Þau höfðu aldrey

neinn efa á Mér. Þetta er afhverju ég hafði notað Pastor Kim til að boða fagnaðarerindið til þín.“

Það sem ég fattaði var að pastorinn og eiginkonan hans héldu alltaf bænámót alla nóttina langa. Jesús var mjög hrifinn af þeirra helgun og hafði leitt mig til Kirkju Drottins. Ég fékk gjöf tungutalsins á allra fyrstu næturþjónustunni. Á þeim tíma, var ég fávís um andlegar gjafir og velti fyrir mér hvernig einhver eins og ég gæti hafa fengið slíka gjöf. Núna, fullnægir einn eða tveir tímar af bæn ekki sálinni minni. Ég get léttilega beðið í þrjá eða fjóra tíma. Í raun, bið ég oft í sjö tíma beint.

Eftir fimmtán daga af helguðum bænámótum, útvegaði Drottinn örlátlega tækifæri fyrir Djáknu Shin að fylgja okkur. Á næturþjónustunni og bænámótinu, var Djákna Shin að fara að vera með okkur, sem lét mig hoppa af gleði. Kirkjan okkar myndar bara fáa meðlimi, en þegar Sunnudagur kemur mætum við með öllum okkar fjölskyldumeðlimum. Við komum saman glaðlega til að tala um upplifanirnar okkar á að hitta Jesú. Allir verða spenntir.

Þegar við komum til að tilbiðja, eru þjónusturnar frábærar, þar sem Jesús birtist. Fjöldi engla koma niður frá himnum til að dansa við okkur. Þeir verða uppteknir við að safna saman reykelsi-bænir heilagra til að bjóðast fram fyrir Guð. Englarnir eru líka uppteknir að nákvæmlega skrá smáatriðin af þjónustunni. Það hefur í sér hegðun fólksins og sviðsmyndirnar. Ég var ekki eina persónan sem var fær um að vitna þennan atburð. Þessir sem voru andlega vaknaðir höfðu tækifærið að taka eftir skýrlega: Joo-Eun, Haak-Sung, og Yoo-Kyung voru horfandi á undraverðu atburðina. Þegar þau horfðu, klöppuðu þau í undrun.

SATAN NOTANDI SJÓNVARP OG TÖLVUR

TIL AÐ SETJA FÓLK Í ÞRÆLKUN

Kim, Joo-Eun: Á meðan ég var ákaflega biðjandi, birtist sýn fyrir framan mig. Það var persóna í sínu heimili. Ég var fær um að sjá það skýrt fyrir mér. Persónan var maður liggjandi á hliðinni sinni og horfandi á sjónvarpið. Þegar hann var horfandi á sjónvarpið, kom fáránlega-útlítandi illur andi fram frá sjónvarpinu og fór inní líkamann hans. Persónan hafði ekki áttað sig á andlegu áhrifunum af því að horfa á sjónvarp.

Sýnin mín skiptist yfir í aðra sviðsmynd. Það var rými með mörgum tölvum; það var Internet kaffihús. Internetkaffihúsið skaffaði fjölda tavla það sem fólk leigði tíma til að fara yfir Internetlinki eða spila leiki tuttugu-og-fjóra tíma á dag, sjö dag vikunnar. Staðurinn var pakkaður með mörgu leikjafólki. Þeir voru spilandi leiki alla nóttina langa. Ákveðinn maður kom til sýnarinnar minnar. Þessi maður var dáleiddur, og öll hans athygli var á Internet leiknum hans. Hann hlytur að hafa verið spilandi í einhverja klukkutíma, augun hans rauð og blóðhlaupin. Skyndilega, kom illur andi í formi beinagrindar fram frá tölvuskjánum og fór inn í líkama mannsins. Með illa andann inní sér, varð hann háður og spilaði æsingslega. Það sem

ég tók eftir lét mig bregða. „Vá, hvernig gat þetta hafa gerst?“ Spurði ég sjálfa mig. „Ég nýt talva líka og að fara gegnum linki á Internetinu, en núna mun ég ekki falla sem fórnarlamb fyrir því,“ ákvað ég. Ég gerði ákvörðun að vera varkárri með hvað ég horfi á og geri á Internetinu.

Ég snéri aftur að því að biðja í tungum. Þegar ég var biðjandi, birtist illur andi í formi hálf-mána. Það var venjulega illur andi í formi mánaboga, en núna var það annar andi. Hálf-mána-lagaði andinn hafði auga innan í auganu sínu. Innra auga þess var svart á litinn. Einhvernveginn hafði það höfuð mótað eins og hauskúpa. Það hafði ekki neinar varir, en það hafði tennur, sem mundu merjast saman. Ég hrópaði, „Í nafni Jesú Krists, farðu frá mér.“ Það dirfðist ekki að dragast nær mér.

Með kvíðafullri rödd, sagði það, „Láttu mig fara til Internet kaffihússins.“ Ég sá sýn af þessum illu öndum stefna í áttina að Internet kaffihúsinu. Internetkaffihúsið varð skært í sýninni minni. Ég sá mann spilandi ákaflega sinn leik. Hann virtist vera háður leiknum. Illi andinn sagði, „Þar sem þú ert svo neyttur af þessum leik, mun ég fara inn í líkamann þinn.“ Það fór þá inn í líkama persónunnar. Ég sá fjölda illra anda nálgast fólkið til að hrá það. Illu andarnir voru fíkníandar. Sumir heilagir féllu inní þessa gildru. Þeir vörðu minni tíma í bæn og meiri tíma með tölvunni. Það var helgað kirkjufólk sem hafði fallið inní fíknina af Internetinu og sjónvarpinu. Sem afleiðing, var kirkjumætingin þeirra og andlega líf málamiðlað. Illu andarnir voru ábyrgir fyrir því að tæla fólkið til að vera ástfangið af sjónvarpinu og/eða tölvum og Internetinu. Ég hafði vitnað andlegu afleiðingarnar af sjónvarpi og Internetinu. Fólkið varð blint og áttaði sig ekki á að illir andar voru ábyrgir fíkn og verknað. Fólk féll inní dýpri gildirur.

Ég sá aðra sýn. Um leið og fólkið kveikti á sjónvarpinu, flugu illir andar í formi beinagrindar út úr sjónvörpunum. Þeir höfðu leðurblökuvængi og blökuðu út úr sjónvörpunum til að fara inní líkama fórnarlambanna. Ég var mjög óttaslegin og brugðið. Ég sagði við sjálfa mig, „Núna sé ég hvernig þessir illu andar vinna. Hvenær sem ég verð að taka ákvörðun eða gera einhvað, mun ég spurja Drottinn héðan í frá.“ Ég var sannfærð með þessa ákvörðun.

SATAN LÆTUR OKKUR EKKI BIÐJA Í FRÍÐI

Á meðan ég hrópaði í bæn, birtist illur andi með langar, beittar tennur sem líkum hákarla. Illi andinn hafðilangt hár og hrollvekjandi, illkvittinn hlátur. Ég var mjög óttaslegin, og sem afleiðing opnaði ég augun mín á meðan bænin var nokkrum sinnum. Samt sem áður, lokaði ég augunum mínum og byrjaði að biðja. Ég heyrði þá skelfilegt, hryllings hljóð. Hljóðið gaf mér gæsaúð allstaðar yfir líkamann minn. Mig langaði að hlaupa að altarinu næst pastornum. Ég vissi að pastorinn var biðjandi, og ég vildi ekki trufla hann. Þess vegna, ákvað ég að vera þolinmóð og halda áfram að biðja. Ég hrópaði með öllum mínum styrk, og illu andarnir fóru.

Ég var fær um að stilla sjálfa mig og byrjaði að biðja aftur. Mánaboga-lagaður illur andi dróst í áttina til mín, en ég var fær til að ávíta það strax. Þegar ég glímndi við illu andana, birtist Drottinn og kallaði nafnið mitt, „Joo-Eun, Ég mun taka þig til himna og sýna þér nokkra staði nóttina á morgun.“ Ég svaraði, „Drottinn, ég hef ekki séð nóg af hel. Mig langar að þú takir mig til heljar aftur.“ Ég byrjaði að gráta. Drottinn sagði, „Yoo-Eun, þegar þú grætur á meðan bænirnar þínar eru, meiðist hjartað Mitt,“ og Drottinn grét með mér.

Eftir að Jesús fór, stillti ég sjálfa mig og byrjaði að biðja. Þegar ég hélt áfram að biðja, nálgastillur illur andi með stórt höfuð mig. Andinn hafði þrjú augu á enninu sínu, horn á hausnum sínum, og munn. Það hafði smáan líkama. Þegar það dróst nær mér, opnaði það lokaði munninum sínum eins og það vildi naga á mig. Það leit mjög ljótt út með munninn sinn opinn. Klístraður vökví slefaðist frá munninum af andnum. Það hafði ógnvekjandi, stórar tennur sem líktust krókódíls. Þegar ég hrópaði, umbreyttist það í mann klæddan svörtu. Það leit út eins og einhvað frá út úr gamalli hryllingsmynd, en ég kastaði því út í Jesú nafni.

Þetta sinn, birtist annar illur andi frammi fyrir mér í formi ljóns. Það var mjög hræðandi, og ég byrjaði að titra. Ljónið hafði stórt andlit og höfuð með mikið af loðfeldi utan um hálsinn. Tennur þess og klær voru hræðandi. Samt sem áður, hélt ég áfram að biðja. Ljónið dróst nær mér og öskraði. Það tók stellinguna af því að gleypa mig í sig. Illi andinn sagði, „Ég mun taka þig niður til klefanna í hel.“ Ég hrópaði, „Um hvað ertu að tala? Þú skítugi illi andi, í nafni Jesú Krists, farðu.“ Það fór þá.

Mér var létt þegar illi andinn fór, en án nokkurrar hvíldar, birtist annar illur andi. Ég sagði við sjálfa mig, „Afhverju eru þar svo margir illir andar að birtast í dag?“ Þessi ákveðni illi andi kom í formi tveggja augna. Augnapörin höfðu tvo fótleggi fasta við það. Það labbaði á skemmtandi hátt. Ég hló að því þar sem það minnti mig á önd labbandi. Illi andinn hrópaði reiðilega, „Afherju ertu hlægjandi að mér?“ Ég svaraði, „Af því að þú lítur skemmtandi út. Er það rangt?“ Það sagði þá við mig, „Ekki hlægja.“

Illi andinn brást við með því að nota viðurnafnið mitt, „Hey, Frekna. Þú ert Frekna, rétt? Ekki hlægja, Frekna.“ Það var gerandi grín að mér. Ég hrópaði, „Þú skítugi illi andi. Jesús gaf mér það viðurnafn fyrir mig. Hann kallar mig það af því að Hann dáir mig. Hvernig dirfist þú að kalla mig af mínu viðurnafni. Jesús gaf mér þetta sérstaka nafn. Þú gagnslausi, skítugi illi andi. Þú ljótt-útlítandi illi andi. Í nafninu Jesús, farðu frá mér.“ Þá fór það.

Mér leið sigurlega og var hafandi gaman á þeim sama tíma. Þegar ég bað, gat ekki ég ekki nema brosað. Innan við stuttan tíma, heyrði ég hljóð af kvenmanni labbandi. Það var hljóð af hælum bankandi á sementsteypu. Það var illur andi dulbúinn sem ungur kvenmaður í hvítum kjól. Ég var mest hrædd við þennan anda. Hún birtist alltaf með langt, slétt hár og hvítan kjól. Augun hennar voru löng og mjó og blóð draup niður frá þeim. Hún hafði vígtennur eins og Drakúla, með blóð úðandi niður munninn hennar.

Þegar ég varð óttaslegnari, dróst hún nær mér. Hún kom andliti-til-andlitis við mig og þá opnaði hún munninn sinn vítt. Út úr ótta, opnaði ég augun mín. Hvenær sem ég opna augun mín, sé ég aðra heilaga biðjandi.

Þegar ég lokaði augunum mínum til að biðja, mundi ég sjá illa anda. Sem afleiðing, mundi ég biðja næst móður minni eða pastor. Samt sem áður, hjálpaði það ekki, af því að þegar ég lokaði augunum mínum á meðan bænirnar voru, var ég ennþá ein. Illu andarnir mundu ekki yfirgefa mig og hafa mig eina.

Ég lokaði augunum mínum aftur og byrjaði að biðja í tungum. Þegar ég bað, starði illi andinn með hvíta kjólinn á mig með illkvitnu augnarráði. Það var truflandi mig frá því að biðja. Ég kallaði uppá nafn Drottins, „Drottinn, ég er mjög hrædd. Plís hjálpaðu mér.“ Illi andinn með hvíta kjólinn fór um leið og það tjáði biturleika í andlitinu sínu.

Létt, hugsaði ég með sjálfi mér, „Það ætti að vera allt í lagi núna.“ Þess vegna byrjaði ég að biðja aftur. Fljótlega eftir, birtist illi andinn sem Systir Beak, Bong-Nyo lísti. Það var mjög ljótt. Það hafði svartálfandsandlit með mörg höfuð. Andlitið og höfuðið voru þakin með augum, og það hafði nokkrar hendur og fótleggi. Ég brást við birtingu þess og hrópaði, „Þú skítugi illi andi. Mig hryllir við nærverunni þinni. Í nafninu Jesús, farðu.“ Þá fór það. Um það var ég mjög þreytt frá því að kasta út svo mörgum illum öndum þann dag.

Vegna skortsins á styrk, gat ég ekki reist handleggina mína neitt lengur. Þá féll hausinn á mér fram. Sem afleiðing, féll allur líkaminn minn flatur á gólfið á meðan bænátíminn var. I mundi ekki hvernig bænámótið endaði. Ég held að é bað í um fjóra tíma. Eftir að hafa klárað bænámótið, komum við saman að borða hrisbolta.

Þegar ég var borðandi, lýsti Systir Beak, Bong-Nyo hverju hún hafði séð. Þegar ég var liðin út af, kom Jesús niður með tveim englum og sat næst mér. Hann strauk hárið mitt og sagði að Hann hefði komið til að taka mig til himna. Jesús sagði, „Joo-Eun, Ég hef komið til að taka þig til himna og sýna þér marga staði, en þú hefur fallið á gólfið vegna þreyttunnar þinnar. Farðu upp, Joo-Eun. Farðu upp og förum til himna saman,“ sagði Hann við mig. Systir Beak, Bong-Nyo sagði mér að ég væri ekki að bregðast við. Um leið og ég heyrði hvað hafði gerst, var ég fyrir vonbrigðum. Ég hugsaði með sjálfri mér, „Afhverju kom Drottinn þegar ég var liðin út af? Hann hefði átt að koma littlu fyrr.“ Hjartað mitt var angrað, og ég varð fyrir frekar miklum vonbrigðum. Tár byrjuðu að renna niður frá augunum mínum.

HAAK-SUNG DANSAR VIÐ JESÚS

Lee, Haak-Sung: Á meðan ég var biðjandi í tungum, byrjuðu nokkrir illir andar að ráðast á mig, eins og venjulega. Sá fyrsti leit út líkt og stór stórvaxin froskur. Hann var mjög bústinn. Það byrjaði að hoppa í áttina til mín. Froskurinn hafði engan lit. Hann var næstum því gegnsær. Það hafði þrjú augu röðuð í röð með svörtum blettum yfir allt bakið sitt. Birtingin

var óþægileg. Ég skipaði því að yfirgefa nærveruna mína, og ég var fær um að kasta því út í Jesú nafni.

Annar illi andinn birtist með mannsandlit. Helmingurinn af andlitinu hans var illilega brennt, og það hafði bara eitt auga vegna brunans. Illi andinn hafði asnaeyru með öðru litlu eyra innan í asnaeyranu. Það hafði engar hendur og var labbandi berfætt. Það labbaði í áttina til mín þegar það sýndi ógnvekjandi tennurnar sínar, sem minntu mig á Drakúla. Ég var óttasleginn af óvenjulega, fáránlegu birtingunni og kallaði uppá nafn Drottins. Þegar ég kallaði nafn Drottins, birtist Hann verandi með þyrnikórónu.

Illi andinn flúði þegar Drottinn birtist. Jesús nálgast mig, og ég tók eftir að Hann var blæðandi. Hann stóð í hljóði og blæddi fyrir framan mig. Ég gat ekki ímyndað mér magnið af blóðinu sem Drottinn var að missa. Blóðið blæddi frá öllum síðunum af höfðinu Hans. Það virtist endalaust. Ég byrjaði að gráta og spurði Drottinn, „Jesús, hvað ætti ég að gera? Jesús, þú dóst fyrir mig.“ Ég snökkti óhóflega um leið og ég hrópaði út til Drottins. Drottinn lagði hendurnar Sígar út í áttina til mín og sýndi mér úlnliðina sína. Ég sá holurnar þar sem naglarnir höfðu stungið hann og þaðan sem blóðið Hans var streymandi út.

Þegar ég snökkti óhóflega, skipaði Drottinn mér að dansa við Sig. Ég hafði aldrei dansað áður, en ég vissi að ég yrði að hlýða beiðninni Hans. Ég var kvíðinn og ekki í neinu skapi til að dansa. Ég var gerandi tilraun til að til að safna mér saman frá því að orga eins og barn. Tárin streymdu óendanlega niður andlitið mitt. Samt sem áður, hélt Drottinn í hendina mína, og meðan Honum blæddi ennþá, dönsuðum við. Við dönsuðum án þess að segja nein orð, og ég fylgdi Hans leiðsögn.

Ég fylgdi Drottni og vissi ekki hvernig ég var dansandi. Drottinn sagði, „Haak-Sung, þú gerðir gott verk með að þrifa kirkjuna.“ Hann virtist mjög stolur af áreynslunni minni og hélt áfram að hrósa mér, „Minn Haak-Sung, um leið og þú boðaðir fagnaðarerindið, leiddir og sástu um litlu bræðurna og systurnar. Veðrið var mjög kalt, en þú komst yfir þessar hindranir. Þú gerðir gott verk. Ég er mjög stoltur af þér.“ Hann gaf mér þá faðmlag.

Þegar Jesús fór, birtust fjórir illir andar og réðust á mig allir í einu. Fyrsti illi andinn hafði form beinagrindar. Beininn aðskildust öll frá liðamótunum og byrjuðu að dansa. Annar illi andinn var sá sami og áður en Jesús birtist, manneskjan við brennda andlitið. Það gerði tilraun til að trufla bænirnar mínar um leið og það talaði, „Ekki biðja. Stoppaðu. Þú getur ekki beðið.“ Þriðji illi andinn birtist, og það hafði langt hár litað gult. Það reyndi að rugla mig og trufla mig með því að hreyfast hratt frá hlið til hliðar. Það hreyfðist fyrir framan augun mín. Annar illur andi í formi handar gerði tilraun til að stöðva bænirnar mínar með því að dansa og færast eftir kirkjuveggjunum og loftinu. Allir illu andarnir gerðu tilraun til að trufla vænirnar mínar. Ég einbeitti athyglinni minni með öllum mínum styrk að missa ekki einbeitingu, og ég hrópaði með hjartanu mínu. Ég kallaði kröftuglega uppá nafn Jesú í bænum mínum. Sem afleiðing, flýðu allir illu andarnir.

ALKÓHÓLISTAR Í HELVÍTI

KVALDIR Í STÓRUM BULLANDI POTTI

Eftir að ég hafði kastað út öllum illu öndunum, birtist Jesús. Með brosi, sagði Hann, „Haak-Sung, við höfum stað að heimsækja. Förum núna saman.“ Um leið og Hann hélt í hendina mína, vorum við strax í hel. Ég sá þá gífurlegan hitaðann svartan pott. Þegar ég leit innan í pottinn, sá ég bullandi vatn með heitri gufu rísandi. Það virtist eins og vatnið hafði verið bullandi í einhvern tíma.

Jesús skipaði mér að líta nær. Ég fattaði að þar voru fjöldi af fólki öskrandi og hrópandi í sársauka frá bullandi vatninu. Öskrin þeirra bergmáluðu um leið og ég dróst nær. Á meðal fólksins, greip ákveðinn maður athyglina mína. Hann reisti hendi í áttina til mín og kallaði nafnið mitt, „Haak-Sung, náðu mér héðan út. Það er mjög heitt.“ Þegar ég snérist í áttina að manningum, fattaði ég að það var frændi minn. Hann reyndi að grípa mig fyrir hjálp. Skepnan tilnefnd fyrir þennan stað flaug fljótt að pottinum og barði miskunnarlaust frænda minn með kylfu, dragandi hann aftur inni pottinn. Skepnan virtist vera leðurblaka.

Illu andinn eða skepnan hafði langt risastórt horn á enninu sínu. Þessi staður var fylltur með illum öndum labbandi og fljúgandi í allar áttir. Það virtist eins og það voru óteljandi skepnur. Þær litu út líkt og drekar og fljúgandi snákar um leið og ég tók eftir vængjunum þeirra breiðast út. Jesús sagði við mig, „Haak-Sung, ekki vera hræddur. Fjölmörgu illu andarnir geta ekki skaðað þig svo lengi sem ég er hérna til að vernda þig.“

Illu andarnir litu snöggt á okkur um leið og þeir fóru fram hjá. Drottinn sagði, „Þetta er staður kallaður kvalirnar af bullandi pottinum. Það er staður fyrir alkóhólista og fólk háð reykingum.“ Um leið og fólkið fór inni bullandi vatnið, sundraðist holdið þeirra. Skringilega, var þar eldur innan í bullandi vatninu. Um leið og ég horfði, ákvað Drottinn að yfirgefa og gaf mér bendingu um að það væri tími til að fara. Ég sagði, „Amen.“ Áður en sekúnda hafði liðið, vorum við þá þegar í kirkju.

STÖÐUGLEGU BIRTINGAR DJÖFULSINS

Lee, Yoo-Kyung: Á meðan ég var biðjandi, birtist illi andinn í formi körfuboltaspilarans sem sem bróðir Haak-Sung lýsti. Það talaði til mín um leið og það drippaði hausnum sínum, „Mundir þig langa að spila lotu af körfubolta með mér?“ Ég svaraði, „Þú skítugi illi andi, í nafni Jesú Krists, farðu.“ Ég hafði kastað því út. Fjótlega eftir, birtist annar illur andi. Illi andinn líktist teiknimyndapersónu úr sjónvarpinu. Hálfu andlit þess var mennskt og hinn helmingurinn var gríma. Þessi illi andihafði horn á hausnum sínum. Eins og venjulega, kastaði ég því út í Jesú nafni.

Annar illur andi birtist og kallaði mig með viðurnafninu sem Jesús hafði gefið mér, það hrjáði mig með illkvitnum hlátri, segjandi, „Frú Moe.“ Ég ávitaði það, „Þetta viðurnafn var gefið mér af Jesú. Hvernig dirfistu að kalla mig af mínu viðurnafni.“ Illi andinn endurtók með illkvitnu flissi, „Ég er fær um að heyra allt sem þú talar.“ Ég sagði reiðilega, „Þú skítugi andi. Í nafninu Jesús, farðu.“

Eftir að illi andinn fór, tók annar hans stað. Þetta skitpi, kom illi andinn í formi mannshandar, sem bróðir Haak-Sung mætti. Það reyndi að hræða mig með því að hreyfast tilviljunarkennt í kringum mig. Þá birtist annar illur andi. Það var sami körfubolta spilara andinn. Það sárþænda mig að spila leik. „Veistu ekki hversu gaman það er að spila körfubolta?“ það spurði. „Flýtum okkur, spilum.“ Það hélt áfram að pirra mig. Ég hrissti höfuðið mitt og hrópaði, „Nei, nei.“ Ég kastaði því þá út í Jesú nafni.

Fjólótlega eftir, birtist Jesús verandi í björtum, skínandi klæðum. Jesús hélt í hendina mína og sagði, „Yoo-Kyung, förum til himna.“ Þegar við komum til himna, heilsuðu englarnir okkur eins og venjulega. Jesús tók mig alltaf til herbergisins fyllt með mörgum bókum. Honum langaði að ég kannaði og læsi risastóra safnið af bókum. Ég tók eftir miklu efni og mismunandi fjölbreytni af bókum, sem voru glæsilegar geymdar í hillum. Þar voru svo margar bækur að ég gat ekki hætt að taka eftir mismunandi efninu. Bækurnar voru gerðar út úr gulli. Ég elskaði alltaf að koma inni þetta hrebergi til að heimsækja. Þegar ég snerti og kannaði óteljandi bækurnar, sagði Drottinn, „Yoo-Kyung, förum til heljar núna.“ Ég svaraði með mótspyrnu. „Nei, ég vil ekki fara. Ég óska ekki að sjá hel.“ Samt sem áður, leiddi Drottinn mig blíðlega og sagði að Hann hefði ákveðinn stað sem ég þurfti að sjá. Jesús sagði, „Ég mun alltaf vera með þér. Hafðu ekki áhyggjur.“ Þegar Hann hélt þéttilega í hendina mína, ferðumst við til heljar.

EILÍFU ÞJÁNINGARNAR AF HELVÍTI

Það furðaði mig alltaf hvernig við ferðumst undir eins til eins staðar til annars. Svo lengi sem ég hélt í hönd Drottins, var ég annað hvort á himnum, hel, eða kirkjunni innan við minna en sekúndu. Drottinn og ég stóðum á miðjunni í hel. Drottinn tók mig til að skoða kvíðvænlegustu sviðsmyndina. Ég hræddist sviðsmyndina af ömmu minni í kvölum.

Ég sá ömmu mína á stað þar sem logar af eldi brunnu hæst. Jafnvel þótt ég stóð í fjarlægð, gat ég ennþá skynjað hitann frá eldinum. Amma mín stóð næst steikingarpönnu. Gífurlega steikingarpannan var heit. Stórir logar af rauðu og bláu lýstu upp svæðið. Ég sjá fjölda af fólki verandi steikt með olíu. Ég heyrði ógurlegu öskrin þeirra. Ég sá óttann á andlitunum af þeim sem voru bíðandi í röð til að vera steikt. Öll þeirra skulfu móðursýkislega um leið og þau stigu áfram.

Amma mín var fyrst í röðinni. Hún hrópaði út í ótta. Skepnan tilnefnd pönnunni lyfti henni og hennti henni inni steikingarpönnuna. Á innan við sekúndu, öskraði hún, „Ahh, það er svo heitt. Einhver bjargaðu mér.“ Það leið næstum því yfir mig þegar ég heyrði ógurlegu öskrin.

Ég sá fjölda af fólki steikt í pönnunni með ömmi minni. Þau voru öll hrópandi út, „Bjargaðu mér, komdu mér út héðan. Hjálp.“ Eftir að hafa verið kvalin í steikingarpönnunni, var þeim hent inni eldinn. Fólkið var brennt án enda. Þau voru brennd eilíflega. Lyktin af brennandi holdi fyllti loftið og reykurinn reis hátt til loftsins. Það var erfitt að sjá með allan reykinn. Skepnan mundi þá draga fórnarlömbin út af brennandi eldinum. Þegar þau voru tekin út af eldinum, mundi allt holdið þeirra endurbirtast og óskaddað. Ég sá þá stóran snák birtast, og það vafðist utan um ömmu mína frá fótum hennar upp til hálsins hennar. Það byrjaði að þétta gripið sitt.

Þegar snákurinn þétti gripið sitt á ömmu minni, hrópaði hún til mín, „Yoo-Kyung, plís biddu Jesús að bjarga mér. Ég get ekki tekið þetta neitt meir. Oh, ég get ekki borið kvalirnar neitt meir.“ Snákurinn braut þá hálsinn hennar. Ég hrópaði frá toppunum af lungunum mínum, „Amma! Jesús, plís gerðu einhvað. Faðir Guð. „En Drottinn sagði, „Það er of seint.“

Ófriðsama skepnan henti ömmu minni aftur inni steikingarpönnuna. Hún virtist eins og hjálparlaus dama án vonar. Samt sem áður, þegar hún var í steikingarpönnunni, fékk hún einhvernveginn nógann styrk til að öskra í sársauka. Holdið hennar sundraðist. Grimmilega hringrásin endurtókst aftur og aftur. Fjöldi af fólki að meðtalinni ömmu minni mundu fá aftur þeirra mennska form. Þau mundu þá vera hent í steikingarpönnuna þegar holdið þeirra sundraðist og bara beinin þeirra mundu vera eftir. Skepnan mundi taka beinagrindur þeirra út af pönnunni og fólkið mundi fá aftur formið sitt. Að síðustu, mundu snákar þéttilega vefa fórnarlömbin sín og brjóta hálsana þeirra.

Jesús sagði, „Hel er eilífur kvalarstaður. Fjöldi af fólki, að meðtalinni ömmu þinni, eru í eilífum kvölum. Þau munu vera kvalin eilíflega í gegnum grimmilega hringrás.“ Þá heyrði ég ömmu mína öskra til mín, „Yoo-Kyung, Kenniru ekki í brjósti um mig? Hvernig geturu bara staði þarna og horft á mig kvalda? Ég er að sárþæna til þín. Plís bjargaðu mér. Ég get ekki borið það neitt meir. Það er of heitt. Yoo-Kyung, plís gerðu einhvað.“

Eftir sogarfullu beiðnina hennar, byrjaði ég að gráta ofsafengið. Drottinn setti handleggina Sína utan um mig og huggaði mig. Ég hrópaði til illu skepnunnar, „Skepna, ekki snerta ömmu mína. Ekki kvelja hana.“ Samt sem áður, voru kröfurnar mínar árangurslausar. Skepnan hafði óteljandi höfuð og fótleggi fest við alla partana af líkamanum sínum. Jesús sagði, „Yoo-Kyung, þú verður ekki að horfa neitt meir.“ Drottinn leiddi mig þá til annars staðar. Þegar við yfirgáfum, fjöruðu öskur ömmu minnar burt í fjarlægðinni. Þegar við komum að ákvörðunarstaðnum okkar, tók ég eftir þremur illum öndum dansandi í gleði.

Þeir voru ógeðfelldlega útlítandi andar. Einn illu andanna hafði gífurlegan haus á meðan annar hafði mjög lítinn haus. Sá þriðji hafði hár á miðjunni á hausnum sínum. Illu andarnir voru í fjarlægð frá, en ég gat sagt að þeir voru talandi með sóðalegu máli. Ég sá þá hlaupa til

fórnarlambanna sinna, og þeir rifu þá upp ómiskunnsamlega með tönnunum sínum. Drottinn og ég dróumst nær til að fá betri sýn.

Ég fékk sprengjulost og leið næstum því yfir mig. Það var amma mín aftur. Ég hafði fyrrum séð hana kvalda í steikingarpönnunni. Núna, var ég sjáandi hana aftur kvalda af öðruvísi illum öndum. Illu andarnir bölvuðu ömmu minni, „Þú skalt deyja. Þú skalt deyja.“ Þau héldu áfram að bölvu henni án hvíldar. Illu andarnir hlupu í áttina til hennar og bitu eyrun hennar af. Amma mín öskraði í sársauka, „Áts!“ Hún hoppaði og skjögraði um leið og hún hélt höndunum sínum yfir hliðina á hausnum sínum. Hún reyndi að hlaupa og flýja, en illu andarnir undu hamla og bíta hana um leið og hún reyndi að fara fram hjá þeim. Mig langaði að ávíta þá, en ég vissi að það mundi ekki vera áhrifaríkt. Ég var hjartabrotin. Ég sagði við Drottinn, „Jesús, þetta er svo hræðandi.“ Ég var í skelfingu. Drottinn sagði, „Förum núna. Við höfum séð nóg fyrir í dag.“ Við yfirgáfum þá hel.

Hel er hrylligur og hræðandi staður. Mér var létt að ég þekkti Drottinn. Samt sem áður, runnu társtraumar niður andlitið mitt um leið og ég endurspeglaði á vesalings ömmu mína. Þegar ég kom aftur í kirkjuna okkar, byrjaði ég að biðja. Þegar ég bað, birtist illur andi í formi beinagrindar. Hauskúpan var þakin með lyrfum. Þegar ég skipaði því að yfirgefa í Drottins nafni, fór illi andinn.

Á meðan ég bað ákaflega, kom Jesús aftur og tók mig til himna. Jesús hafði fært Yeh-Jee með Sér. Við flugum þá allt yfir himininn og komum að hafi himinsins. Hafið af himninum er eins tært og kristall. Við spiluðum lékum okkur í vatninu, bulbsandi og syndandi. Margir englar komu og horfðu á okkur leika. Þem var skemmt þegar ég tók eftir þeim hlægjandi þegar þeir horfðu á okkur. Þeir hljóta að hafa notið þess. Yeh-Jee og ég hengum úti saman með englunum. Við höfðum mikið gaman saman. Við sungum mörg lög saman.

Drottinn gaf móður minni viðurnafnið „Falleg.“ Hún er fallegur kvenmaður. Hann gaf líka frænku minni, Meena, viðurnafnið „Grátandi barn.“

FRÆNDI MINN OG

TENGDAR-BRÓÐIR ERU Í HELVÍTI

Beak, Bong-Nyo: Þegar ég var biðjandi í tungum, sá ég tvo engla komandi niður frá að ofan. Þeir komu í áttina til okkar. Ég spurði þá hver tilgangurinn þeirra væri fyrir þeirra heimsækjandi okkur. Þeir staðhæfðu að þeim var skipað að færa systur Beak, Bong-Nyo frá Kirkju Drottins. Ég var spennt að heyra þessar fréttir. Samt sem áður, höfðu þeir komið til að taka mig til heljar. Gleðin mín var stutt-lifuð.

Englarnir og ég löbbuðum meðfram veginum til heljar. Það var endalaust og myrkt. Ég var taugaspennt og óttafull og leið ofsahrædd. Við löbbuðum í langann tíma. Þar voru sveppa-

löguð tré meðfram hliðinni á veginum. En ég fann fljótlega út að trén voru ekki sveppir heldur manneskju grafnar inní jörðina. Það var bregðandi sviðsmynd.

Þegar ég leit nær, tók ég eftir einhverju skrítnu. Þau höfðu mannsandlit, en þau höfðu snákalíkama. Í staðinn fyrir fætur, höfðu þau enda af snákshala. Allur líkami þeirra var grafinn inní jörðina. Þegar ég hélt áfram að líta, þaut hjartað mitt og gæsaþúð rann niður líkamann minn. „Hvernig getur þetta verið?“ Spurði ég sjálfa mig. Andlitin þeirra höfðu skríttinn svip. Ég hafði ekki orðin til að útskýra það.

Ég tók ekki eftir að Jesús hafði komið og var standani næst mér. Jesús og ég stóðum fyrir framan fólkið sem var bölvað. Þau voru sárþænandi og snökktandi til Drottins, „Drottinn, plís sendu aftur venjulegu líkamana okkar.“ Þegar ég horfði, heyrði ég skyndilega einhvern kallandi nafnið mitt. „Bong-Nyo, líttu yfir hingað. Hingað. Yfir Hingað.“ Ég þekkti röddina. Það var tengdar-bróðir minn sem hafði dáið mörgum árum fyrr.

Þegar ég snérist að þar sem röddin var komandi frá, tók ég eftir öðrum manni standandi næst honum. Rafmagnsstraumur var flæðandi næst mönnunum. Það virtist eins og það var þeirra skipti að vera hent inní rafmagnsstrauminn. Frændi minn og tengdar-bróðir voru bláfölnir þegar þeir töluðu. Þeir kölluðu báðir nafnið mitt. Ég hugsaði með sjálfri mér, „Hvað eru þeir hræddir við?“ Ég sá ekki eða tók eftir neinu kvalartæki eða aðferð. Þau voru standandi á opnum velli. Samt sem áður, þegar ég leit nær þar sem þeir voru standandi, var það ekki grín. Öll einstöku sjónarmið heljar eru hræðandi. Hver staður heljar er staður volæðis, sársauka, og kvalar.

Á stuttum tíma, lístu þrumur og eldngar upp loft heljar. Það hljómaði eins og loftið væri að verða rífið í sundur. Eldingu sló nálægt frænda mínum og tengdar-bróður.

Við hrukkum við af eldingunni um leið og hún sló jörðina og lét okkur stíga aftur í ótta. Á innan við sekúndu, færði skepnan sem var tilnefnd fyrir þennan stað mann og raðaði honum upp fyrir aftan tengdar-bróður minn. Þegar tengdar-bróðir minn titraði í ótta, hrópaði hann, „Systir, hvað ætti ég að gera? Ef ég stend hér, munu öll beinin mín tvístrast og líkaminn minn mun glatast. Systir, plís spurðu Jesús svo að ég sé ekki sendur þangað. Plís. Oh, hvað er ég að fara að gera? Systir, ég hef framið svo margar móðgandi verknaði á móti stóru systur þinni. Plís farðu og stóru systur þinni að ég biðst afsökunar fyrir sársaukann sem ég olli henni. Allt í lagi?“

Tengdar-bróðir minn varði mestu af lífinu sínu sem veiðimaður, veiðandi fugla. Hann elskaði að veiða. Systir mín hafði erfitt líf. Systir mín var í sársaukasem er ekki hægt að lýsa. Á einu tilefni, krafði hann systur mína að undirbúa snögglega máltíð fyrir veiðiferðina sína. Hann bað hana líka að undirbúa hádegismatar poka til að taka í ferðina sína. Systir mín fór áriðandi í eldhúsið og byrjaði að undirbúa máltíðina og hádegismatinn. Á meðan hún var í eldhúsinu, tók hann of stóran skammt af eitri sem var notað til að veiða fugla. Hann hafði framið sjálfsmorð.

Núna er hann í hel með ekkert aftur snúið. Hann sárþændi mig að gefa skilaboðin til systur minnar. Hann sagði að hann var mjög leiður yfir mistökunum sem hann hafði gert. Hann bað mig þá að segja systur minni og dóttur hans að trúá á Jesú hvað sem það kostar. Enn fremur, bað hann mig að segja þeim að biðja án þess að stöðvast. Hann þráði mjög mikið fyrir þau að vera hólpin.

Maðurinn sem stóð næst tengdar-bróður mínum var frændi minn. Hann vann á skipi sem áhafnarmedlimur. Hann vann á fiskibáti. Vinnan var mjög harðger. Samstarfsmenn hans hrjáðu og börðu hann. Honum var ekki gefið tækifærið til að hvílast mikið á meðan vinnan hans var. Hann hafði sjúkleika og dó. Hann hrópaði til mín, „Frænka, ég hélt það væri ekkert eftirlíf og ég mundi bara sofa í friði. En ég endaði uppi á þessum hræðandi stað. Þeir sögðu að ég mun vera kvalin um eilíflega. Hvað er ég að fara að gera? Frænka, plís bjargaðu mér. Gerðu einhvað.“ Hann var snökktandi óhóflega.

Þruma og elding slóust nálægt þeim, og báðum þeim var hent niður inná jörðina. Þeir hrópuðu, „Bjargaðu mér.“ Samt sem áður, sló eldingin þá og þeir snérust í öskur. Ég byrjaði að gráta. Englarnir sem voru með mér gerðu tilraun til að hugga mig, en ég snökkti móðursýkislega. Ég sárþændi og flutti beiðnina mína fyrir Drottinn, „Drottinn, ég kom til þessa staðar til að sjá foreldra mína og yngri bróður minn í kvölum. Sem afleiðing, grét ég allann daginn langan og hjartað mitt og líkami eru veik. Ég er ekki fær um að hreyfast út af veikjuðu ástandinu mínu. Afhverju ert þú að sýna mér þetta aftur? Hvernig gast þú sýnt mér slíkar kvalir? Drottinn, ég get ekki horft neitt meir. Ég get ekki borið það. Ég get ekki verið polinmóð með það neitt meir.“

SÁRSÁUKINN AF ÞVÍ AÐ HORFA Á FJÖLSKYLDU

MEÐLIMI Í SKELFILEGUM KVÖLUM

Þegar ég grét út í sársauka horfandi á fjölskyldumeðlimina mína í kvölum, hélt Drottinn í hendina mína. Jesús greip einu sinni aftur hendina mína og færði mig til staðar þar sem gífurlega illa skepnan bjó. Ég gat ekki séð andann á hausnum á skepnunni; stærð skepnunnar var risastór. Ég var fær um að sjá alls konar dýr innan í líkama risans. Ég gat heyrt dýrin æpa. Þar voru úlfar, kettir, tígrisdýr, ljón, og hestar, á meðal margra annara. Þessi viltu dýr voru urrandi óendanlega. Þegar skepnan opnaði munninn sinn, sá ég annan munn inni í munninum og annan munn innan í þeim munn. Það hélt áfram áframhaldandi. Ég áætlaði að þar voru um sjötíu til eitt hundrað munnar. Skepnan hafði líka sjötíu til eitt hundrað aðskilin höfuð. Skepnan var svört. Það hafði langa tungu og tennur líkt og hákarl. Þar var fjöldi fólks sogað inn til munns skepnunnar. Ég sá móður mína á meðal fjölda fólksins.

Ég fann strax sársauka þegar augu móður minnar og mín mættust. Móðir mín sárþændi til mín að bjarga sér. Ég get aldrei gleymt tjáningsvipnum hennar eða hættinum sem hún

starði á mig. Hvernig get ég nokkurn tímann eytt þessu frá minninu mínu? Hún sárþændi við mig, „Bong-Nyo, plís bjargaðu mér. Ég sagði þér að ekki koma hingað. Hver er tilgangurinn fyrir þig að koma? Ef þú værir að koma aftur, ættir þú að hafa beðið Drottinn að taka mig héðan út í staðinn fyrir að bara horfa og gráta. Komstu bara til að sjá mig í kvölum?“ Þegar hún grét, var hún fljótt söguð inn til munns skepnunnar.

Þegar ég grét ómeðvitað, birtist sviðsmyndin aftur um litla bróður minn fremjandi sjálfsmorð sem sýn. Ég gat heyrt röddina hans segjandi við mig, „Systir, ég er hafandi skelfilegan magasársauka. Plís bjargaðu mér, systir. Sársaukinn í maganum mínum er óbærilegur.“ Á meðan bróðir minn hrópaði út í sársauka, var ég hjálparlaus og gat ekki gert neitt. Með reiði, sárþændi ég til Drottins, „Afhverju Drottinn? Afhverju tekur þú mig stöðuglega til heljar og lætur mig upplifa óbærilegan sársauka? Móðir mín, litli bróðir, faðir, tengdar-bróðir minn, og frændi minn eru öll bölvuð og í kvölum. Jesús, hvernig gast þú gert mér þetta? Ég græt alla daga og líkaminn minn hefur veikst vegna heimsóknanna af hel. Afhverju tekur þú ekki Pastor Kim og sýnir honum himinn og hel? Hann biður í marga klukktíma, meiri en ég geri. Það er hann sem þráir að heimsækja himinn eða hel. Afhverju hefuru valið mig til að upplifa sársaukann af því að horfa á þá elskuðu í kvölum?“ Jesús stóð hljóður. Drottinn sýndi mér fleirri kvalda staði.

Á meðan í miðju bænámótinu, höfðum við gest. Hún var eiginkona pastors frá annarri kirkju. Enn fremur, voru hún og eiginmaðurinn hennar nánir vinir Pastors Kim. Hún sagði að hún hefði komið aftur af því að hún var svo blessuð af fyrrum bænámótinu sem hún hafði mætt í. Þar að auki, hafði hún einhverjar spurningar og vildi vera ráðlaggt hvað varðar andleg málefni. Bænámótið okkar endaði fyrr vegna óvænta gestarins okkar. Þegar umræðan þeirra var búin, var gestinum gefið far af pastornum okkar. Við byrjuðum þá aðra bænabjónustuna.

Á meðan ég var biðjandi í tungum, flugu kvalir fjölskyldu minnar í hel í hugann minn. Ég varð tárbot. Drottinn snérin aftur einu sinni aftur. Ég sárþændi til Drottins, „Drottinn, næsta sinn, plís taktu pastorinn í staðinn fyrir mig. Pastorinn er ákjósanlegri til að upplifa og skrifa nákvæma frásögn.“ Drottinn svaraði, „Allt í lagi. Vertu lítið þolinmóðari. Þú hefur lítið meira að upplifa.“

HITTANDI ERKIENGILINN MÍKAEL

Þegar Jesús huggaði mig með hlýjum orðum, labbaði Hann nær mér og sagði, “Ég mun taka þig til himna héðan í frá. Ég mun sýna þér meira af himninum. Ég mun þurrka tárin þín burt. Ég veit þú hefur upplifað mikinn sársauka.“ Hann hélt ástúðega í hendina mína. Þegar Hann hélt í hendina mína, var ég útbúin með björtum, skínandi sloppi með vængjum. Með nýju vængjunum mínum, flugum við inní krossinn sem var standandi á altarinu.

Að ferðast til himna er mest spennandi. Eftir að við flugum í gegnum andrúmsloft Jarðarinnar, vorum við að fara í gegnum geiminn. Við fórum í gegnum fjölda stjarna. Við

flugum og ferðuðumst frá vertarbraut til vetrarbrautar. Við héldum áfram í gegnum myrka gryfju. Þegar við fórum í gegn, komum við að stað þar sem tveir vegir krossuðust. Einn vegurinn leiddi til vinstri, sem var hel. Hægri vegurinn leiddi til himna.

Jesús og ég fórum til hægri og komum uppá bjartan, skínandi gullinn kastala. Fjöldi engla komu fram til að heilsa og bjóða okkur velkomin. Frá meðal englanna, kynnti Drottinn mig fyrir einum ákveðnum engli. Það var Míkael, engill sem Pastor Kim talaði um á meðan ræðan hans var. Jesús sagði við Erkiengilinn Míkael, „Þessi heilaga hefur verið trúuð í bara tvo mánuði. Þessi sauður hefur haft tækifærið til að upplifa og vitna hel. Hún hefur verið andlega vakin á meðan ákveðin fjörtíu-daga bænámót voru. Hún hefur upplifað skelfilegt áfall í hel. Hún hefur vitnað kvöl fjölskyldu sinnar í dag. Ég skipa þér, Míkael, að taka hana um himininn og sýna henni undursamlegu staðina. Huggaðu hana líka.“

Erkiengillinn Míkael beygði höfuðið sitt og svaraði, „Já, Drottinn.“ Eftir það, flugum ég og Míkael um mismunandi staði á himnum. „Vá. Það er ótrúlegt,“ sagði ég við engilinn. Það var að fara að vera ómögulegt að heimsækja alla staðina á himnum, jafnvel ef það tæki lífstíð. Drottinn fylgdi mér þá til að sýna mér einhverja staði. Drottinn naut þess að tala við mig persónulega til að sýna mér undursamlegu staðina af himnum.

TAKMARKAÐ SVÆÐI Í HIMNINUM

Jesús huggaði mig, Bong-Nyo, þrátt fyrir veikta ástandið þitt, mun það vera erfitt fyrir þig að vitna. Ég veit að þú hefur verið tilfinningalega skelfd.“ Drottinn hélt áfram, „Ég hef sérstakann stað til að sýna þér. Þessi sérstaki staður er leyfður fyrir bara þig. Taktu eftir vandlega.“ Ég spurði Drottinn, „Hvert ert þú að taka mig?“ Hann svaraði, „Ég mun sýna þér hús Föður Míns. Samt sem áður, enginn er leyfður inní húsinu. Þú munt bara vera fær um að sjá ytri veggina.“

Ég man eftir pastornum kennandi um Guð. Pastorinn prédikaði einu sinni að Guð er ljós. Guð er sá sami í gær, í dag, og að eilífu. Hann mun aldrey breytast. Guð er með okkur, sama hvar við erum. Hann verndar okkur og lítur eftir okkur.

Ég hugsaði með sjálfri mér, „Hvernig getur Guð haft hús?“ Drottinn togaði hendina mína og leiddi mig. Við byrjuðum að ferðast upp í áttina að toppinum af himninum. Það sýndist eins og við flugum óendanlega upp á við. Við náðum til staðar þar sem voru bjartir ljósgeislar. Við höfðum náð til veggjanna, sem voru gerðir út úr hreinu gulli.

Jesús sagði mér að þetta svæði væri takmarkað og að engum væri leyft að nálgast það. Veggirnir voru mjög bjartir. Ég gat ekki séð skýrlega út af ljósinu.

Jesús lýsti því að Guð væri alnálægur, sem þýðir að Hann er alls staðar á öllum tímum. Tími hefur ekki áhrif á Guð. Hann er flæktur í öllum sjónarmiðum sköpunar Sinnar. Hann

leiðir samkvæmt Sínum vilja. Drottinn hélt áfram að sýna mér mismunandi staði í himnum. Hann kríndi mig líka með gullinni kórónu. Þar eftir snérum við aftur til Kirkju Drottins.

Við snérum aftur til kirkju, ég hélt áfram að biðja. Á meðan bænirnar mínar voru, sá ég sýn. Ég sá hásæti Föðurs Guðs. Ég var hafandi erfiðann tíma að líta. Bjarta, regnboga-litaða ljósið var skerandi augun mín. Ljósið var mjög sterkt. Ég var ekki fær til að lyfta hausnum mínum. Þegar ég var í bæn, spurði ég Föðurinn, „Faðir Guð, afhverju ert þú teygjandi í áttina til mín?“ Þá þrumaði rödd sem sýndist bergmála all í kringum heiminn kom frá ofan. Blíð og valdarleg rödd sagði, „Ég vildi bara sýna þér.“ Þegar Faðir Guð teygðist út, varð heimurinn bjartari um leið og það lísti upp með ljósi.

DJÁKNA SHIN SUNG KYUNG

VERÐUR MEÐ Í BÆNA FUNDINUM

Djákna Shin, Sung-Kyung: Eftir dagstíma bænþjónustuna okkar, fórum við öll til húss pastor's til að borða. Á meðan ég bar borðandi, sagði Systir Beak, Bong-Nyo mér að hún hafði hitt Jesú og Yeh-Jee. Hún sagði að Yeh-Jee væri á himnum með Jesú. Mér var brugðið að heyra þessar fréttir. Dóttir mín, Yeh-Jee, hafði erfitt líf. Hún hafði barist við krabbamein síðan í leikskóla. Hún dó á aldrinum níu að Han Yong Háskóla spítala. Þegar hún var mest í sársauka, hafði ég hitt Pastor Kim.

Áður en dóttir mín hafði krabbamein, var ég í költi. Ég var mjög helguð költinu. Samt sem áður, var ég fær um að komast út af költinu þegar dóttir mín varð sjúk, þar sem ég varð að verja meiri tíma sjáandi um hana. Dóttir mín var hólpin áður en hún fór burt. Pastor Kim var fær um að þjónusta til hennar fyrir dauða hennar. Hún hafði játað með munninum sínum að Jesús var hennar Drottinn og Frelsari. Hún var í sársauka allan tímann. En þegar Pastor Kim kom og bað yfir henni, stoppaði sársaukinn hennar. Dóttir mín bað eignmanninn minn og mig blíðlega um að faðma sig. Eftir að við höfðum faðmað hana, fór hún áfram og fór til himna. Eftir að hún hafði dáið, leit hún út eins og hún væri sofandi. Á þeirri stundu sem hún dó í friði, vissi ég að það væri himinn. Ég varð þá djákna og helgaði sjáfa mig kirkjunni. Því miður, byrjaði ég að vinna á Sunnudögum eftir þjónustuna. Öll ár, á árlega dauðadegi Yeh-Jee's, mundum eiginmaðurinn minn og ég heimsækja eyjuna þar sem öskunni hennar var dreift. Í dag, veit ég að það er til einskis að heimsækja eyjuna.

Allavegana, var bænámótið sett saman úr níu fólki, og þau báðu alla nóttina þrátt fyrir kalda veðrið. Þau höfðu sagt mér að þau hittu Jesú og höfðu heimsótt himinn og hel. Til að vera heiðarleg, trúði ég í raunverulega ekki fullyrðingunum þeirra eða sögum. Hvernig sem er, voru sögurnar ekki frá einu eða tveimur fólki; þau fullyrðu það öll. Jafnvel unglíngarnir voru andlega vaktir, og þau voru fær um að berjast og kasta út illum öndum. Ég mundi heyra opinberanirnar þeirra næstum hverja viku. Ég var vandræðanleg og skammaðist mín fyrir að

umgangast þau og vera kölluð djákna. Systir sem hafði bara verið mætandi í þessa kirkju í tvo mánuði fékk hina heilögu gjöf tungutalsins og það alla nóttina langa. Hún hafði verið andlega vakin. Sem nýliði, sá ég trúna hennar vaxa stærra en mína. Enginn gæti hafa reiknað út hver væri nýr meðlimur og hver væri djákna.

Ég hætti í vinnunni minni og ákvað að mæta í alla-nótt bænasamkomuna með helguðu hjarta. Mér var meira brugðið, og það var fram úr ímyndunaraflinu mínu eða væntingum. Jafnvel þótt ég væri djákna, hafði ég ekki mætt í næturtíma bænaþjónustu. Ég gaf líka bara hálfa tíundina mína í tíundir. Á meðan í lífinu mínu, hafa bænirnar mínar verið uppá sitt besta bara tíu mínútur. Eftir að ég fékk heilögu gjöf tungutalsins, þvingaði ég sjálfa mig til að biðja í klukkutíma.

Þegar ég kom á bænamótið, var mér brugðið af því sem ég vitnaði. Ég var hrifin af nætur bæna þjónustunni. Þau héldu bænamót allar nætur. Allir af hinum fullorðnu og unglíngunum báðu þangað til snemma morguns án þess að stöðvast. Þegar þeir byrjuðu, varði það venjulega sex tíma. Þau virtust ekki einu sinni þreytt. Hin fimm ára gamla, Meena, bað í þrjá tíma beint. Meena reisti jafnvel handleggina sína og talaði í tungum. Samt sem áður, féll Meena stundum í svefn á meðan bænirnar hennar voru í tungum.

Ég færði jafnvel son minn til bænanæturnar. Hann var að fara í grunnskóla það ár. Sonur minn var vandræðarkrakki. Hann hafði þegar fengið slæmt mannorð á meðal nágrannanna. Samt sem áður, þegar hann byrjaði að mæta, hann pastor var mjög hrifinn að sjá son minn í kirkju með mér. Hann var frægur vandræðaframleiðandi.

OH, JUNG-MIN FÆR

TUNGUTALSGJÖFINA

Ég hafði bara mætt í Sunnudags þjónustur og var ekki meðvituð um hversu öðruvísi prédikun pastor's var á kvöldin. Mér var brugðið að sjá mismunin og opinberanirnar opinberaðar. Næturprédikunin var ekki eins róleg og Sunnudags prédikunin. Með sönnun hins Heilaga Anda, hélt prédikunin áfram frá 19:00 til 23:00 án hlés.

Fyrsti hluturinn sem ég tók eftir var hegðun sonar míns. Sonur minn, Jung-Min, getur vanalega ekki haldist hljóður eða rólegur á meðan Sunnudagsþjónustan er. Það gerði mig vanalega taugaspennta og óþægilega. Samt sem áður, með þessari næturþjónustu, var hann límdur við ræðu pastor's. Það leit út eins og hann hefði gefið sjálfan sig undir. Hann hélt áfram að segja, „Amen, amen.“

Eftir ræðuna, byrjuðum við bænaþjónustu um 23:00. Pastorinn hafði útnefnt sérstakann stað fyrir son minn. Sonur minn, Jung-Min, vissi ekki hvernig átti að biðja. Þess vegna, byrjaði pastorinn að útskýra fyrir honum um að biðja. Pastorinn útvegaði gólfþúða og sagði honum

að sitja á hnjúnum sínum, að reisa handleggina sínar hátt, og biðja án þess að stöðvast. Jafnvel þótt sonur minn væri þrjóskur og fávís, útskýrði pastorinn að hann ætti að biðja með þrá í hjartanu sínu og biðja um tungutalsgjöf hins Heilaga Anda. Pastorinn útskýrði að ef hann fengi gjöf tungutalsins, mundi hann vera fær um að biðja lengur og fá kraft. Pastorinn leiðbeindi honum til að biðja og þrá fyrst gjöf tungutalsins.

Allir voru ákaflega biðjandi í tungum. Pastorinn staðsetti son minn næst sjálfum sér og sagði honum að biðja á altarinu. Pastorinn lagði hendur á hann og byrjaði að biðja. Þegar pastorinn bað kröftuglega yfir honum, reisti sonur minn handleggina sína hátt og byrjaði að gráta. Hann byrjaði þá að biðja í tungum. Sonur minn var þakinn með tárur og svita.

Ég hugsaði með sjálfri mér, „Hann er bara sjö ára gamall. Hvernig er það mögulegt að hann geti iðrast og beðið svo alvörulega?“ Ég bað til Drottins með þakklátu hjarta. Ég ákvað að helga restinni af tímanum mínum bænámótunum með öllu mínu hjarta. Ég kláraði þá bænirnar mínar.

MUN HALDA ÁFRAM Í BÓK NÚMER TVÖ...

AÐ HAFA SAMBAND VIÐ RITHÖFUNDINN

SEM PASTOR, hef ég lesið margar bækur um andlegann hernað. Ég nota þessi til að prédika, til að kenna, og til að beita í mínu daglega lífi og á verkefnaferðum í mismunandi löndum.

Þegar ég heyrði fyrst um bókina *Skíra með Logandi Eldi*, hét ég að það mundi bara vera önnur af „þessum“ bókum með mismunandi titlum. Samt sem áður, eftir að lesandi bókina fattaði ég að mín gömlu hugtök af andlegum hernað voru algerlega rangar og að ég hafði og ég hafði bundið yfir andlegu augun mín. Ég hef lesið allar fimm bækurnar af *Skíra með Logandi Eldi* Seríum Pastor Kim's.

Þar eru margar andlegs hernaðar bækur seldar í Kristnum bókabúðum um heiminn. Flestir höfundanna reiða sig á sínar eigin upplifanir á meðan þeir beita biblíulegum kenningum. (Það er viðeigandi að nota biblíulegar meginreglur til að berjast á móti púkalegu öndunum og myrku öflunum af illu.) Samt sem áður, er *Skíra með Logandi Eldi* öðruvísi. Drottinn Jesús birtist þessari litlukirkju persónulega og opnaði andlegu augun áf hverjum meðlim kirkjunnar. Þegar þeirra andlegu augu voru opnuð, gátu þau séð Jesú og púkana. Drottinn kenndi þeim hvernig ætti að berjast á móti og streitast á móti djöflinum og hans illu öndum á meðan þau voru fær um að sjá þá í raun. Það var heillandi að vita hversu auðvelt það er að berjast á móti djöflinum þegar andlegu augun þín eru opnuð. Þar eru svo margir púkalegir andar í kring til að valda sjúkleik, illum hugsunum, fjölskyldubrotum, kirkjuaðskilnaði, og svo miklu meir.

Lestningin mín hvatti mig til að heimsækja Kirkju Drottins í Kóreu, sem ég var fær um að gera nýlega. Ég fékk hlýjar móttökur frá Pastor Kim, Yong-Doo og hans söfnuði. Efinn minn um hluti skrifaða í bókinni gufaði upp eins og gufa þegar ég talaði við Pastor Kim, aðra sem voru heimsækjandi, og unga fólkið þar. Hvað furðaði mig er að kirkjan er þökkuð með bænahermönnum byrjandi á 21:30 þangað til 5:00 daglega, 365 daga ársins. Þeir taka þátt í milligöngubæn. Allar nætur er þar kröftug lofgjörð, andlegur dans, ræður, yfirfærsla á smyrjandi eldi, og miklar bænir.

Ég hef vitnað að Pastor Kim er tekinn til heljar af Drottni snemma í dögum alla daga. Drottinn Jesús vill að hann segi heiminum að hel sé raunverulegt. Hann var líka tekinn til himna mörgum sinnum. Drottinn hryggist yfir því að kirkjur í dag trúu ekki á hel eða, þegar best lætur, taka því léttilega.

Kirkjan mín ætlar sér að þýða bókarseriur Pastor Kim's í Ensku. Þetta mun gagnast mörgum Kristnum í heiminum og gefa þeim tækifærið til að þýða þær í þeirra eigin tungumál.

Mínar sérstöku þakkir til Yoojin og Jena fyrir þeirra hlýðni og allan tímann sem þau fórnðu til að vinna á þýðingu bókarinnar. (Nýlega, hefur Guð gefið þeim gjöf andlega danssins á meðan þeirra bænátími var.)

Verið algáðir, vakið. Óvinur yðar, djöfullinn, gengur um sem öskrandi ljón, leitandi að þeim, sem hann geti gleypt.

-1 PÉTURSBRÉF 5:8

Bundinn þjónn Jesú Krists,

-PASTOR MICHAEL PARK

AMI MISSION CHURCH

(714) 537-3397

amisbuso@sbcglobal.net